

เอโกปี หุตุวา พุทธา โหติ
พุทฺธาปี หุตุวา เอโก โหติ

ปีที่ 12 ฉบับที่ 192
เดือน กรกฎาคม 2549

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

พ.ศ.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการบริหาร

ท.ญ.สีไมทอง บุญประคับ

กองรับใช้บรรณาณา

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
วินธรรม อโศกตระกูล
ธราศ ฤกษ์ดี
น้อมนบ ปิฎฐาวัต
ชวัญชนก ชูเกียรติ

กองรับใช้ศิลปกรรม

ฟ้างาม เทพไพฑูริย์
ค่านานาโท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก

กองรับใช้ธุรการ

ศิลาสนิท น้อยอินทะ
สุเสรี สี่ประเสริฐ
ปัทมา เกาประเสริฐ
สุภาพ เพชรสุข

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

สุเสรี สี่ประเสริฐ
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕
๐-๒๓๗๓๔-๕๒๓๐

จัดจำหน่าย

กัณฑ์แก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม
บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕
e-mail : susaree@yahoo.com

พิมพ์ที่

บริษัท พ้อยภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๘๕๑๑

พสกนิกรทั่วประเทศต่างปลาบปลื้มชื่นชมยินดีในช่วงงานฉลองสิริราชสมบัติ ครบ ๖๐ ปีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โดยการไปชมด้วยตาตนเองบ้าง ชมทางโทรทัศน์บ้าง ฟังวิทยุบ้าง และดูภาพจากหนังสือพิมพ์บ้าง มีแต่ข่าวดีๆ เรื่องดีๆ ทั้งสิ้น นึกถึงเมื่อใดก็**ดีใจ**เมื่อนั้น, งานน่าจะไม่นานๆ

ครั้นเมื่องานมหามงคลผ่านพ้นไปแล้วประชาชนก็อดไม่ได้ที่จะกลับไปคิด ไปนึกถึงเรื่องเก่าที่ยังค้างอยู่คือ **วิกฤติของชาติ** นึกถึงเมื่อใดก็**กลุ้มใจ**เมื่อนั้น

ประเทศไทยเหมือนคนที่ยังป่วยอยู่ แม้อาการจะดีขึ้นมาบ้างแล้วก็ตาม

ในรัฐธรรมนูญ พระเจ้าอยู่หัวทรงใช้พระราชอำนาจผ่าน ๓ องค์กร แต่ขณะนี้อยู่เปลี่ยนแปลงไปเสียสอง คือ **ฝ่ายบริหาร** และ**ฝ่ายนิติบัญญัติ** เหลือตุลาการฝ่ายเดียวที่ยังสมบูรณ์อยู่

ฝ่ายบริหาร คือรัฐบาล เรามีแต่รัฐบาลรักษาการซึ่งทำอะไรไม่ได้ รัฐบาลจริงๆ ยังไม่มี นายกฯ รักษาการก็ขาดความชอบธรรมเสียอีก **ฝ่ายนิติบัญญัติ** คือ สภาทั้งสอง ก็เกิดปรากฏการณ์ใหม่ในประวัติศาสตร์ ส.ส. ขาด ส.ว.เกิน เพราะนายกฯ ทักซิณยุบสภา พอเลือกตั้งเข้ามาก็ถูกศาลตัดสินว่าเป็นโมฆะ เลยไม่มี ส.ส.สักคน ส่วน ส.ว.เกิน เพราะยังรับรอง ส.ว.ชุดใหม่ไม่ครบ ถึงครบก็ยังไม่ทำหน้าที่ไม่ได้ เพราะยังไม่ได้ปฏิญาณตนในที่ประชุมรัฐสภาซึ่งยังประชุมไม่ได้เนื่องจากไม่มี ส.ส.

คณะกรรมการอัยการสูงสุด ๑๑ คนมีมติเป็นเอกฉันท์ เสนอศาลรัฐธรรมนูญให้ยุบพรรคการเมือง ๕ พรรคคือ ไทยรักไทย ประชาธิปัตย์ และพรรคเล็กอีก ๓ พรรค ศาลรัฐธรรมนูญหลังจากพิจารณาแล้วจะต้องใช้เวลาไม่ต่ำกว่า ๓ เดือนจึงจะตัดสินได้ อาจจะไม่มีการเลือกตั้งวันที่ ๑๕ ตุลาคม การเมืองจะยุ่งยากไปอีกนานและไม่รู้จะจบอย่างไร เพราะนายกฯ ทักซิณคนเดียวแท้ๆ ที่ตัดสินใจพลาด แทนที่จะลาออกตามคำเรียกร้อง กลับยุบสภา มีเรื่องอื้อฉาวตุงนั่งตามมาจนอัยการสูงสุดเสนอยุบ ๕ พรรค

ยิ่งนานยิ่งเสียหายร้ายแรงทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของประเทศ **ต้นตอของปัญหามาจากความเห็นแก่ตัวทั้งสิ้น ต้องแก้ไขถูกจุดคือตัดความเห็นแก่ตัว ต้องฆ่ากิเลส แก้ด้วยการพูดเก่งไม่ได้** **๒**

จากหนึ่งจึงเป็นเรา
รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One
เอโกปี หุตว่า พหุธา โหติ
พหุธาปี หุตว่า เอโก โหติ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร”
ปีที่ 12 ฉบับที่ 192
เดือนกรกฎาคม 2549

15 บ้านป่านาดอย

ชายฉกรรจ์ ๕ คนบุกไปถึง
บ้านที่ศรีสะเกษ ฉายแผ่นซีดีที่
ตัดต่อภาพไว้ให้พ่อแม่ดู และบอกว่า
ลูกพร้อมกับพวกพันธมิตรทำลายชาติ
ให้ห้ามปราม หยุดเคลื่อนไหว มิฉะนั้น...

สี่ส้นชีวิต

26 “มอบตนในทางผิด” หนึ่ง
ในมิจฉาอาชีวะ ๕ อีก
นัยหนึ่งคือพายเรือให้โจร
นั่ง...อาชีพหลักประการหนึ่งใน
วงการเมืองยุคนี้

ทำมาหาเงิน
ทำมาทำกิน

69

ผมรวยพอแล้ว...จะขอแทน
คุณแผ่นดิน หาเสียงแบบนี้มัน
น่าเชื่อจะตาย ใครๆ ก็ให้โอกาส
ขนาดซุกหุ้ยังง้อโหลิ เพราะบกพร่อง
โดยสุจริต!

1	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง
3	นัยปก:สังคมเลวเพราะเหตุคนเห็นแก่ตัวฯ	จริงจัง ตามพ่อ
5	คุณนิตคิดน้อย	บรรณาธิการ
6	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8	บทความพิเศษ	นายแพทย์เอก ชนะสิริ
12	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	สมพงษ์ จิตระดับ สัจจะวาทีน
15	บ้านป่านาดอย	จำลอง
20	จากใจถึงใจ	ก๊อแลนแกน
21	ความงามของประชาธิปไตยไทย	สมณะโพธิรักษ์
26	สี่ส้นชีวิต (สัมภาษณ์รณรงค์ แสงสุริยจันทร์)	ทิม สมอ.
32	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
41	การ์ตูน	วิสูตร
42	เรื่องสั้น	เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม
46	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โสกสลด	สมพงษ์ พังเจริญจิตต์
48	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
52	ขาดกทันยุค	ฉวมพุทท
54	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
58	ผลกระทบนโยบายฯ	ศ.ศิริรักษ์
61	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
64	เวทีความคิด	เสฏฐชน, หนุนดี
69	ทำมาหาเงิน ทำมาทำกิน	วิมุตตินันทะ
74	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	พอด เทพสุรินทร์
76	ข่าวคนเอ๋ย	นักข่าวเบอร์สาม
77	กตึกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

อัตราค่าสมาชิก 2 ปี 24 ฉบับ 500 บาท / 1 ปี 12 ฉบับ 250 บาท ส่งขนาดดี หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
ในนาม น.ส.ศีลสนิท น้อยอินตะ โอนเข้าธนาคารกรุงไทยสาขานนวมินทร์บัญชีเลขที่ 057-1-44705-8 ชื่อบัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ
สำนักพิมพ์ก๊อแลนแกน 644 ซ.นวมินทร์ 44 ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.10240 โทร. 0-2733-6245

สังคมเลวเพราะเหตุคนเห็นแก่ตัว

ดับเหตุตอม่าก็เลสให้ถูกตามมีใช้แต่พูดเก่ง

ขาวพระเล็กโลงผีให้หวยแมนทำให้ชาวบ้าน
 ทุ่มซื้อหมอตัวจนแทบจะเข้าไปนอนในโลง
 แทนพระ ถึงกระนั้นคอหวยที่เป็นแฟนพันธุ์แท้
 ก็เชื่อมั่นว่า งวดหน้าต้องถูกแฉ งวดนี้โดน
 กองสลากล็อกเลข เลยไม่ออกตามที่หลวงพ่อ
 บอก ถ้าใครจะมาหาเรื่องหาราวว่าหลวงพ่อ
 หลอกหลวง ชาวบ้านและแม่ค้าละแวกนั้นก็
 พร้อมจะออกมาปกป้องเต็มที่ ชาวประชานิยม
 หวยสะท้อนสังคมไทยในหลายๆ ด้านด้วยกัน
 โดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจพอเพียง ที่อยู่คน
 ละด้านกับทุนนิยมและประชานิยม ซึ่งเรา
 คงต้องช่วยกันปลุกฝังและสร้างสำนึกให้กับ
 ชาวบ้านกันอีกมาก ส่วนนักการเมืองหลายท่าน
 ก็เริ่มเกิดดวงตาเห็นธรรมกันแล้ว เช่น

พระเปรมศักดิ์ หลังจากที่ได้หันหลังให้
 ชีวิตการเมือง จนถึงบัดนี้ ท่านได้สารภาพว่า

“ขอยอมรับถึง “ความพอเพียง” ที่ไม่
 เคยประสบมาก่อนเมื่อครั้งยังครองเพศฆราวาส
 ซึ่งเป็นเพศที่ยังข้องอยู่กับความอยากที่ไม่
 รู้จักความพอและมองไม่เห็น ว่า “ความพอ
 เพียง” อย่างที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
 ตรัสไว้แก่พสกนิกรนั้นเป็นอย่างไรกันแน่
 เพราะสาเหตุจากกระแสสังคมโลกที่ถาโถม
 เข้ามายังผืนแผ่นดินไทย ที่เรียกว่าโลกาภิวัตน์
 อันเป็นหนทางที่ตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง
 กับธรรมาภิวัตน์ คือความอภีวัตน์หรือความ
 เจริญยิ่งทางธรรม

จนเมื่อได้ตัดสินใจ “หยุด” และหันกลับ
 เข้าสู่กระแสธรรมตั้งแต่ ๑๑ มี.ค. ๒๕๔๕
 จนบัดนี้ จึงทำให้รู้ซึ้งถึงความสงบ อันเกิด

แต่ความพอเพียง อันเป็นความสุขอย่างยิ่ง
 ดังองค์สมเด็จพระศาสดาได้ตรัสเป็นพุทธ-
 ภาษิตว่า สุขอื่นเสมอด้วยความสงบไม่มี

จึงขอแผ่เมตตาจิตไปยังญาติโยมทั้ง
 หลายในฝ่ายการเมืองว่า ขอท่านทั้งหลายจง
 เป็นผู้รู้จักพอเถิด เพื่อความสงบร่มเย็นของ
 แผ่นดิน เพราะหากยังเวียนววยโดยไม่รู้จักพอ
 ยังอยู่ในวังวนแห่ง โลภ โกรธ หลง และยัง
 กงทะเลาะเบาะแว้ง แก่งแย่ง ชว่งชิงกัน
 เพื่อจะได้มาซึ่งอำนาจ อันเป็นอำนาจเพื่อจะ
 มาปกครองประชาชน โดยมีข้ออ้างอยู่เสมอว่า
 เพื่อชาติ เพื่อประชาชน เพื่ออินหลวง

แต่ในความเป็นจริงแล้วจะมีสักคนหรือไม่
 ที่จะสำนึกในคำพูดและประพฤติปฏิบัติตน
 อย่างซื่อสัตย์ สุจริต ทั้งกาย วาจา ใจ

ดังนั้น จึงขอขบิณฑบาตญาติโยมทั้งหลาย
 มีโยม พ.ต.ท.ดร. ทักษิณ ชินวัตร นายก-
 รัฐมนตรีโยม สุขชน ชาลีเครือ ประธานวุฒิสภา
 และโยม พล.ต.อ. วาสนา เพิ่มลาภ
 ประธานกรรมการเลือกตั้ง เป็นเบื้องต้น ได้
 มาร่วมใจกันกระทำกิจอันยากแต่ใหญ่ยิ่ง ให้
 เป็นประวัติศาสตร์ของแผ่นดินไทย เพื่อหยุด
 ความวุ่นวายทุกสิ่งโดยรู้จักพอ

เพราะความพอเพียงนี้เอง คือจุดเริ่มต้น
 ของการขจัดเสียซึ่ง โลภะ โทสะ โมหะ อัน
 จะนำไปเพื่อความสงบ ระวัง ดับแห่งทุกข์
 ทั้งปวง นั่นเอง” (มติชน ๑๙ มี.ย. ๔๙)

ยิ่งได้ฟังคุณอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ พูดถึง
 เศรษฐกิจพอเพียงก็ยิ่งได้เห็นความลึกซึ้ง และ
 ลุ่มลึกขึ้นไปอีกว่า

“...คุณไม่อยากจะมองเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง เป็นเพียงเรื่องของการสร้างโครงการขึ้นมาในแต่ละโครงการ แต่อยากให้เห็นปรัชญาสำหรับการพัฒนาที่มีความเหมาะสมสำหรับโลกในปัจจุบันและอนาคต และแนวคิดพระราชดำรินี้ไม่ใช่เรื่องโบราณ... แต่อยากให้เห็นคำเป็นแนวคิดที่... นำสมัย เพราะทรงวิเคราะห์สถานการณ์เศรษฐกิจสังคมแบบโลกาภิวัตน์ล่วงหน้า และเล็งเห็นว่ากระบวนการพัฒนาแบบโลกาภิวัตน์นั้นทำให้เกิดปัญหา... ทำให้เกิดการทำลายธรรมชาติและชุมชน ดังนั้นภาคการเมืองจะต้องมีบทบาทสำคัญในการกำหนดขับเคลื่อนนโยบายทางการเมืองให้ตั้งอยู่บนปรัชญานี้ โดยมองปัญหาและแนวทางเศรษฐกิจ, สังคม, การเมืองให้เชื่อมโยงกันจะต้องตั้งใจทำให้ถูกต้องก่อนว่า... เป้าหมายสุดท้ายก็คือ การได้มาซึ่งประโยชน์และความผาสุกในแบบยั่งยืน

...โจทย์นี้ (เศรษฐกิจพอเพียง) ถือเป็นหน้าที่ของฝ่ายการเมืองที่เป็นผู้กำหนดนโยบายจะต้องติดตามตลอดกาล ใช้ปัญญาเป็นตัวนำ ต่างจากทุนนิยมที่ใช้ความโลภเป็นตัวนำ ดังนั้นผู้ออกแบบนโยบายจะต้องออกแบบนโยบาย รวมทั้งกฎและกติกาต่างๆ สามารถจำกัดและกำกับความโลภของคนได้ และจะต้องไม่ใช่เงินเป็นตัวตั้ง แต่ทำอย่างไรไม่ให้ความโลภมาครอบงำพฤติกรรมต่างๆ ในสังคม...” (จากท่านขุนน้อยในไทยโพสต์ ๒๐ มิ.ย. ๒๕๔๙)

ยิ่งท่านนายกฯ พ.ต.ท.ดร. ทักษิณ ดูจะพูดได้เข้าป่ายิ่งกว่าใครๆ ว่า “ทุกฝ่ายควรปล่อยวาง นึกถึงผลประโยชน์ของประเทศชาติเป็นที่ตั้ง ไม่ควรเอาชนะคะคานกัน ขอเรียกร้องให้ทุกฝ่ายเคารพกติกา หลังเสร็จสิ้นงานเฉลิมฉลองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี”

ก็เป็นอันสรุปได้ตรงกันว่า ทุกฝ่ายควร

ปล่อยวาง โลก โกรธ หลง ซึ่งเป็นตัวทำให้ประเทศชาติและสังคมเลวร้าย และต้องทุกข์ร้อนทั้งตัวเองและผู้อื่น จนถึงกับมีพระราชดำรัสออกมาว่า “**วิกฤติที่สุดในโลก**”

และหากได้พิจารณาถ้อยคำจากทุกๆ ท่านจะเห็นว่าปัญหาบ้านเมืองที่มีมากมายทุกวันนี้ เพียงแค่เก็บเอาคำพูดของนักการเมืองคนละนิดละหน่อยมาใช้ นอกจากจะทำให้ปัญหาหมดไปแล้ว ยังสามารถจะทำให้บ้านเมืองรุ่งโรจน์โชติช่วงชัชวาลทันตาเห็นทีเดียว

แต่ปัญหาอยู่ที่ว่า จะมีใครไหม? ที่จะกล้าปล่อยวาง เพื่อเป็นตัวอย่างให้เห็นกันก่อน เราเคยชื่นชมการลาออกของนายกฯ เกาหลีได้กันมาแล้ว และเมื่อเร็วๆ นี้ (๑๖ มิ.ย. ๔๙) นายกรัฐมนตรี นายฟามวันชาย ก็ได้ประกาศลาออกด้วยเหตุผลเพียงว่า

“...ผมรู้สึกไม่สบายใจมากกับเรื่องโกงกินฉ้อฉลในสังคม ซึ่งเป็นอุปสรรคในการพัฒนาประเทศ เป็นอันตรายต่อระบบ ผมเป็นทุกข์อย่างมากเกี่ยวกับการสูญเสีย ความอึดอัดในการบริหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการคอร์รัปชันที่เกิดขึ้นต่อเนื่องยาวนานในกลไกของรัฐ”

เราคงต้องยอมรับกันว่า ความยิ่งใหญ่ของเกาหลีใต้และเวียดนาม ก็เพราะเขามีนักการเมืองที่มีสำนึกและความรับผิดชอบต่อบ้านเมืองอย่างสูงนั่นเอง คงจะไม่เป็นการฝันเกินจริงมากไป ถ้าจะมีนักการเมืองไทยแสดงถึงความรับผิดชอบและสำนึกสูงควรค่าแก่การอนุโมทนาเยี่ยงนี้บ้าง เพราะนอกจากจะเป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงการเห็นแก่ชาติบ้านเมืองมากกว่าการเห็นแก่ตัวแล้ว พระพุทธเจ้ายังทรงสรรเสริญผู้ที่ผิดพลาดไปแล้ว แต่สำนึกได้ว่า เหมือนพระจันทร์ในวันเพ็ญ ที่พ้นแล้วจากเมฆฉะนั้น

๒

ประกาศคณะสงฆ์
เรื่อง ห้ามพระภิกษุสามเณรแสดงตนเป็นอาจารย์
บอกเลขสลากกินแบ่งหรือสลากกินรวบ

.....

ด้วยคณะสงฆ์มนตรีได้ประชุมปรึกษาว่า ในปัจจุบันนี้ปรากฏว่า มีพระภิกษุสามเณรบางรูปแสดงตนเป็นอาจารย์ขลัง บอกเลขสลากกินแบ่ง สลากกินรวบ หรือบอกใบ้หวยชนิดต่างๆ ให้แก่ประชาชน ซึ่งเป็นเหตุให้ประชาชนหลงเชื่อ และหมกมุ่นในการพนัน ไม่ประกอบอาชีพโดยชอบ ประพฤติผิดศีลธรรม กระทำผิดกฎหมายของบ้านเมือง การที่ภิกษุสามเณรประพฤติเช่นนั้น ไม่ชอบด้วยธรรมวินัย ผิดวิสัยของสมณะ

เพราะฉะนั้น คณะสงฆ์มนตรีจึงให้ประกาศห้ามพระภิกษุสามเณรแสดงตนเป็นอาจารย์และบอกเลขสลากกินแบ่ง หรือสลากกินรวบ หรือบอกใบ้หวยชนิดต่างๆ หากพระภิกษุรูปใด สามเณรรูปใด ประพฤติฝ่าฝืนประกาศนี้ ให้เจ้าอาวาส หรือเจ้าคณะลงทัณฑ์กรรมหรือปทัศนียกรรม จนถึงให้สึกเป็นที่สุด

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๘
สมเด็จพระวันรัต
สังฆนายก

มีเรื่องฉาวเกี่ยวกับพระใบ้หวยปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์ และกระบวนการจัดการเรื่องนี้ก็ไม่กระตือรือร้นเท่าไร จึงนำประกาศคณะสงฆ์มายืนยันว่าคณะสงฆ์มีมาตรการจัดการเรื่องทำนองนี้มานานแล้ว แต่พระใบ้หวยก็ยังทำมาหากินอยู่ในวัดด้วยดีตลอดมา

จึงมีคำถามว่าทำไมกาฬกาศศาสนายังลอยชายอยู่ได้ ผู้รับผิดชอบทำอะไรกันอยู่

เมื่อ ๒๐ มิ.ย. ๕๙ นางบุญศรี พานะจิตต์ รอง ผอ.สนง.พระพุทธศาสนาแห่งชาติ เปิดเผยหลังประชุมกรรมการมหาเถรสมาคม ที่พุทธมณฑล มีผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช เป็นประธาน พศ. ได้รายงานกรณีพระเล็ก พระธุดงค์ที่ใบ้หวย และจำวัดนอนในโรงศพใต้เมรุ วัดลาดทิพรส ต.ลาดทิพรส อ.ตาคลี นครสวรรค์ ซึ่งเจ้าคณะจังหวัดมีมติให้ขับออกจากจังหวัดนครสวรรค์ไปแล้ว ในที่ประชุม มส.ได้ให้สำนักงาน พศ. ทำหนังสือกำชับทุกจังหวัดห้ามพระใบ้หวย และลงโทษผู้กระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ในพระธรรมวินัย ตั้งแต่การตักเตือนจนถึงให้สึก (มติชน ๒๑ มิ.ย.๕๙)

การพนันเป็นอบายมุข ต้องห้ามตามธรรม แต่บางวัดกลับเป็นแดนสนธยาส่งเสริมชี้้นำให้คนเล่นการพนัน พระฝ่าฝืนธรรมผิดศีลผิดวินัยเสียเอง ตนเองยังไม่พินทุมนรกอบายมุข ยังมีหน้าตั้งตาลปัตรสวดมนต์ให้ศีลให้ธรรมนำพาชาวบ้านพินทุมนรกโลกันต์ได้อย่างไร

ถ้ามาตรการขับพระเลวๆ ออกจากหมู่มีความหมายเพียงออกจากวัด หรือจังหวัดเดิม มิได้หมายถึงขับออกจากหมู่สมณเพศเช่นนี้ ย่อมไร้ผล ในสังคมการเมืองฝ่ายคฤหัสถ์มี "หนา" ย่อมเป็นธรรมดาของสังคมปุถุชน แต่ในสังคมวัดผู้ชื่อว่าภิกษุ ผ่านการบรรพชาอุปสมบทตามระบบระเบียบด้วยอุปัชฌาย์ตราตั้งเป็นหลักประกัน ไม่น่าจะมีลัทธิหลอกลวงเข้าไปอยู่ในวัดได้ **☞**

จากผู้อ่าน

ยิ่งรวยมาก - ยิ่งบาปมาก

จากเหตุการณ์บ้านเมืองวุ่นวายทุกวันนี้ สาเหตุมาจากคนรวยคิดแต่กอบโกย นักการเมืองส่วนมากก็มองแต่จะเอาจนหน้ามืดตามัว มองคนเป็นกระจกเงาผิดไปหมด ในขณะที่น้ำมันแพง มีพวกที่ดีใจคือ พวกซื้อหุ้น ปตท. บาปหนาปั่นผลกำไรจากความเดือดร้อนของคนยากจน (รากหญ้าหน้าโง่) จากการเลือก ส.ส. ทางภาคอีสาน ถ้าใครแจกเงิน พรรคนั้นและคนแจกจะได้เป็นผู้แทน และ ส.ว. นำเน่าล้นตีคนจน กระจายเงินของนักการเมือง (นำส่งสารประเทศ) ไม่มีนักการเมืองเสียสละเลย เวิร์กจริง ส.ส. ส.ว. เริ่มฆ่ากันเป็นระยะๆ ยิ่งรวยมากยิ่งขึ้น ยิ่งบาปมากยิ่งขึ้น

- คนอีสาน ตอนล่าง โคราช

เกิดเป็นคนจนหวังรวยก็กัดฟันเล่นหวยบนดินต่อไปเถอะ เดี่ยวเศษเงินหวยมันก็หมุนไปมันก็หมุนไปถึงมือคนจนสักวันแหละน่า เลือกตั้งคราวหน้าอย่าลืมเลือกพรรคคิดใหม่ทำใหม่ขวัญใจรากหญ้าละพ่อคุณ ขอรับประกันว่า ส.ส. พรรคนี้น่าไม่จำเป็นต้องแจกเงินหรอก เพราะรัฐบาลแจกสารพัดโครงการแก้อาชีพแล้ว ถือว่าทำหน้าที่รัฐบาลตามกติกา เพื่อยกระดับคนจนที่จนตามอัตราภาพในปัจจุบัน ให้เป็นคนจนเกินตัวหนี้ท่วมหัวในอนาคต

แยกกาก - แยกน้ำ

นายบรรดักดี อูรรณโณ เลขานุการคณะรัฐมนตรี ลาออกจากตำแหน่งไปบวช บอกว่าสึกแล้วก็ไม่ขอกลับมาร่วมงานการเมืองอีก จะไปเป็นนักวิชาการครูบาอาจารย์เหมือนเดิม เรื่องนี้เป็นสิ่งบอกเหตุอะไรบ้าง

- ผู้น้อยข้างทำเนียบ

เอาเมล็ดถั่วเหลืองเข้าเครื่องบดปั่นแยกน้ำแยกกากแล้ว ส่วนหนึ่งเป็นน้ำถั่วเหลือง อีกส่วนหนึ่งเป็นกากถั่วเหลือง มีสารคุณค่าแท้จริงต่างกัน น้ำเป็นอาหารคน กากเป็นอาหารสัตว์

จึงจำต้องแยกทางกันด้วยประการฉะนี้แล เมื่อสถานการณ์ทางสังคมเคียวเค้นจนงวด สังขรณ์ก็จะจัดสรรแยกฝ่าย ใครจะแยกช้าแยกเร็ว ไม่ยอมแยก หรือแยกไม่ออกเพราะกลมกลืนเป็นเนื้อเดียวกันเสียแล้ว ก็แล้วแต่ภาพภูมิของแต่ละคน ดร.วิชณุ เครืองาม รองนายกรัฐมนตรีก็ลาออกตามต้อยๆ ไปอีกคน เป็นสิ่งบอกเหตุ...สรรพสัตว์ย่อมเป็นไปตามกรรม

ตึกนอก - ตึกใน

เหตุการณ์ก่อนการไม่สงบทางใต้ยังไม่ลดระดับความรุนแรง ดูท่าที่รัฐบาลเองก็จวนปัญญาจะเยียวยาเหมือนกัน เกิดเหตุที่ก็ชื่อฮาออกมาพลาบพล่อยๆ ที่ ก็เป็นอย่างนี้ตลอดมาหลายปีแล้ว

- คนใต้ อยู่เหนือ เชียงราย

ตราบใดที่ธรรมยังมีอาจอยู่เหนือธรรมได้แท้จริง เหตุการณ์ที่สามจังหวัดภาคใต้ก็ยากที่สงบได้ ที่ได้ยึดมั่นความเห็นแก่ตัวเป็นฐานความคิดเบ็ดเสร็จ ที่นั่นความขัดแย้งย่อมเป็นอันหวังได้ ยุคใดผู้ครองอำนาจใช้อำนาจเป็นธรรม รุนแรง ไร่มนุษยธรรม ผู้ถูกกดขี่ย่อมคั่งแค้น เก็บกอด คุกรุ่นและก่อตัวต่อต้านตอบโต้ในที่สุด ผู้ประกาศตนรวยพอแล้ว ขอเสียสละทำงานเพื่อส่วนรวม ต้องเอาชนะความละโมภเห็นแก่ตัวให้ได้จริงๆ มิใช่โวเสียสละแต่ปาก บ้านเมืองจึงจะร่มเย็นเป็นสันติสุข

เลื้อยเหลือง - ใจเหลือง

ฉันเป็นชาวนาชาวสวน สมาชิก ธกส. ที่เข้าเข้าอบรมคุณภาพชีวิตในโครงการพักพิง พื้นที่ตัวขึ้นมาบ้างแล้วแต่ยังไม่หมดหนี้ ทางอำเภอชักชวนให้ใส่เสื้อเหลืองแสดงความรักพระเจ้าอยู่หัว ฉันก็อยากใส่ ไปติดต่องานที่ไหนก็มีแต่คนใส่เสื้อเหลือง ชาวบ้านอย่างพวกฉันหรือจะมีปัญญาซื้อใส่ ตัวหนึ่งตั้งหลายร้อย ไม่สบายใจเลย

กลัวจะถูกกาหน้าว่าไม่รักพระเจ้าอยู่หัวของเรา

- สมาชิก ชกส. ร้อยเอ็ด

🙏 เลื้อยเลื่อง ชงเลื่อง หรือกิจกรรมเฉลิมฉลองทั้งหลายนั้น ก็เป็นการแสดงออกเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ส่วนสำคัญอยู่ที่ใจของเรา ถ้าใจเรามั่นคงจงรักภักดีก็เหมือนมีลีเลื่องท่วมทุกห้องหัวใจแล้วทุกเวลานาที ทำใจให้สบายและทำดีเพื่อในหลวงต่อไปเถอะครับ เลิกกังวลเรื่องเลื้อยเลื่องชงเลื่องได้เลย พวกที่ใส่ลีเลื่องประดับชงเลื่องแต่ยังตื้อตาใส่ตันทุรังก่อการระคายเบี่ยงพระยุคลบาทไม่หยุดไม่ยั้งนั้นชื่อน่าละอายใจนัก

ปากกล้า - ปากเหม็น

สอง ส.ว. ปากกล้า โสภณ เพชรสว่าง กับ บัวสอน ประชามอญ พุดจ้วงจาบศาลปกครองว่าไม่มีอำนาจชี้ขาดการเลือกตั้งบ้าง คู่กันเคยกับฝ่ายค้านบ้าง และศาลปกครองหาว่าหมิ่นอำนาจศาล เรียกตัวมาศาล ไล่สวนแล้วชี้ขาดว่าหมิ่นอำนาจศาลแต่ปราณีไม่เอาเข้าคุก เพียงแค่ตำหนิเป็นลายลักษณ์ให้หลายจำเป็นคดีตัวอย่างที่นักการเมืองมือปืนรับจ้างจะต้องสยของบ้าง

- หม่อมขมุ นางรอง บุรีรัมย์

🙏 คุณโสภณ กับคุณบัวสอน เป็น ส.ส. สังกัดพรรคไทยรักไทยครับ ไม่ใช่ ส.ว. คดีนี้ศาลปกครองพิเคราะห์ว่า “...ตามพฤติการณ์ข้อ

เท็จจริงแห่งคดีในคดีนี้” ปรากฏชัดเจกว่าผู้ถูกกล่าวหาทั้งสองมีเจตนาแกล้งข่าวอันมีลักษณะข่มขู่คุกคาม ทำให้มีอิทธิพลเหนือการพิจารณาคดีต่อศาล จึงควรลงโทษสถานหนัก แต่เนื่องจากผู้ถูกกล่าวหาทั้งสองมีความสำนึกในความผิดที่ตนได้กระทำลงไป ได้พยายามผ่อนคลายแก้ไขการกระทำต่อมาในภายหลัง และได้แกล้งขอรับผิดชอบตามข้อกล่าวหา และขอภัยการกระทำที่ได้กระทำลงไปต่อหน้าศาลในขณะที่มีการไต่สวนผู้ถูกกล่าวหาทั้งสอง จึงเห็นว่ามีเหตุลดหย่อนโทษ ยังไม่จำเป็นต้องลงโทษจำคุก ...จึงให้ลงโทษตำหนิผู้ถูกกล่าวหาทั้งสองไว้เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อมิให้เกิดกรณีละเมิดอำนาจศาลอีก”

ตถตา

อันชีวิตคือทะเลทุกข์
อันความสุขคือทะเลบ้า
จิตของคนล้นโมหะอวิชชา
มีตัณหาตัวการหน้าด้านหน้าทน

- ลุงพิชัย เจ้าเก่า ชลบุรี

🙏 ก็รู้รู้ทะเลทุกข์ทะเลบ้า
โยรุดหน้าฝาคลื่นฝืนกระแส
ใครจะดึงจะเตือนเบือนหน้าแล
หลงไหลแต่คำหวานขื่นที่ขื่นทวย

📖 บรรณนิการ

อุปสรรค ๑ **ดุจเม็ดทราย**
อุปสรรค ๒ **ถ้าหากกล้า**
ดุจภูผา **ถ้าหากกลัว**

• ๑ ใน ๒๐ สติ๊กเกอร์ข้อคิดฝากใจ มีทั้งแบบใสและสี ขนาด 1/2 A4
สนใจติดต่อสำนักพิมพ์กลิ่นแก่น ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ ๐-๑๒๕๓-๗๖๗๗ ๐-๕๕๓๕-๖๖๖๐

เขียนได้มีส่วนร่วมในการวางแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ตั้งแต่แผนฯ ๘ เรื่อยมาจนถึงแผนฯ ๑๐

ในแผนฯ ๘ เริ่มมีการคิดถึงภาคสังคม ทนทางสังคม การศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมมากยิ่งขึ้น

มีคำใหม่เกิดขึ้นนับแต่ “คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” องค์กรรวม (Holistics) ความสมดุลและอื่นๆ

สุดท้ายเมื่อถึงแผนฯ ๑๐ สิ่งที่ชัดเจน ความมุ่งมั่น และการลงตัวอย่างเหมาะสมกับสังคมไทย ในระยะ ๑๐-๑๕ ปี ก็เกิดขึ้น นับแต่การน้อมนำ “ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง” ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาเป็นแกนความคิดทางสายกลางของ

แผนฯ ๑๐ สร้างภูมิคุ้มกันด้วยเศรษฐกิจพอเพียง

การพัฒนาและการบริหารประเทศที่มุ่งหวัง “ความพอประมาณ มีเหตุผล สร้างภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี”

เศรษฐกิจพอเพียงเป็นปรัชญาที่พระองค์ท่านทรงมีพระราชดำรัสชี้แนวทางการดำเนินชีวิตแก่พสกนิกรชาวไทยกว่า ๒๕ ปี เพื่อให้รอดพ้นจากกระแสโลกาภิวัตน์ และการเปลี่ยนแปลงต่างๆ

ในขณะที่เดียวกันจะเสริมสร้างพื้นฐานจิตใจของคนในชาติให้มีสำนึกในคุณธรรม ความซื่อสัตย์สุจริต ความรอบรู้ที่เหมาะสม ดำเนินชีวิตด้วยความอดทน ความเพียร มีสติปัญญาและความรอบคอบเพื่อให้สมดุลในที่สุด

ในแผนฯ ๑๐ ยังมีจุดเด่นอีกมากมาย เน้นเรื่องการมีส่วนร่วมในการสร้างแผนทุกระดับ ทุกภาคที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นภาคประชาชน ราชการ ภูมิปัญญาชาวบ้าน นักวิชาการ สื่อมวลชน และอื่นๆ มีความสอดคล้องเชื่อมโยงกับแผนบริหารราชการแผ่นดินเพื่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติ ๕ ปี ข้างหน้า

ในแผนนี้ได้กำหนดวิสัยทัศน์การพัฒนาประเทศ “สังคมที่มีความสุขอันยั่งยืน” (Green and

เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกัน, เผยแพร่

สมพงษ์ จิตระดับ ส่องความทัน

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

● มติชน ๒๑ มิ.ย. ๒๕๔๙

Happiness Society) โดยคนไทยมีความรู้คู่คุณธรรม รู้เท่าทันโลกของการเปลี่ยนแปลงของโลก มีระบบเศรษฐกิจที่มีเสถียรภาพ สามารถพึ่งตนเองและแข่งขันได้ มีชุมชนและสถาบันเข้มแข็งอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข และเกื้อกูลกันและกันภายใต้ความแตกต่างและหลากหลายทางวัฒนธรรม ชีวภาพ ทรัพยากรธรรมชาติ การอยู่ภายในได้ระบบบริหารจัดการประเทศที่โปร่งใสเป็นธรรม และทุกภาคมีส่วนร่วม

การเจริญเติบโตมิใช่เน้นแต่ภาคเศรษฐกิจ การให้ความสำคัญของการขยายตัวผลิตภัณฑ์มวลรวมของประชาชาติ GNP (Gross National Product) แต่มุ่งส่งเสริมดัชนีอยู่ดีมีสุข GNH (Gross National Happiness) อีกด้วย

ในแผนฯ ๑๐ ได้กำหนดพันธกิจของการพัฒนาที่สำคัญไว้ ๕ ด้าน ดังนี้

๑. พัฒนาคุณภาพคนในชาติให้มีความรู้คู่คุณธรรม และสร้างสังคมฐานความรู้ให้เป็นภูมิคุ้มกันพร้อมรับการเปลี่ยนแปลง มีการปฏิรูปการศึกษาในทุกระดับเพื่อให้ผู้เรียนมีกำลังปัญญา

ในการพัฒนาประเทศ รู้เท่าทันและก้าวไปกับโลกอย่างมั่นคง มีจิตสำนึกในด้านความเป็นไทย ยึดมั่นในคุณธรรมจริยธรรม ของศาสนาต่างๆ และอื่นๆ

๒. ปฏิรูปโครงสร้างเศรษฐกิจให้แข็งแกร่ง มั่นคง แข่งขันได้ และเป็นธรรม เน้นการพึ่งตนเอง ลดการพึ่งพาจากภายนอก มีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี มีคุณภาพการกระจายพัฒนาอย่างเป็นธรรม ปรับโครงสร้างภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการสู่การผลิตฐานความรู้ การต่อยอด ภูมิปัญญาท้องถิ่นและสากลให้สมดุล ปรับโครงสร้างพื้นฐาน และโลจิสติกส์ พลังงาน องค์ความรู้ทั่วโลกที่เกี่ยวข้องและอื่นๆ

๓. เสริมสร้างความเท่าเทียมและความเข้มแข็งของชุมชนและสังคม รวมพลังเป็นเครือข่ายการพัฒนาชุมชนให้เข้มแข็ง มุ่งคงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย ลดเงื่อนไขความขัดแย้งด้วยสันติวิธี สร้างสันติสุขและความสมานฉันท์ในสังคมไทยกับสังคมโลก

๔. ดำรงไว้ซึ่งความหลากหลายของทรัพยากรธรรมชาติและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดี มุ่งให้ชุมชนมีองค์ความรู้และภูมิคุ้มกัน มีสิทธิในการเข้าถึงและจัดการทรัพยากร การอนุรักษ์คุ้มครองทรัพยากร ความหลากหลายทางชีวภาพให้เป็นฐานที่มั่นคงของสังคมไทย

๕. พัฒนาระบบบริหารจัดการประเทศให้เกิดธรรมาภิบาลในทุกระดับ มีการกระจายอำนาจ เสริมสร้างประชาธิปไตย บริหารจัดการด้วยความโปร่งใส รับผิดชอบต่อสาธารณะ ยุติธรรม

มิกลไกและระเบียบที่เอื้อต่อการพัฒนาที่สร้างความเป็นธรรมในสังคม

รายละเอียดของแผนฯ ๑๐ ยังมีอีกมาก ในพันธกิจ ๕ ด้าน ยังกำหนดการขับเคลื่อนเป้าประสงค์แนวทางการพัฒนา บทบาทของภาคีการพัฒนา ในพันธกิจแต่ละด้านมีการจัดระดมความคิดเห็นเฉพาะกลุ่ม (Focus Group) ที่มาจากทุกฝ่ายทุกภาคี จนแผนฯ ๑๐ ไกล่จะเสร็จสมบูรณ์แล้ว

อย่างไรก็ตาม ในบรรดาผู้เข้าประชุมจำนวนมากก็มีความเห็นสอดคล้องกันในประเด็นสำคัญที่แผนฯ ๑๐ อาจไปไม่ถึง “สังคมที่มีความสุขอย่าง

ยั่งยืน” ในเรื่องต่อไปนี้ คือ

๑. ในเชิงปรัชญาและนโยบายของแผนฯ ๑๐ กับรัฐบาลของ พ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตร แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง แผนฯ ๑๐ ให้ความสำคัญกับคำว่าเศรษฐกิจพอเพียง รัฐบาลกลับเน้นระบอบทักษิณโณมิกัล ในเชิงอุดมการณ์รัฐแทบจะไปด้วยกันไม่ได้เลย

รัฐบาลของ **ดร.ทักษิณ ชินวัตร** เป็นระบบทุนการเมืองที่ร่วมกลุ่มกันเข้ามาบริหารจัดการด้วยวิธีการทุนนิยมเสรี เน้นการแข่งขันบริโภคนิยมระดมทุนเข้าตลาดหลักทรัพย์ ให้ความสำคัญของ GNP ต้องเติบโตขายตัวตลอดเวลา เชื่อมโยงกับระบบตลาดทุนต่างประเทศ สนธิสัญญาเอฟทีเอ การค้า การส่งออก และอื่นๆ

แผนฯ ๑๐ แม้ไม่ได้ปฏิเสธทุนนิยมเสรีดังกล่าว แต่กลับเน้นที่เศรษฐกิจพอเพียง การสร้างภูมิคุ้มกัน การอดออม ความมีเหตุผล คุณธรรม การรู้เท่าทัน การพึ่งตนเองได้ ความหลากหลาย การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขมากกว่า

แม้แผนฯ ๑๐ จะเป็นแผนที่ดี เป็นทางออกทางเลือกของสังคมไทยในอนาคตที่ยั่งยืน แต่ในระยะเวลาที่ผ่านมาของรัฐบาลนี้แทบไม่เห็นความสำคัญ เข้ามาสนับสนุนการนำไปใช้มากนัก รัฐบาลยังคงให้ “ระบอบทักษิณโณมิกัล” เดินหน้าในการบริหารจัดการประเทศต่อไป

นี่คือรากเหง้าที่สำคัญที่สุด คือประเทศไทยมีแผนที่ดีในการรองรับความมั่นคงและความยั่งยืนของประเทศ แต่รัฐบาลมีนโยบายของตนเองที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิง มุ่งหวังได้ผลงานในช่วงสั้นๆ ซึ่งเกิดประโยชน์เฉพาะทางการเมืองเท่านั้น

๒. การบริหารแผนฯ ๑๐ ไปสู่นโยบายของรัฐบาลดูจะมีดমনเต็มที นายสุรนันทน์ เวชชาชีวะ รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ได้แสดงความเห็นว่า “แม้แผนฯ จะสร้างและดูดีประการใด รัฐบาลก็มีนโยบายเชิงประชานิยมของตนเอง สำหรับแผนฯ ๘ จนถึงแผนฯ ๑๐ มีความเป็นนามธรรมมาก และรัฐบาลอาจใช้เป็นเพียงเอกสารราชการ (Official Documents) เท่านั้นเอง การยอมรับและผลักดันแผนฯ ๑๐ ในรัฐบาลชุดนี้

และในอนาคตทางการเมืองดูจะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ยาก อย่างดี ก็แค่เป็นมติรับหลักการแผนฯ ๑๐ ในคณะรัฐมนตรีเท่านั้นเอง การขับเคลื่อนและการนำไปบริหารประเทศแทบไม่มีทางเกิดขึ้นได้เลย

๓. ประชาชนระดับรากหญ้า เสพนโยบายประชานิยมอย่างถอนตัวไม่ขึ้น การจัดเงินงบประมาณลงสู่ประชาชนระดับล่างด้วยโครงการต่างๆ กองทุนหมู่บ้าน การชำระหนี้ครัวเรือน โมเดลอาจสามารถ และอื่นๆ

นี่คือ นโยบายการกระตุ้นการบริโภค การให้ทุนเพื่อสร้างหนี้ครัวเรือนมากขึ้นในระยะยาว กล่าวได้ว่าถูกอกถูกใจประชาชนอย่างยิ่ง แทบไม่มีรัฐบาลชุดใดโดดลงมาดูแลเอาใจใส่ เอาเงินทุนมาให้ เกิดระบบซื้อขายคล่องตัว มีกำลังซื้อมาก แต่เชื่อหรือไม่ เงินจำนวนมากที่ทุ่มลงไปปรากฏว่าอยู่ในมือและอำนาจของประชาชนช่วงสั้นเพียง ๓๐-๔๕ วันเท่านั้นเอง ต่อจากนั้นเงินส่วนใหญ่จะไหลและแปรสภาพเป็นค่าใช้จ่ายเงินมัดจำในรูปของมือถือ รถมอเตอร์ไซด์ รถปิคอัพเกือบ ๗๐% ที่เดียว

ผลประโยชน์จึงกลับไปตกกับนายทุนอุตสาหกรรม บริษัทมือถือ บริษัทข้ามชาติแทบทั้งหมด ตัวเลขหนี้สินของครัวเรือนสูงขึ้นเรื่อยๆ แม้ประชาชนจะได้วัตถุบริโภคนิยม ความสะดวกสบาย แต่แทบไม่ก่อรายได้มูลค่าขึ้นมากนัก

ในทางตรงกันข้ามแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงในกลุ่มปราชญ์ชาวบ้านที่เน้นการพออยู่พอกิน การอดออม มัธยัสถ์ ความหลากหลายชีวภาพ คุณธรรม ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกลับเป็นกระแสรอง กลับดูอ่อนแอลง และประชาชนจำนวนมากมองข้ามความสำคัญไปทั้งหมด

นี่คือโจทย์ที่ยากแก่การทำความสำเร็จโดยประชาชนระดับรากหญ้าในปัจจุบัน

๔. การมีส่วนร่วมในระดับภาคีพัฒนาสำหรับแผนฯ ๑๐ แล้วกลุ่มที่มีความสำคัญมาก แต่มีส่วนร่วมในการสร้างแผนตั้งแต่แรกเริ่มจนใกล้เสร็จต่ำมาก คือ ภาคีภาคการเมือง พรรคการเมืองต่างๆ ทั้งๆ ที่เป็นผู้นำไปบริหารจัดการ

ประเทศโดยตรง

ในข้อเท็จจริง มีพรรคการเมืองหลายพรรค นำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปเป็นคำขวัญ (สโลแกน) ของนโยบายด้านเศรษฐกิจและสังคม แต่ผู้เขียนดูแล้วไม่น่าจะเข้าสู่สาระหลักที่แท้จริงเท่าไร ค่อนข้างผิวเผินเกินไป

การบริหารแผนฯ ๑๐ ในการขับเคลื่อนต่อไปนี้ เป้าหมายสำคัญคือ พรรคการเมืองที่จะเข้าใจอย่างถ่องแท้ จนสามารถนำไปบรรจุใส่ในนโยบายหลักของแต่ละพรรคได้อย่างลงตัว สอดคล้องและปฏิบัติจริงได้

ในปีนี้นับเป็นวาระแห่งการแก้วิกฤติแห่งชาติ ผู้เขียนได้เห็นความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคนไทยทั้งชาติที่เคารพเทิดทูนพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเนื่องในพระราชพิธีฉลองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี มีการจัดแสดงต่างๆ มากมาย

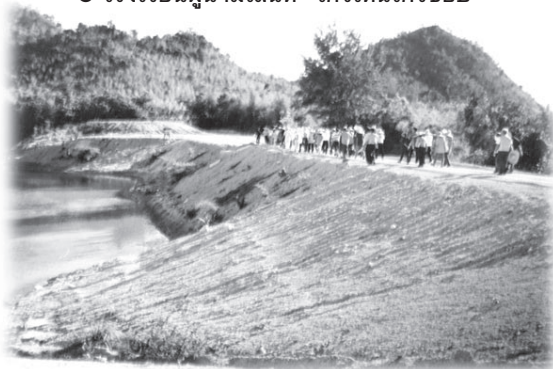
ที่เด่นที่สุด คือ **นายโคฟี อันนัน** เลขาธิการสหประชาชาติ ซึ่งทูลเกล้าฯ ถวายรางวัลด้านการพัฒนาแต่พระองค์ท่าน ยังน้อมนำทฤษฎีใหม่เศรษฐกิจพอเพียงไปเผยแพร่กับนานาชาติ โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาให้เป็นต้นแบบของการพัฒนาที่ยั่งยืนกว่า ๓,๐๐๐ โครงการ สังคมตะวันตก (Western) ที่อยู่กับทุนนิยม บริโภควัตถุ จิตใจเร่าร้อน บัดนี้เริ่มกลับมาสู่สังคมตะวันออก (Eastern) ที่ทุนทางสังคม ศาสนา วัฒนธรรม จิตวิญญาณ ความพอเพียง ความสุขกับธรรมชาติมากจนเกิดความสมดุลขึ้น

แปลกแต่จริง นักการเมืองบางกลุ่มในสังคมไทยกลับไปนิยมยกย่องปรัชญาทฤษฎีตะวันตก พูดภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย นำพาประเทศสู่อุตสาหกรรมใหม่ ทุนนิยมสุดขั้ว ทุ่มเรื่องการแข่งขันส่งออก การเติบโตของ GNP อย่างเอาเป็นเอาตาย เช่นสัญญาทาสนำพาประเทศไปสู่ความเสี่ยง ปฏิเสธความคิดเห็นที่แตกต่าง สร้างความขัดแย้งเกิดขึ้นมากมาย

และที่สำคัญที่สุดคือเป็นพวก “โกได้พลอย” ที่ประเทศไทยมีปรัชญาการนำพาประเทศไปสู่การพัฒนาแบบยั่งยืน แต่นักการเมืองกลุ่มนี้กลับไม่เห็นคุณค่านี้เลยแม้แต่หน่อย ๕

● โรงเรียนผู้นำมีเสน่ห์ ใครเห็นใครชอบ

นายอำเภอและผู้ว่าราชการจังหวัดไม่ต้องเสียเวลามาต้อนรับ

ที่อำเภอศรีลัชนาลัย ชาวบ้านเผยความในใจว่า เหตุเกิดมาแล้วหลายวันมีคนไปช่วยหลายคน แต่ดีใจมากที่สุดในวันที่พวกเขาไปกัน เราช่วยโดยการมอบเงินทุนทำมาหากินตรงกับความต้องการอย่างยิ่ง แต่เขาเรียกร้องไม่ได้

กลับมาแล้ว ผมเล่าให้ผู้ที่อยู่บ้านป่านาคอยกับผมที่เมืองกาญจน์ฟังให้คลายหายกังวลว่า ยากมากที่จะเกิดภูเขาถล่มดินถลายเหมือนที่ไปเห็นมา เพราะพื้นที่ที่ประสบภัยนั้นชาวบ้านตัดไม้ป่าออกหมด แล้วปลูกไม้เศรษฐกิจแทน เช่น ลองกอง ลางสาด และทุเรียน ซึ่งรากยังไม่ลึก เมื่อถูกฝนหนักๆ ก็ถอนรากถอนโคนเอาง่ายๆ ภูเขาที่โรงเรียนผู้นำมีแต่ป่าไม้ล้วนๆ จึงไม่ต้องห่วง

คิดไปคิดมาผมนี้ก็แปลก เคยเจอน้ำท่วมแผ่นดินถล่ม มาหลายครั้ง ทั้งในกรุงเทพฯ ต่างจังหวัด และต่างประเทศ ปี ๒๑ เป็นผู้ประสานงานแก้ไขปัญหาน้ำท่วมตรงรอยต่อ ๓ จังหวัด คือ กรุงเทพฯ นนทบุรีและปทุมธานี แถวๆ ถนนงามวงศ์วานตัดกับประชาชื่น ปี ๒๙ เป็นผู้ว่าฯ กทม.ผจญกับ “ฝนพ่นปี” หลังจากนั้นกระดมเงินบริจาคซื้อข้าวของไปช่วยจังหวัดภาคใต้ที่ถูกน้ำท่วมอย่างหนัก ได้แก่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และจังหวัดใกล้เคียง ยกทัพโยธาไปช่วยถึง ๓ ระลอก ระลอกแรกบรรทุกสิ่งของใส่รถไปช่วยถึง ๘๕ คัน ระลอกสุดท้ายนอกจากสิ่งของที่จำเป็นต้องกินต้องใช้แล้วยังมอบเงินตั้งมูลนิธิ “เมืองหลวงห่วงเมืองใต้ นครศรีธรรมราช” ๕ ล้านบาท

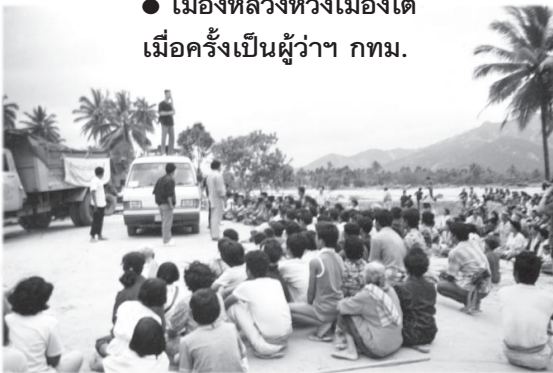
บนเขาที่เรียงรายอยู่รอบๆ ทำให้โรงเรียนผู้นำมีเสน่ห์ ใครเห็นใครชอบ ใครเห็นใครก็ชมว่าสวย ตอนนี้ความสวยตามมาด้วยความกังวล ภูเขาจะถล่มดินจะทลายลงมาทับบ้านทับคน ทำให้พังพินาศและผู้คนล้มตายเหมือนที่ภาคเหนือหรือเปล่า

เมื่อต้นเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา ผมกับคุณศิริลักษณ์มีโอกาสเดินทางไปกับ**พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย** ไปช่วยเหลือ ๓ จังหวัดที่เกิดภัยพิบัติ คือ อุตรดิตถ์ สุโขทัย และพิษณุโลก เราเอาเงิน ๑ ล้านบาทเศษที่ได้รับบริจาคเมื่อตอนชุมนุมอยู่ที่สนามหลวงและข้างท่าเนียบ ไปช่วย รวมทั้งเอาสิ่งของไปมอบด้วย

ตรงไปยังจุดที่เสียหายมากที่สุดก่อน คือ อำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์ บ้านพังหลายสิบหลัง คนตายหลายคน ช่วยตรงถึงตัวชาวบ้านไม่ผ่านอำเภอ ไม่ผ่านจังหวัด

● เมืองหลวงแห่งเมืองใต้
เมื่อครั้งเป็นผู้ว่าฯ กทม.

และ “เมืองหลวงแห่งเมืองใต้ สุราษฎร์ธานี” ๓ ล้านปี เก็บดอกผลใช้แก้ปัญหาภัยพิบัติ แต่ละจังหวัดมาจนถึงเดี๋ยวนี้ ตอนนั้นที่อำเภอกะทูน นครศรีธรรมราช เหตุการณ์ภูเขาถล่มเหมือนคราวนี้ที่อำเภอลับแล อุตรดิตถ์

ปี ๓๘ เป็นรองนายกฯ พาคณะไปช่วยเหลือในเหตุการณ์แผ่นดินไหวที่เมืองโกเบ ประเทศญี่ปุ่น นับเป็นรัฐบาลต่างชาติรัฐบาลแรกของโลกที่บุกไปถึงโกเบ คราวที่เกิดคลื่นสึนามิ ผมและผู้รู้จักมักคุ้นคณะเล็กๆ ก็เป็นผู้ประสานงาน นำคณะแพทย์และพยาบาลจากญี่ปุ่นไปรักษาพยาบาลผู้ประสบภัย ซึ่งก็นับเป็นการช่วยเหลือจากต่างชาติคณะแรกในเหตุการณ์อีกเช่นกัน

ภัยจากการรพพุงผมก็เคยมีส่วนช่วยอีก แม้จะอยู่บ้านปานาดอยไกลปีนเที่ยงก็ตาม ตั้ง “คณะกรรมการรวมน้ำใจชาวไทยสู่ชาวอิรัก” ส่งข่าวสารไปช่วยชาวอิรักขณะที่กำลังรบกันใหญ่ ต่อมาเมื่อการขนส่งไม่สะดวกไม่ปลอดภัย และเกิดการก่อความไม่สงบที่ ๓ จังหวัด

ชายแดนภาคใต้พอดี เราก็เปลี่ยนชื่อจากคณะกรรมการเดิมเป็น “คณะกรรมการรวมน้ำใจสู่ชาวใต้”

เมื่อเกิดมีการตายหมู่ที่ตากใบบราธิวาส ผมไปกับคณะกรรมการนำเงิน ๑ ล้านบาทพิเศษไปช่วยเด็กกำพร้าที่พ่อต้องเสียชีวิตในเหตุการณ์นั้น

๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ฆ่ากันตายรายวันมา ๒ ปีเศษแล้ว นับวันจะยิ่งรุนแรงมากขึ้น ชาวบ้านฟังจนเบื่อ รัฐบาลบอกว่ากำลังจะดี กำลังจะดี ไม่เห็นจริง มีแต่จะแยลง เมื่อกลางเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา ผู้ก่อความไม่สงบ ออกอาชญากรรม ภายในวันเดียวก่อความไม่สงบด้วยการยิงบั้ง วางระเบิดบั้ง ถึง ๒๙ อำเภอ ๕๕ จุด วันรุ่งขึ้นเพิ่มอีก ๑๐ จุด

โชคดีที่ไม่ก่อเหตุวันที่พระราชชาติเสด็จมาร่วมงานฉลองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี มิฉะนั้นคนไทยไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ไหน การฆ่ากันตายรายวันอาจจะมากกว่าที่เป็นข่าวก็ได้ อยู่ที่ว่าสื่อมวลชนจะสนใจเสนอข่าวเพียงใด

ผมเคยเป็นที่ปรึกษานายกฯ ด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ไม่เกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศ แต่ในฐานะที่เป็นทหารผ่านศึก ๒ สมรภูมิจึงอดเสนอแนะไม่ได้ หลังจากเกิดการปล้นปืนทหารได้ประมาณครึ่งปี ตอนนั้นก็เหมือนๆ กับตอนนี้ คือ ยิ่งแก้ยิ่งเปลืองพลา

นั่งคุยกับ ดร.ทักษิณที่ทำเนียบรัฐบาล ในวันนั้น ผมวิจารณ์ว่าการแก้ปัญหา ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ เหมือนช้ำข้างจับตักแตนนตักก็ไม่ได้ ช้ำก้เหน้อย

จำเป็นด้วยหรือที่คนใหญ่คนโตต้องแหกกัน ไปกระจุกอยู่ที่นั่น มีทั้ง ผู้บัญชาการทหารบก ผู้บัญชาการตำรวจ รัฐมนตรีมหาดไทย รัฐมนตรีกลาโหม และรองนายกฯ ฝ่ายความมั่นคง ตลอดจนรัฐมนตรีกระทรวงอื่นและ ส.ส. บางกลุ่ม

การไปแต่ละที่ทำให้ผู้
ที่ปฏิบัติงานในสนามต้อง
เสียเวลาบรรยายชี้แจง
เสียกำลังอารักขาแทนที่จะ
ไปป้องกันชาวบ้าน ฝ่าย
ตรงข้ามไม่ต้องทำ ๒ หน้า
นี้ เอาแต่ก่อความไม่สงบ
ทำเดียว ฆ่าเอาๆ

หลังจากผมพบกับดร.ทักษิณได้ไม่กี่เดือน
หนักเข้าไปอีก นายๆ ไปเอง ผู้ใหญ่ยิ่งไป
แก้อะไรไม่ได้ ผู้ปฏิบัติเขาอพงผู้ใหญ่เท่านั้น
ใครๆ สั่งไม่ฟัง แล้วผู้ใหญ่ไม่ได้ไปอยู่ในพื้นที่
ติดต่อกันเป็นวันๆ คินๆ จะรู้อะไร

การรักษาความสงบของประเทศได้มีการ
วางแผนเป็นอย่างดีมานานแล้ว แบ่งพื้นที่ทั้ง
ประเทศเป็น ๔ ภาค ภาคใดอยู่ในความรั
บผิดชอบของแม่ทัพภาคที่ ๔ ก็ให้เขาทำเต็มที่
ใครอย่าอวดดีไปทำแทน รัฐบาลมีหน้าที่
กำหนดนโยบาย ให้การสนับสนุนทุกด้าน รวม
ทั้งช่วยออกมาประชาสัมพันธ์ชี้แจงทั้งใน
ประเทศและนอกประเทศ

ให้แม่ทัพภาคที่ ๔ มีบทบาทเต็มที่ที่จะสั่ง
การตำรวจและฝ่ายปกครอง เพราะทหาร
เรียนมาฝึกมาเรื่องเดียวคือการป้องกันประเทศ
ย่อมรู้ดีกว่า มีประสบการณ์มากกว่า อย่าแก
ผิดฝาผิดตัว เอาทหารไปขึ้นกับตำรวจ หรือไป
ขึ้นกับผู้ว่าราชการจังหวัด

การปฏิบัติทางยุทธวิธี ทหารต้องแกร่ง
กว่านี้ คัดเลือกและฝึกเป็นอย่างดี เหมือนที่
เคยส่งไปทำงานในเวียดนาม ในลาว ต้องจัด
เป็นหน่วยทหารขนาดเล็กลาดตระเวน ณ จุด
ที่เคยเกิดเหตุเป็นประจำ ไปเป็นเพื่อนทุกข์
อยู่ใกล้ชาวบ้าน ช่วยชาวบ้าน เมื่อเกิดเหตุก็
ระงับได้ทันที

โรงเรียนนายร้อยและโรงเรียนเสนาธิการ
ไม่เคยสอนให้เอาแต่ลาดตระเวนบนถนน ซึ่ง

ตกเป็นเหยื่อระเบิดได้ง่ายๆ รถขาดสองท่อน
ครึ่งแล้วครึ่งเล่าก็ไม่เปลี่ยนวิธี จำเป็นต้อง
ลาดตามทุ่งนาป่าเขาให้มาก แม้จะยากลำบาก
ก็ต้องทน

ถ้าจำเป็นต้องลาดตระเวนบนถนนก็ต้อง
ใช้รถหุ้มเกราะบ้าง จะได้ไม่ต้องเสียเวลาไป
เก็บตาดปู (เรียกกันว่า เรือใบ) ที่ฝ่ายก่อความไม่สงบ
โปรยไว้ กว่าจะเก็บตาดปูเสร็จผู้ร้ายหนีไปไหน
แล้วไม่รู้

ผมยืนยันได้ว่า เรายังปราบการฆ่าราย
วันไม่ได้นั้นเป็นความผิดของ**รัฐบาล**และ**ทหาร**
นายทหารผู้ใหญ่ท่านหนึ่งพูดกับผมเมื่อเร็วๆ นี้
ว่า ใน ๓ จังหวัดนั้น บางแห่งเขาซัดธงของ
เขาแล้วซึ่งไม่ใช่ธงไทยเป็นไปตามที่ผมเคย
ทำนายไว้

ท่านผู้อ่านที่ติดตามเรื่องนี้ คงตั้งข้อ
สังเกตเหมือนๆ กันว่า เมื่อเกิดเหตุร้ายทาง
ราชการพร้อมจะทำ ๒ อย่าง คือประณาม
ฝ่ายก่อความไม่สงบและชี้แจงว่าจะจ่ายเงิน

ช่วยค่าทำศพรายละเท่าไร? ทันทึ่ที่เกิดบึ้ม ๕๔ จุด ผู้สื่อข่าวไปสัมภาษณ์ผู้บัญชาการทหารสูงสุดว่า จะออกประกาศประณามใหม่ ท่านบอกว่าไม่เอาแล้ว ประณามไปก็ไม่ได้ผล ที่จริงน่าจะรู้มานานแล้ว

เมื่ออายุมากขึ้นก็มีความหลงลืมเป็นธรรมดา ไม่สามารถฟื้นความหลงลืมไปได้ ผมลืมลูกกุญแจไว้ที่โนนที่นี้ ทำหายอยู่เป็นประจำเลยต้องเป็นขาประจำร้านที่ทำลูกกุญแจโครวที่ แล้วคนทำลูกกุญแจบ่นกับผมว่า เศรษฐกิจแย่ อะไรๆ ขึ้นราคาไปหมด แม้กระทั่งลูกกุญแจต้นแบบที่จะเอามาตักแต่งทำแทนลูกกุญแจที่หายไปที่ขึ้นราคา ขึ้นอีกเท่าตัว ช่างทำกุญแจจำเป็นต้องขึ้นราคาค่าทำกุญแจ เรื่องนี้คงจะเป็นเครื่องวัดความย่ำแย่ของเศรษฐกิจได้

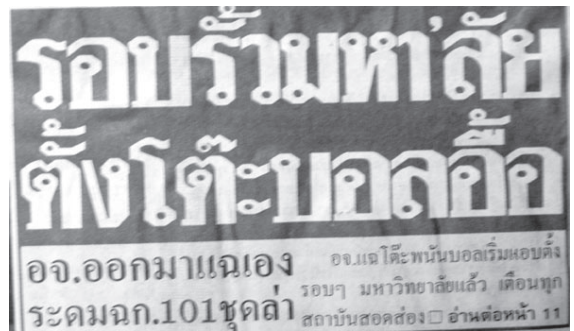
เมื่อปลายเดือนมิถุนายนที่เพิ่งผ่านมา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมให้โรงเรียนผู้นำจัดหลักสูตรพิเศษสำหรับนักศึกษา ตอนปฐมนิเทศกล่าวต้อนรับ ผมชมมหาวิทยาลัยว่าเก่งมาก ส่งนักศึกษาไปรับการฝึกอบรมเต็ม ๑๖๐ คนตามที่นัดแนะกันไว้

ไม่เหมือนเมื่อ ๔ ปีที่แล้ว มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตตกลงจะพานักศึกษาไปรับการฝึก ๓๐๐ คน ไปจริงๆ ๔๐ คน ถูกฟุตบอลโลกดูไป ๒๖๐ คน แถมในจำนวนที่ไป ๔๐ คนนั้น พุดไม่ได้ ต้องส่งภาษาใบเสียครึ่งหนึ่ง

ตอนที่แข่งขันฟุตบอลไปได้ ๒ อาทิตย์จู่ๆ ก็มีโทรศัพท์จากหญิงสาวคนหนึ่งที่ไม่รู้จัก ขอร้องให้ผมช่วยหาเงินให้ยืม ๖ แสนบาท เพราะสามีแพัพนันฟุตบอล ไม่มีเงินจ่าย หลบหนีไปเรียบริ่อยแล้ว เจ้ามือโตะพนันเก็บเงินจากสามีไม่ได้ก็จะทำร้ายภรรยา

ผมบอกว่าไม่รู้จะไปเอาเงินที่ไหนมาให้ยืม และไม่ใช้ความผิดของแก ทำไมจะต้องใช้หนี้เงินไม่ใช่หน่อยๆ เสียด้วย ผมแนะนำให้แกหนีหลบไปกบดานที่ไหนสักชั่วคราวถ้าไม่รู้จะไปไหน

ผมมีพรรคพวกที่จะช่วยเหลือได้

มีใครเคยคิดบ้างว่าคนไทยจะบ้าพนันฟุตบอลขนาดนี้ ศูนย์เผื่อระวังภัยสังคมเปิดเผยว่าในเมืองเรามีคนเล่นพนันฟุตบอลถึง ๓ ล้าน ๖ แสนคน เป็นเงินพนันกว่า ๔๗,๐๐๐ ล้านบาท

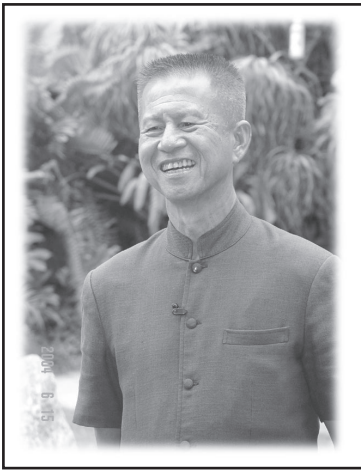
ในช่วงแข่งขันฟุตบอลโลก มีการฆ่ากันตายทุกวันเพราะพนันฟุตบอล กีฬาฟุตบอลเลยกลายเป็นเรื่อง “ทำคนให้หมดความเป็นคน” ตรงข้ามกับเพลงที่คนรุ่นเดียวกับผมเคยร้องอย่างภาคภูมิใจ “กีฬา กีฬา เป็นยาวิเศษ แก้กองกิลเลสทำคนให้เป็นคน” ที่จังหวัดอยุธยา ลูกฆ่าพ่อก็สืบเนื่องมาจากการพนันฟุตบอล

เมื่อวันศุกร์ที่๒๒มิถุนายนผมไปฟังรายการเมืองไทยรายสัปดาห์ ที่สวนลุมพินี ผู้จัดการรายการชื่อดังสามสี่คนตื่นตื่น ขอถ่ายรูปกันเป็นการใหญ่ เพราะผมใส่เสื้อสีเหลือง เคยเห็นแต่ผมใส่เสื้อส้มหรือเสื้อชุดไทย (คอดัง) หนังสือพิมพ์ลงข่าวเพราะเป็นเรื่องผิดปกติ

ผมใส่เสื้อแบบเดิมทุกวันก็จริง แต่บางครั้งไม่ได้ใส่ตลอดวัน มีสลับด้วยเสื้อสีอื่นทรงอื่นบ้างตามความเหมาะสม วันนั้นใส่เสื้อยี่ห้อสีเหลือง เพราะอยู่ในเดือนมกราคม และมวลหมู่พันธมิตรฯชอบสีเหลืองมานานแล้ว

๒๒ กรกฎาคมปีนี้ ผมจะใส่เสื้อไทยครบ ๒๗ ปี (ติดต่อกันไม่มีวันหยุด) ๒๒ กรกฎาคม ๒๒ ป้า (ฯพณฯ พลเอกเปรม) ท่านชวนผมว่า “จำลองเรามาใส่เสื้อชุดไทยไปงานวงเวียน ๒๒ กรกฎาคม” ผมใส่เสื้อไทยเป็นประจำตั้งแต่วันนั้นมา

วันนี้และใส่ไปจนตาย

ผมพูดกับนักเรียนผู้นำทุกรุ่นว่า การรักษาเอกลักษณ์ไทยเพียงอย่างเดียวมันไม่พอ การดูหนังเรื่องบางระจันและสุริโยทัยก็ไม่พอ ต้อง **“นิยมไทยด้วยการปฏิบัติอย่างแท้จริง”** เช่น ใช้ภาษาไทย เขียนเลขไทย ชื่อน้ำมันไทย (บางจาก หรือ ปตท.) เข้าห้างไทย เป็นต้น

วันที่ ๒๔ มิถุนายนที่ผ่านมา มีการประชุม สัมมนาพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย บนเวที อาจารย์สมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์ พูดเรื่องการปฏิวัติ พอถึงตามผมพูด ผมเป็นทหารผมก็ต้องพูดบ้าง เท่านั้นละวันรุ่งขึ้น กลายเป็นข่าวใหญ่ วิพากษ์วิจารณ์รับกัน เป็นทอดๆ หนังสือพิมพ์มติชนฉบับวันที่ ๒๕ มิถุนายน ลงข่าวถูกต้อง สรุปลงท้ายสั้นๆ ว่า

“พลตรีจำลอง ศรีเมือง กล่าว...ขอฝากไปยังน้องๆ ทหารที่มีความคิดที่จะปฏิวัติขอให้ คิดดีๆ ถ้าปฏิวัติเพื่อหมู่คณะก็ถือว่าคิดผิด และจะอยู่ไม่ยัด”

วันนั้นผมพูดเพิ่มเติมว่า การปฏิวัติในเมืองไทยว่างเว้นมานานเพราะเหตุการณ์เดือนพฤษภา ปี ๓๕ ทหารแหงนมาจนวันนี้ กลัวว่าปฏิวัติแล้วจะล้มเหลวอีก ประเทศที่ประชาธิปไตยหยั่งรากลึก ถ้าสื่อเรื่องปฏิวัติ ไม่มีใครใส่ใจเพราะเป็นไปไม่ได้ เช่นสื่อว่า อเมริกา อังกฤษ จะปฏิวัติ ไม่มีใครเชื่อ แต่

ประเทศที่ด้อยพัฒนาการเมือง อย่างเมืองไทย สื่อเมื่อไรมีคนเชื่อแน่ และเราก็ไปห้ามไม่ให้ ปฏิวัติไม่ได้อีก แต่ขอฝากไปถึงนายทหารรุ่นน้องๆ...”

ในระยะเวลาไล่เลี่ยกันนั้น คุณสุริยะใส กตะศิลา ก็ตกเป็นข่าว ผมถามได้ความจริงว่า ชายฉกรรจ์ ๕ คนบุกไปบ้านสุริยะใส ที่จังหวัด ศรีสะเกษ เอาแผ่นซีดีที่มีการตัดต่อภาพไว้ เรียบร้อยไปฉายให้คุณพ่อคุณแม่ดู แล้วโน้มน้าวว่า สุริยะใสกำลังร่วมกับชาวพันธมิตร ทำลายชาติ ขายชาติ ให้ห้ามลูกชายหยุด เคลื่อนไหว มิฉะนั้นจะถูกทำร้าย

บังเอิญคุณพ่อคุณแม่เป็นคนทันสมัย ดู เอเอสทีวีเป็นประจำ จึงไม่เชื่อเรื่องการใส่ร้าย ป้ายสี และไม่หวั่นวิตกที่ถูกขู่

เดือนมิถุนายนมีข่าวใหญ่ทางการเมือง มากมาย เช่น เคยมีการอนุญาตให้ไอทีวีเสีย ค่าสัมปทานให้รัฐลดลงเหลือ ๒๐๐ ล้านบาท ศาลตัดสินบังคับไอทีวีให้จ่ายเต็ม ๑,๐๐๐ ล้านบาทหนักยิ่งกว่านั้นอีก เมื่อสำนักนายกฯ เรียกกลับไอทีวีที่ทำผิดสัญญาเป็นเงินทั้งสิ้น ๗๕,๙๖๐ ล้านบาท ซึ่งทั้ง ๒ รายการดังกล่าว ต้องกระทบ ดร.ทักษิณ แน่ แม้จะขายหุ้นให้ ลิงคโปร์ไปแล้ว

ต่อมา ดร.บวรศักดิ์ อุวรรณโณ เลขาธิการ คณะรัฐมนตรี ลาออกจากตำแหน่งเพราะ อึดอัดใจในการทำงาน หลังจากนั้น ดร.วิษณุ เครืองาม รองนายกฯ ลาออกบ้าง ด้วยเหตุผล เดียวกัน ทั้งสองเป็นนักกฎหมายฝีมือเอก คู่บารมีดร.ทักษิณ ตามด้วยการที่อัยการสูงสุด เสนอศาลรัฐธรรมนูญให้ยุบ ๕ พรรค

คาดกันว่าเดือนกรกฎาคมนี้การเมืองจะมี ข่าวใหญ่กว่าเดือนที่แล้ว คอการเมืองมีความ เห็นว่า การแก้วิกฤติจะสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับ ศาลเท่านั้น ถ้าศาลทำเต็มที่ จบแน่ สงบแน่ ทุกคนก็ภาวนาให้เป็นเช่นนั้น

๒

จากใจถึงใจ

ในโอกาสที่หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” จะมีอายุครบรอบ ๑๒ ปี ในฉบับที่ ๑๙๕ ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๔๙ นี้

เพื่อเป็นการขอบคุณท่านสมาชิก และผู้มีอุปการคุณทั้งหลาย ที่ช่วยสนับสนุน และเห็นความสำคัญของสื่อที่มีบทบาทในการสร้างสังคมที่ดี สำนักพิมพ์จะจัดพิมพ์หนังสือ “นาทีธรรม” มอบเป็นบรรณาการแก่ท่าน ซึ่งจะวางตลาดในต้นเดือนตุลาคม ๒๕๔๙ นี้

มั่นใจว่าท่านจะได้รับประโยชน์ตามควรจากหนังสือ “นาทีธรรม” ซึ่งรวบรวมคำตอบปัญหาธรรมจากพ่อท่าน “สมณะโพธิรักษ์” ที่มีผู้ถามในวาระต่างๆ ธรรมะสั้นๆ ได้ใจความกระชับ เข้าใจง่าย เหมาะสำหรับบุคคลทั่วไป หรือ ผู้สนใจใฝ่ธรรม นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

ในวาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสารแกล้งคม โดยร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนลงโฆษณาในฉบับครบรอบ ๑๒ ปี ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา“เราคิดอะไร”	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “นาทีธรรม”
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐ .-	ปกหลังใน ๘,๐๐๐ .-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๑๕,๐๐๐.-	เนื้อในเต็มหน้า ๕,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	ขาวดำ
ขาวดำ	ขาวดำเต็มหน้า ๓,๐๐๐.-
ขาวดำเต็มหน้า ๘,๐๐๐.-	ขาวดำครึ่งหน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำครึ่งหน้า ๕,๐๐๐.-	ขาวดำ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-
ขาวดำ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	

พิเศษ: ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แถมฟรี ๑ ครั้ง ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปีลด ๒๕ %
หนังสือ “นาทีธรรม” ส่งงานโฆษณาได้ไม่เกิน ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๙
หนังสือเราคิดอะไร ส่งงานโฆษณาได้ไม่เกิน ๑๕ กันยายน ๒๕๔๙

สั่งจองโฆษณาติดต่อ: นางสาวปึกฟ้า เกาประเสริฐ นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ หรือ นางสาวสุภาพ เพชรสุข
สำนักพิมพ์กัลป์แก้น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔ ถนนนวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร.๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ ,๐-๑๒๕๓-๗๖๗๗ แฟกซ์ :๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ“ทุนนิยม”กำลังดองเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม”นี้กัน จนมีคุณภาพ (quality) และปริมาณ(quantity)เพียงพอ ตอนนี้นั้นคนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตามยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็นหรือดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

**[ถอดที่ปรธรรมเทศนา ของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ที่เวทีชุมนุมประท้วงนายกรัฐมนตรีกองสวีสวามิตถวัน หน้าทำเนียบรัฐบาล เมื่อวันที่ ๑๘ มี.ค. ๒๕๔๘]

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลยกันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้ามุ่มอับ ไปไม่รอดช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆจริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอันใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

ความงามของประชาธิปไตยไทย

[ต่อจากฉบับที่ ๑๙๐]

ในชุมชนเราบางคนมีสมรรถนะสูง สร้างสรรค์ได้มาก บางคนสมรรถนะต่ำสร้างสรรค์ได้น้อย และคนที่สร้างสรรค์ไม่พอกินพอใช้ แต่ก็ต้องอาศัยกินใช้ส่วนกลาง เช่น เด็กที่ทำกินทำใช้ยังไม่เป็น คนแก่ที่ร่างกายร่วงโรย คนป่วย คนพิการ คนไร้สมรรถภาพ ๕ สถานะนี้ในชุมชนก็ดูแลเกื้อกูลกันไปตามธรรมชาติแห่งสังขะ แต่ถึงอย่างไร ในชุมชนชาวอโศกทั้งหลาย คนที่มีสมรรถนะสร้างสรรค์จนเกิน จนเหลือที่ตนกินคนใช้ก็มีมากกว่าคนฐานะทั้ง ๕ นั้นอยู่ดี ดังนั้นรวมแล้วเฉลี่ยกันไปจึงเหลือกินเหลือใช้ และยังมีเหลือสะพัดออกไปเพื่อเผื่อให้คนอื่นนอกชุมชนได้อีก จึงแจกหรือขายในราคาต่ำกว่าทุนแก่สังคมข้างนอกได้ นี่ก็คือ เศรษฐกิจบุญนิยมที่สร้างประโยชน์ในสังคมแท้ๆ

คนที่มิปัญญาจริง จึงมักน้อย เป็นคนที่กลัว “มีน้อย”หรือ “ไม่มี”ได้จริงๆ กิเลสในจิตที่เป็นความเห็นแก่ตัว-เห็นแก่ได้ ต้องลดลงจริงๆ ถึงจะมักน้อยจริง คนที่มี “จิตมักน้อย-อภัยจะ”จริงนั้น ก็จะไม่มักมาก ไม่เอามาให้ตัวเองมาก แม้ตนจะสร้างได้มาก ความรู้มากทำงานมาก เมื่อเกิดผลผลิตมากก็เอาไปเผื่อแผ่แจกจ่ายเป็นทานเป็นบริจาค ซึ่งจริงๆ ก็คือ เป็นประโยชน์แก่ผู้คน แก่สังคมแท้ๆ เป็นกุศลพาเจริญเรียกว่า “นानุญ” ซึ่งเราเป็นผีบนานาที่มีแต่งออกๆ ขยายต่อเรื่อยๆ ขึ้น เป็นประโยชน์ออกไปกว้างเกือบแผ่ออกไปๆ คนไหนงอกประโยชน์ขยายออกไปจริง คนนั้นก็ “นानุญ” ถ้าเป็นหมู่กลุ่มสร้างแล้วก็งอกประโยชน์ขยายออกไป กลุ่มนั้นก็เป็กลุ่มนानุญ

“นาบุญ” หมายความว่า นาผืนนี้มีแต่จะงอกขยายให้ประโยชน์เพื่อแผ่แก่ผู้อื่นออกไปๆ ไม่ใช่ “นาบาป” ที่เอาอะไรหว่านลงไปแล้วก็มีแต่จุด มีแต่เอาเปรียบหรือริบหมด คือ ตนเองไม่กล้าให้ออกไปมากกว่าเอา “นาบุญ” นั้นรับมาแล้วท่านก็ให้ไป สละไปสร้างประโยชน์ งอกไปเป็นประโยชน์สู่มวลมหาชนมากขึ้นๆ อย่างนี้เรียกว่า “นาบุญ” นะ เพราะงั้นถ้าผู้ใดมักน้อยได้และสันโดษ อปปีงจะได้แล้วก็สันตดูฎฐิ คือสันโดษ สันโดษพูดคร่าวๆไปแล้วเมื่อคำว่า “พอ” รู้จักพอ คนใจพอ

มักน้อย กับ สันโดษนี้มีความเกี่ยวพันกันอย่างไรกลัดชิด เราจะได้อินเสมอๆ มักน้อย สันโดษ “สันโดษ” คือ สันตดูฎฐิ นี้ เป็นวรรณะข้อ ๔ เมื่ออธิบายมักน้อย มันก็จะเกิดผลเนื่องต่อไปถึงสันโดษ เมื่อสันโดษแล้ว เราจะปฏิบัติต่อภูมิสูงชันก็ต้องตั้งศีลเป็นอธิศีลมักน้อยขึ้นไปอีก เช่นว่า

ถ้าใครก็ตาม กินอาหารวันหนึ่งนับมือไม่ถ้วน กินทุกอย่างที่ขวางหน้า กินจุบกินจิบ กินอะไรก็ไม่รู้ เลี้ยงกันเล่น เอามากินเล่นกินหัว กินไม่มีวาระ เวลา ปากไม่มีวินัย นั่นก็เพราะจิตวิญญานยังไม่ได้รู้ ยังไม่ได้ศึกษาสังขธรรม ยังไม่ได้ฝึก ยังไม่มีความรู้ในการกิน กินไม่รู้จักพอ ไม่รู้จักหยุด ไม่มีสันโดษ โดยเฉพาะคนสามมัญญ์นั้นกินเกินกินทั้งนั้นถ้ามีฐานะมีเงินที่จะกินได้ นอกจากคนจนที่ไม่มีจะกิน ไม่พอจะกิน จึงจำต้องยอมกินน้อย ด้วยความจำเป็น ดังนั้นผู้หวังความเจริญต้องมาหัดมักน้อย ต้องกินให้น้อยลง

เพราะฉะนั้นต้องมีความรู้อย่างเป็นธรรมว่ามักน้อยนั้นดี จึงจะตั้งใจฝึกตนให้เป็นคนมักน้อย ก็มาตั้งบะให้แก่ตัวเองว่าต่อไปนี้จะกินอย่างมีวินัยแรกๆใหม่ๆ ก็ตั้งบะให้แก่ตน จะเรียกว่าตั้งบะหรือตั้งศีลให้แก่ตนปฏิบัติก็ได้ เช่น จากที่เรากินชนิดไม่เคยมีศีลมีวินัย เราก็ตั้งข้อปฏิบัติให้แก่ตนว่า ตั้งแต่วันนี้ไปเราจะกินวันละ ๓ มือเท่านั้น จะไม่กินจุบกินจิบ เห็นคนอื่นกิน หรือใครจะมาขยี้ให้อายากกินใครจะเอาอะไรมาอมเมมา ใครจะเอามาเลี้ยง ไม่รับ

บอกเขาเลยว่าเราถือศีล กินวันละ ๓ มือเท่านั้น ไม่กินนอกมือตามที่กำหนดแล้ว คือตั้งใจปฏิบัติตนยังชีวิตด้วยการกิน เช้า-กลางวัน-เย็น ที่เป็นมืออาหารเท่านั้น หลังจากลุกจากที่นั่งกินอาหารจบแล้วแต่ละมือก็ไม่กินอะไรอีกเลย ไม่ว่าจะขนม ของกินเล่น แม้เครื่องดื่ม นอกมือก็ไม่ดื่ม จะดื่มแต่น้ำเปล่าเท่านั้น แต่ถ้าใครยังไม่ไหว จะขอเครื่องดื่มที่ไม่ใส่น้ำเปล่าอยู่ก็ต้องกำหนดว่าจะดื่มวันละเท่าใด แล้วปฏิบัติให้ทำได้

จากนั้น ก็กินวันละ ๓ มือ คือนั่งกินเป็นกิจจะลักษณะ ๓ ครั้ง ที่เป็นมืออาหารเท่านั้น เมื่อปฏิบัติกิน ๓ มือได้ดีแล้ว ลดกิเลสได้แล้ว ใจพอจริง สันโดษแล้ว กิน ๓ มือใจมั่นไม่ทุกข์ไม่ทรมานตนแต่อย่างใด กิเลสไม่กวนแล้วจริงๆ มั่นสันโดษ ใจมั่นพอเมื่อทำได้อย่างนี้แล้วก็เพิ่มศีลให้สูงขึ้นเป็นอธิศีลต่อไป คือ กำหนดตนกิน ๒ มือ มักน้อยลงมาอีก แล้วก็ศึกษาฝึกฝนตนไปจนสันโดษหรือใจพอ บรรลุผลขั้นนี้ได้ก็เพิ่มศีลเป็นอธิศีลขึ้นไปกินวันละ ๑ มือ และศึกษาปฏิบัติต่ออีกจนสำเร็จผลของการมักน้อยและใจพอหรือสันโดษได้อีก ก็จะเป็นคนกินวันละ ๑ มือ ได้อย่างเป็นสุขจริงๆ เรื่องกินมือเดียวเป็นสุขนี้ไม่ใช่พูดเอาเอง มีคำตรัสของพระพุทธเจ้าทรงยืนยันสั่งจจะนี้ไว้ซึ่งตรงกันข้ามกับความเชื่อของคนทั่วไปเลย ว่าคนกินมือเดียวจริง ๆ นั้นมีอาณิสสงส์ ๑. *อัปปาพารัง* ไม่เจ็บป่วย ๒. *อัปปาตังกั* ไม่ขาดพร่อง ๓. *ลหุภูฏานัง* กระปรี้กระเปร่า เบากาย เบาลใจ ๔. *พลัง* มีกำลังแข็งแรง ๕. *ผาสูวิหารัง* เป็นอยู่สบายผาสุก เห็นไหม พระวณะทรงรับรองชัดๆว่า กินมือเดียวนี้แหละ มีกำลังแข็งแรง คนปุถุชนรู้จักตื่นๆ กลัวจะอ่อนแอ กลัวจะเจ็บป่วย กลัวว่าจะขาดอาหาร กลัวจะไม่พอ แต่ปราชญ์เอกของโลกกลับไม่เห็นเช่นนั้นเลย

สำหรับภิกษุณั้นพระพุทธเจ้าท่านบัญญัติศีลไว้ชัดเจนว่าให้ภิกษุณั้นอาหารมือเดียว ท่านตรัสว่า *ฉัน* ในที่นี้ *แห่งเดียว* ก็คือ กินมือเดียวนั่นเอง ไม่เคยมีคำสอนให้ฉัน ๒ มือหรือ ๓ มือเลย แต่พระทุกวันนี้มีส่วนน้อยที่ฉันมือเดียว ส่วนมากฉัน ๒ มือ หรือฉัน

มากมือนกว่านั้น ฉันเล่นจูปิชอบอะไรต่ออะไรก็เยอะ
 ตัวอย่างในเรื่องการกิน ปฏิบัติลดมือ ตาม
 ทฤษฎีไตรสิกขาของพระพุทธเจ้าจนสามารถบรรลุ
 ธรรม นี่ก็คือ ผู้พัฒนาตนเป็นผู้มีก้น้อย และสันโดษ
 เรารู้จักพอ กินวันละ ๓ มื้อก็พอเออะ แล้วหัดดูซิ เรา
 จะเห็นกิเลสของเรา ไอ้โฮ..มันดึ้น แหม..มันเคยกิน
 อะไรทุกอย่างที่ขวางหน้า ไครมายั่วมายวน เห็นรูป
 ก็น่ากิน ได้กลิ่นก็น่ากิน ได้ยินเสียงเขาล่าลิ้อไอนั้น
 น่ากิน มันก็เกิดกิเลส ต่าง ๆนานาสารพัดที่จะเป็นไป
 ศาสนาพุทธศึกษาฝึกตัดกิเลสอย่างรู้ชัดตาถูกตัวตน
 ไอ้โฮ..ดูซิตอนนี้ แจก ขอกภัยขอแวะนิดนึ่ง
 นี้ผู้ที่นั่งกันอยู่ตอนนี้กางร่มกันเป็นแถวเลย มีคน
 เอร่มมาแจก ไอ้โฮ.. กางกันพริบพริบ ก็นั่งตากแดด
 หัวแดงกลางแดดเปรี้ยง ๆ ผู้มีน้ำใจดีเห็นใจ ก็เอร่ม
 มาแจกไอ้โฮ.. นี้จะเรียกอะไร เรียก“มือบรุ่ม”หรือ
 เมื่อครั้งเหตุการณ์พฤษภาคมเขาเรียก“มือบมือถือ”
 คราวนี้เรียก“มือบรุ่ม”ซะแล้วละมั้งเนี่ย มือบรุ่ม..เออ
 ที่จริงคำว่า“มือบ”มันเป็นคำที่มีความหมายไม่ค่อยดี
 อาตมาก็เคยอธิบายไปแล้ว น่าจะใช้คำว่า Demon-
 stration หรือว่าใช้ Protest ถ้า Protest ก็คือ Pro-
 tester พวกเรานี้เป็นพวกมาชุมนุมกันได้อย่างดีเกิน
 กว่าที่จะเรียกว่า มือบ ไม่ใช่พวก Mob ตามที่มีกัน
 ประพฤติกันในทุก ๆ ประเทศ ซึ่งเป็นกลุ่มชุมนุมต่อ
 ด้านแล้วก็เกิดความรุนแรงจลาจลกัน อย่างนั้นเรียก
 ว่า Mob พวกเราที่เข้า
 มารวมกลุ่มกัน เพื่อที่จะ
 ประท้วงอะไรต่ออะไรเนี่ย
 ก็ประพฤติกันอย่างดี ไม่
 ใช่ว่าพวกที่ก่อความรุนแรง
 ไม่มีจลาจล *เรามาช่วยไม่
 ให้เกิดความรุนแรงด้วยซ้ำ*
 แต่เอละ อาตมาไม่ขยาย
 ความต่ออีกแล้ว ก็แะนิด
 หน่อยเพราะว่ามันมีอะไร
 ละ มันมีอะไรประหลาด ๆ

เกิดขึ้นมา ดูซินี้สีแดงสีเขียวสีลายสีน้ำเงิน ร่มนานา
 สี มีคนใจดีเอามาแจกกัน กางกันพริบไอ้โฮ..ผู้แจก
 ก็แจกไป ผู้รับก็รับกันไป มันเป็นอะไรที่..น่าชื่นใจ
 เอ้า! ดี ไม่เป็นไร เอละ..มาพูดกันต่อ เดี่ยวจะไม่จบ
 นี้จะหมดเวลา

วรรณะ ข้อ ๓-๔ มีก้น้อย สันโดษ กล้าจน
 ใจพอ เช่น เราใช้เงินเดือนหนึ่งตั้งสามหมื่น อย่างนี้
 เป็นต้น ไอ้โฮ..มันมากไปแล้ว หัดตัวเองมั่ง ฝึกฝน
 ตัวเองซิ กำหนดใช้สองหมื่นให้พอ ลดลงมาเป็นขั้น
 เป็นลำดับ เนี่ยอาตมาบอกวิธีประพฤติปฏิบัติอย่า
 ขวบขวาบ ทำมาตามลำดับ แต่ถ้าทำได้ไวก็ดี แต่ทำ
 ได้ช้ามันก็ช้านะ หัดดูซิใช้เดือนละสองหมื่นให้พอ
 นี้เรียกว่าสันโดษ มีจิตพอ แล้วศึกษาฝึกจนถึงขั้นจิต
 บรรลุ“สันโดษ-ใจพอ-สันตุฎฐิธรรม” โดยการได้ล้าง
 กิเลสตัวเองจริงๆ ว่ามันทำไมมันไม่จัดสรร จัดการ
 บริหารกับชีวิตที่จะใช้เงิน เดือนหนึ่งสองหมื่นมันไม่
 พออย่างไร เมื่อปฏิบัติจริง รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัวตนของกิเลส
 รู้แจ้งความจริงของโลกก็อยู่ที่ประพฤติมอมเมากันอยู่
 ด้วยบริโภคนิยม ลดอันนั้นลดอันนี้ ความฟุ้งเพื่อ
 ฟุ้งเพื่อยความไม่เข้าทำอะไรก็ลดลงไป เอาแต่สิ่ง
 จำเป็นที่ต้องใช้ จำเป็นต้องอยู่ในชีวิต ไม่ต้องฟุ้งเพื่อ
 ฟุ้งเพื่อย เพราะโลกนะมันมอมเมากันให้ฟุ้งเพื่อ
 ฟุ้งเพื่อย อาตมาเคยให้ความหมายว่า กิเลสก็คือ สิ่ง
 ที่ฟุ้งเพื่อฟุ้งเพื่อย เกินความจำเป็นของชีวิต กิเลส

- เป็นคนขัดเกลา
 ตนเอง
 ซึ่งเป็นวรรณะ
 ข้อที่ ๕ เพราะ
 ได้สัสละตนเอง
 คือ ได้ขัดเกลา
 กาย วาจา ใจ
 ขัดเกลากายกรรม
 วาจากรรม มโนกรรม
 ขัดเกลาอาชีพ
 ตามมรรคองค์ ๘

มันทำคนให้ *ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยเกินความจำเป็น*ของชีวิต มันเป็นนามธรรมอยู่ในจิตคน อาศัยอยู่ในจิตคน พวกคน ทำความชั่วความบาป เป็นอกุศลจิต ไม่ใช่จิตเดิมแท้ของคน เรียกว่ากิเลส มันเป็นแขก พระพุทธเจ้าตรัสเรียกว่า อาคันตุกะ เพราะฉะนั้นถ้าเผื่อว่าเราเอง เราสามารถกำจัดมันได้ ลดลงมาได้ เดือนหนึ่งเราใช้สามหมื่นก็ปฏิบัติจนลดลงมาได้สองหมื่น เอ้อ..ดี เก่ง เราก็ศึกษาฝึกหัดต่อ จนกระทั่งสองหมื่นมันก็ยังมากอยู่นะ เดือนหนึ่งใช้หมื่นหนึ่งให้ได้ ตั้งตบะขึ้นใหม่ ฝึกฝนดูซิ ให้ตัวเองรู้จักพอ ใช้หมื่นหนึ่งให้พอ เดือนหนึ่งหมื่นหนึ่งก็ยังมากอยู่นะจริงๆนะ ฝึกเข้าไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเหลือห้าพัน ลดลงไปได้จนกระทั่งใจสบาย เดือนหนึ่งห้าพันก็พอ ยิ่งกว่านั้นฝึกลงไปอีก เดือนหนึ่งสองพัน เดือนหนึ่งพันเดียว เดือนหนึ่งใช้ไม่ถึงพัน ไม่ก็ร้อยเลย เดือนหนึ่งกินอยู่ไม่ก็ร้อย เหมือนชาวอโศกเนี่ยที่อาดมาเคยเล่ามาแล้ว คนเคยมีรายได้เดือนหนึ่งเป็นแสน หรือหลายหมื่น เดือนนี้มาอยู่กับชาวอโศก กินใช้ส่วนรวม ทำงานไม่เคยรับรายได้ ทำเสร็จเกิดรายได้ก็เข้ากองกลางหมด เงินไม่ต้องผ่านมือเราเลย ได้มาแล้วก็เข้ากองกลาง แล้วก็กินใช้อยู่กับกองกลาง จะกินจะใช้จะมีอุปโภคบริโภค จะเจ็บจะป่วย จะไปจะมา ค่ารถค่ารถค่าโนนค่านี้ ค่าอะไรก็แล้วแต่ ก็ใช้เงินกองกลางตามระเบียบ เรามีระบบระเบียบ เรามีจารีตประเพณี มีวัฒนธรรมที่จะใช้สอยในส่วนกลาง ตกลงก็เป็นคนในระดับที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสเรียกคนชนิดนี้ว่า คนมีศีลเกินสิบ เรียกว่า อณาการิกชน คือ เกินศีล ๘ ไม่มีเงินทอง

อณาการิกชน แปลว่าคนไม่มีบ้านช่องเรือนชาน ไม่มีทรัพย์สินศฤงคารของตนเองแล้ว มีชีวิตอยู่ด้วยความมีศีลมีธรรมเป็นเครื่องอาศัย สบายๆ ไม่ต้องมีบ้านช่องเรือนชานทรัพย์สินศฤงคารเป็นของตนเอง ใช้ของส่วนกลาง นี่คือ ธรรมะของพระพุทธเจ้า ที่มีผลจริง ไม่จำกัดกาล ยุคนี้ก็ปฏิบัติได้ ทำทายเป็นมา พิสูจน์ได้ แม้ทุกวันนี้อาดมานำธรรมะของพระพุทธเจ้า มาให้พวกเรามาพิสูจน์ ปฏิบัติได้ เป็นคนรู้จักพอ ใจ

มันพอ กินวันละ ๑ มื้อ เงินทองไม่ต้องมีเป็นของคน ทุกวันนี้พวกเรา กินวันละมื้อก็เยอะ กินวันละสองมื้อก็มี วันละสามมื้อก็มีบางคน ไม่กินจุบกินจิบกินเล่น ส่วนใครยังมีกินจุบกินจิบอยู่บ้าง ก็ต้องสังวรตนเอง ลดตนเอง จนกระทั่งเป็นคนมีวินัย เป็นคนมีศีลในตัว กินก็มีวินัย อยู่ก็มีวินัย นั่งนอนอะไรก็มีวินัย แต่ไม่ได้ติดยึด เป็นคนเลี้ยงง่ายอะไรอย่างนี้ เป็นต้น เพราะฉะนั้นเมื่อผู้ใดสามารถปฏิบัติได้ถึงขั้นมีมันน้อย หรือกล้าจนจริง สร้างสรรมาก ๆ เอาไว้ให้เป็นของคนน้อยๆ หรือไม่เอาไว้เลย เอาเข้าส่วนกลางดังที่กล่าวแล้ว แล้วก็เป็นคนพอ ใจพอ ดังที่กล่าวแล้ว เป็นคนสันโดษ เป็นคนสันตดูฐ มีใจพอ แล้วก็พอไปในทางน้อยลงๆนะ ไม่ใช่ยินดีสิ่งที่คุณมีอยู่ แล้วก็เพิ่มสิ่งที่คุณมีให้มากขึ้น ๆ ยินดีในสิ่งที่คุณมีมากขึ้น ๆ นั้นไปเรื่อย อย่างนั้นไม่ใช่แนวทางประพฤติดของพุทธ

มันต้องไปสู่ความมันน้อย รู้จักพอ ใจพอ แล้วจิตก็ปิ่วะ ในกถาวัตถุ ๑๐ ซึ่งได้แก่ อัมปิจะ สันตดูฐ ปวิเวกะ อสังสัคคะ วิยารัมภะ และศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ กถาวัตถุ หมายถึง คำพูดที่ควรพูด หรือเรื่องที่คุณควรนำมาพูดกัน

เรื่องที่คุณควรนำมาพูดกัน ซึ่งได้แก่มันน้อย *อัมปิจะ* สันโดษ *สันตดูฐ* และ *ปวิเวกะ* เป็นต้นนี้ ต้องเข้าใจให้ถูกต้องจริงแท้ชัดเจน เรียกว่า สัมมาทิฐิ เช่น ปวิเวกะ หรือวิเวก สงบ ใจสงบ ใจสงบไม่ได้หมายความว่า ใจอยู่เฉยๆ ใจนิ่งๆ ใจไม่คิดอะไร ใจคิดอะไรก็ได้ ไม่ใช่อย่างนั้น ใจไม่มี "กิเลส" กวน หรือ "กิเลส" ไม่มีพลังไม่มีบทบาทอยู่ในใจต่างหาก เพราะกิเลสหมดตัวตน มันตายสนิทแล้ว เรียกว่า ใจสงบ ใจหมดกิเลสเรียกว่า สงบ แต่ใจที่สงบนี้ยังเป็นใจที่อิสระ บริสุทธิ์จากกิเลส คิดอ่านอะไรก็ได้ คิดแต่ดี ๆ ด้วย คิดชนิดที่ไม่มีโทษ แม้จะคิดอ่านทำงานอยู่ท่ามกลางความวุ่นวายของภายนอก ใจก็สงบจากกิเลสอยู่นั่นเอง เหมือนที่ท่านพุทธทาสว่าไว้ *เป็นก่อนน้ำแข็งกลางเตาหลอมเหล็ก* ใจเย็นสบาย ใจไม่มีความเดือดร้อน ไม่มีควมวุ่นไปตามภายนอก ไม่มี

บวกไม่มีลบ ไม่ลำเอียง แต่เป็นจิตที่มีปัญญา รู้แจ้ง
ความเป็นภายนอก ความเป็นสังคม ความเป็นโลกีย์
รู้ว่าอะไรดีแท้-ชั่วแท้ รู้ว่าอะไรควรสร้างสรร อะไร
ไม่ควรสร้าง อะไรไม่ควรจะส่งเสริม อะไรควรส่งเสริม
รู้ชนิดที่ปัญญามันไม่ตกอยู่ภายใต้อำนาจของกิเลส
ปัญญาที่ไม่มีความโลภ-โกรธ-หลงเข้าไปบงการร่วม
จึงเป็นคนมีภาระงาน ที่ไม่เห็นแก่ตน มีสมรรถนะช่วย
สังคมอยู่ นี่คือ **คนประเสริฐที่มีหลักประกันว่าดีแน่แท้**
ทั้งต่อหน้าและลับหลัง ทั้งยังยืน ไม่แปรเปลี่ยนถาวร

เพราะเป็นผู้มีก้น้อยจริง แม้นคนมีน้อย ก็ใจ
พอและพอใจ แม้นคนไม่มีเลย ก็ยังใจพอและพอใจ
อย่างเป็นสุขสบาย ใจชนิดนี้ เป็นคุณภาพที่เรียกด้วย
ภาษาเฉพาะว่า คุณวิเศษ หรืออุดตริมนุสสรธรรม

มักน้อยก็ดี และสันโดษก็ดี จึงมีนัยสำคัญ
ในคุณสมบัติของคนอย่างยิ่งจริง ๆ

ใน“หลักตัดสินธรรมวินัย ๘ ข้อ”ของพุทธ
ศาสนา หรือจริง ๆ ก็คือ“หลักตัดสินความเป็นศาสนา
พุทธ”นั่นเอง ก็มี“มักน้อย-สันโดษ”นี้ยืนยงอย่าง
ชัดเจน ดังนั้นถ้าใครที่เป็นพุทธก็ต้องมุ่งสร้างตนให้
“มักน้อย-สันโดษ” ไม่ใช่มุ่งแต่จะ“มักมาก-มี
เท่าไรก็ไม่พอ” นั่นไม่ใช่สารสัจจะของพุทธเลย

เนื้อแท้จริงๆของศาสนาพุทธนั้น

- (๑)เป็นไปเพื่อความคลายกำหนด *วิราคะ*
- (๒)เป็นไปเพื่อความไม่ประกอบสัตว์ไว้ *วิสังโยคะ*
- ข้อนี้ชัดเจนและลึกถ้อยนัก (๓)เป็นไปเพื่อความไม่
สะสม *อปพะยะ* นี้ก็เห็นอยู่ชัดๆ พุทธไม่ได้มุ่งหมาย
ให้สะสม (๔)เป็นไปเพื่อความมักน้อย *อปปีจจะ*
- (๕)เป็นไปเพื่อความใจพอ หรือสันโดษ *สันตภูฏิ*
- (๖)เป็นไปเพื่อความสงบสงัดจากกิเลส *ปวิเวกะ*
- (๗)เป็นไปเพื่อความเพียร *วิริยารัมภะ* (๘)เป็นไป
เพื่อความเป็นคนเลี้ยงง่าย *สุภะ*

นี่คือ“หลักตัดสินความเป็นศาสนาพุทธ”

เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นคนมักน้อยหรือกล้าจนได้
สันโดษได้ ตามวรรณะข้อ ๓-๕ เป็นคนขัดเกลาตน
เอง ซึ่งเป็นวรรณะ ข้อที่ ๕ เพราะได้สัลดะตนเอง

คือ ได้ขัดเกลากาย วาจา ใจ ขัดเกลากายกรรม วิ
กรรม มโนกรรม ขัดเกลาอาชีวะ ตามมรรคองค์ ๘ ซึ่ง
ต้องขัดเกลาสั่งกับปะ วาจา กัมมันตะ อาชีวะ ให้
สัมมา ให้ถูกพุทธธรรม ให้ดีประเสริฐ ขัดเกลาสิ่งที่
มันไม่สมควรจะทำ มีท่าทีลีลา นัจจะ คีตะ วาทิตะ
วิสุกะทัตสนาอะไรพวกนี้ อะไรเป็นข้าศึกแก่กุศล ก็
หัดลดหัดละลงไป จนกระทั่งใจถูกขัดเกลา ก็เป็น
มรรคผล กิเลสถูกขัดเกลาออกจากใจนั่นเอง กิเลส
ก็ลดก็ละลงไปได้ หรือขัดเกลาจนเกลี้ยง ดับสนิท
นี้เป็นสัลดะธรรม ธรรมะของพระพุทธเจ้ามีสัลดะ
ธรรม มีการขัดเกลา จนกระทั่ง กาย วาจา เป็นกุศล
หมด โดยเฉพาะ“ใจ”นั้นสะอาดบริสุทธิ์ ต้องขัดเกลา
จนใจไม่มีกิเลส สะอาด เป็นจิตเดิมแท้ เพราะไร้กิเลส

วรรณะต่อไป ข้อที่ ๖ “ฐูตะ” ฐูตะแปลว่า
คิดเคร่ง คีตยาก ๆ เช่นคำว่า ฐูตงค์ ก็คือ ฐูตะ + องค์
หมายความว่า *หน่วยหรือหัวข้อของศีลเคร่งต่าง ๆ*
ศีลเคร่งก็เช่นว่า เป็นคนที่ไม่รับเงินทองให้แก่ตัวเอง
แล้ว ไม่สะสมแล้ว มีศีลเคร่งได้แล้ว ศีลข้อ ๑๐ คือ
ชาตรูปรชตปฏิคคณา อย่างนี้เป็นต้น นี้ ไม่ใช่เงิน
ไม่ใช่ทองแล้ว เป็นศีลเคร่งนะ กินมือเดียวก็ศีลเคร่ง
เป็นคนกินมือเดียวได้แล้ว โดยสบาย โดยไม่ลำบาก
ไม่ยาก ไม่คิด ไม่ทรมานอะไร ไม่มีอึดอัดกิลมตะ สบาย
กินมือเดียวก็สบาย ไม่ใช่เงินไม่ใช่ทองก็ชีวิตสบาย
อย่างนี้เป็นต้น มีศีลเคร่งหรือศีลสูง แต่ใจไม่เคร่งแล้ว
ปกติ ใจสบาย ฐูตะหรือฐูตงค์นี้อันเดียวกัน องค์
แห่งศีลเคร่ง อย่างพระกัสสปะท่านเป็นพระป่า คิด
ปามาหลายชาติเหลือเกิน หลายสิบหลายแสน
หลายล้านชาติ คิดเป็นวาสนา พระกัสสปะนี้ เอาละ
เอาละไม่มีเวลาขยายความถึงเรื่องอจินไตยพวกนี้
ซึ่งมันลึกซึ้ง เพราะงั้นฐูตงค์ของพระกัสสปะก็เลย
เป็นเครื่องชี้เขตในศาสนาพุทธ ว่า หากจะเคร่งก็
อย่าเคร่งเกินฐูตงค์ ๑๓ ของพระกัสสปะ ก็แล้วกัน
๑๓ ข้อนี้เป็นสุดยอดแห่งฐูตงค์แล้ว ถ้าใครมี
ความเคร่งเกินพระกัสสปะไป ก็ถือว่าตกขอบออก
นอกศาสนาพุทธไปเลย ทำเกินศาสนาพุทธแล้ว

ถ้าโลกคือโรงละครใหญ่
เราต่างคือตัวละคร
ซึ่งโลดแล่นตามบทบาท
โดยมีกรรมของเราเป็นผู้กำกับ
ในวันที่เราไม่รู้ (อวิชชา)
แต่สักวันที่เราได้รับรู้ (วิชชา)
เราต่างหาก
คือผู้กำหนดชะตากรรม
ของเราเอง

ประธานสถาบันบุญนิยม

ธารงต์ แสงสุริยจันทร์

➢ มาทำความรู้จักอดีต

เกิด ๔ ก.พ. ๙๑ จังหวัดนครพนม มีพี่น้อง ๒ คน เป็นลูกคนโต
คุณพ่อรับราชการ และลาออกสมัครเป็น ส.ส. ของพรรค
กิจสังคม ๒ สมัย และรับตำแหน่งนายกเทศมนตรี ๒ สมัย
ตายในตำแหน่งด้วยโรคมะเร็ง เมื่ออายุ ๖๘ ปี คุณพ่อเป็น
นักการเมืองตงฉิน มือสะอาด ไม่โกงกิน ในส่วนตัวไม่มีบ้ายมุข
มีนิสัยประหยัดอดออม

คุณแม่ เป็นแม่ค้า วัน ๆ จะวุ่นอยู่กับการทำของขายส่งตลาด
ตั้งแต่ตี ๓ ทำงานทั้งวัน ขยันขันแข็งทำมาหากิน

สี่ สัน
สี่ ชีวิต สมอ.

ผมได้รับการเลี้ยงดูแบบลูกชาวบ้าน บ้าน อยู่ใกล้ตลาด แม่ไม่ค่อยมีเวลาดูแลลูก ปล่อยให้ เป็นหน้าที่ของพี่เลี้ยง ซึ่งเป็นญาติพี่น้อง ที่ อยู่ในชนบท เข้ามาเรียนหนังสือในเมือง ก็ จะ มาขอพักอาศัยที่บ้าน ซึ่งเป็นบ้านไม้สักหลัง ใหญ่มาก (ปัจจุบันโดนไฟไหม้หมดแล้ว ตอนเกิดไฟไหม้ ในตลาดครั้งใหญ่)

ฐานะของเราค่อนข้างดี พี่เลี้ยงจะเป็นเด็ก รุนก็ไม่ค่อยได้ดูแลเท่าไร ปล่อยให้กินดินกิน ทรายไปตามเรื่อง มีผู้ใหญ่เล่าให้ฟังว่า ตอน เด็กผมชอบกินดิน จำได้ว่าเป็นชีวิตที่อบอุ่น ท่ามกลางผู้คนในบ้านเยอะแยะทั้งพี่ป้า น้าอา และตา กับยาย ผมอยู่ใกล้ชีวิตแม่ และผูกพัน สนิทกับแม่มากกว่าพ่อ

➤ เรียนรู้รสชาติชีวิต

ผมเรียนหนังสือเก่ง สอบได้ที่ ๑ มาตลอด ตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงมัธยม หัวดี และชอบ การเรียนมาก พอจบชั้นมัธยม ๒ ก็ลาออกจาก ร.ร.ประจำจังหวัดมาเข้าเรียนต่อที่กรุงเทพฯ ร.ร.อำนวยการศิลป์ พักอาศัยอยู่วัดปรินายก

ก่อนหน้านี้ญาติที่เข้ามาเรียนต่อใน กรุงเทพฯ ก็จะไปพักที่วัดนี้ ไม่คิดว่าต้องมาอยู่วัด และต้องมาทำอะไรหลายสิ่งหลายอย่างที่ไม่ เคยทำ ทำทุกอย่าง ตื่นเช้าก็ถูศาลาวัด ชัดดู ห้องส้วม กวาดลานวัด ถึงเวลาหลวงพี่จะไป บิณฑบาต เราก็ล้างบาตร ส่งหลวงพี่ไป บิณฑบาตก่อนไปทำงาน ได้เวลาก็ไปคอย หลวงพี่หน้าวัด รอรับบาตรและจัดอาหารให้ หลวงพี่ฉันก่อน เรากินทีหลัง แล้วก็ไปโรงเรียน

ทำอย่างนี้ทุกวันเป็นกิจวัตรของอารามบอย และงานของเราคือซักผ้า รีดผ้าเอง บางที งานหนักๆ ซักเหนื่อยเพลีย ก็รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ แม่หนอมแม่ทำไมส่งเรามาอยู่วัด ทำเหมือนคน ไม่มีที่อยู่ไปได้ บ้านเราก็ไม่ได้ยากจนซะหน่อย และเราก็เคยแต่สุขสบาย ไม่เคยทำอะไรเอง

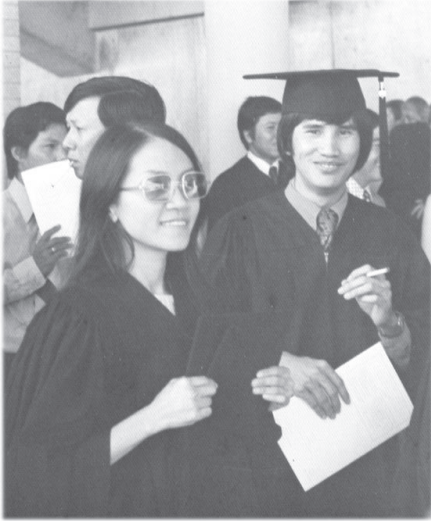
มีแต่คนอื่นทำให้ มันเหมือนตกสวรรค์เลยนะ แต่จริงๆ แล้วมันคือความหวังดีของแม่

เพราะที่วัดนี้ เราจะมึนหลงพี่ซึ่งเป็นญาติ คอยดูแล ไปอยู่ที่อื่นยังไม่คุ้น แมก็เป็นห่วง อยู่ที่นี่แหละปลอดภัยดี และมีผลพลอยได้คือ **ชีวิตเราได้รับรสชาติเยอะเลย เพราะได้ฝึกฝน ใจ ไม่อยากทำก็ต้องทำ ได้ฝึกความอดทน เพิ่มพลังชีวิตให้เข้มแข็ง** ถ้ามันแต่ทำตามใจ ตัวเอง อยากทำอะไรก็ได้เป็นอิสระ อยู่บ้านไม่ มีใครขัดใจ พลังชีวิตคงจะอ่อนแอยิ่งขึ้น อาจ เพราะมีลูกน้อยคน พ่อแม่ปู่ย่าตายายจึงมักจะ รักและตามใจ แต่เมื่อต้องอยู่กับผู้อื่น เราก็ค ึ่งต้องเกรงใจ ไม่กล้าทำ แล้วจะโดนว่าโดนตำหนิ

จบ ม.ศ.๕ ก็เข้าเรียนต่อที่มหาวิทยาลัย ขอนแก่น คณะวิศวกรรมศาสตร์ ที่นี้ก็ทำให้ แกร่งอีกแบบ เพราะต้องพึ่งตัวเองทุกเรื่อง รวมทั้งต้องดูแลรับผิดชอบตัวเองสูง อยู่ หอพัก ต้องฝึกการควบคุมตัวเอง ใช้เงิน อย่งไรให้พอในแต่ละเดือน แบ่งเวลาดู หนังสืออย่างไร เพื่อน ๆ หลายคนควบคุมตัว เองไม่ได้ การเรียนแย่ง สอบตกก็มี บางคน ก็ถูกริไทร์

ผมเองเริ่มเหลวไหล เกเรตามเพื่อน ๆ ตั้งแต่อายุชั้น ม.ศ.๕ แล้ว เพื่อนๆ ซักชวนให้ ฉลองความเป็นหนุ่มด้วยการกินเหล้ากินเบียร์ กินแก้วแรกขมมากไม่อร่อย ต่อมาเพื่อนชวน ว่าต้องสูบบุหรี่ด้วย และเพื่อให้เป็นแมนยิ่งขึ้น

ต้องมีเรื่องชกต่อยด้วย เราก็เอา ๆ กลายเป็นหัวหน้าที่วิ่งไป ในที่สุดก็ถึงกับยกพวกตีกับจี้โก้ที่ตลาด กับคณะอื่นในมหาวิทยาลัยก็ตีนะ เรียกว่าอยากดัง เพื่อให้เป็นที่ยอมรับจากเพื่อนๆ ความจริงเราไม่ค่อยกล้าเท่าไร แต่เพราะเพื่อนๆ ยุ ทำให้ฮึกเหิม บอกให้เรานำหน้า เวลาตีกันเราก็วิ่งนำหน้า แต่พอบอกหนีเราก็วิ่งหนีก่อนเลยไม่ค่อยเจ็บตัว

นอกจากเอาเวลาไปตีกัน ผมก็เล่นดนตรี และทำกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งผมชอบมาก ๆ ทำให้ไม่มีเวลาดูหนังสือเรียน ทั้งหมดนี้ทำให้ผมจบช้ากว่าเพื่อน ๒ ปี เขาจบกัน ๔ ปี เราจบ ๖ ปี ปีสุดท้ายผมได้เป็นประธานนักศึกษา จบปริญญาตรีเพื่อนๆ ชวนให้ทำงานที่องค์การโทรศัพท์ เพื่อนก็เป็นทีมเคยกินเหล้าเมายา เทียวเตรเฮฮามาด้วยกัน ทำงานอยู่ ๑ ปี ก็ไม่เอาละ ไปเรียนต่อดีกว่า

ผมเรียนปริญญาโทคณะวิศวกรรมโยธา มลรัฐแคนซัส ที่อเมริกา คราวนี้เรียนอย่างเอาจริงเอาจัง ตั้งใจเรียน ๑๑ เดือน ก็เรียนจบ รู้สึกว่าเรียนไม่ยาก มหาวิทยาลัยเขาให้ลงเต็มที่ ๔ วิชา มีอยู่ครั้งหนึ่งเขาให้ลง ๖ วิชา ผมลงครบก็ผ่านหมดได้ A ทุกวิชา เพื่อนๆ เรียนกันปีครึ่ง สองปีจบ

➢ ต่างสังคมต่างวัฒนธรรม

ดูทรงผมซิ ตอนไปใหม่ ๆ ก็ยังตัดผมสั้นอยู่ ๆ ไปก็กลายเป็นทรงฮิปปี รุงรังเป็นกระเซิงทำตาม ๆ เขา บางคนไปเรียนแล้วไม่ยอมกลับมาทำงานอยู่ที่นั่น ผมว่าพวกนั้นถูกล้างสมอง แต่ต้องยอมรับว่าความเจริญต่างๆ ทั้งเทคโนโลยี สิ่งแวดล้อมที่นั่น มันทำให้หลงลืมตัวได้ง่าย เพราะมันสุขสบายสะดวกมาก

ผมเองก็ชอบสไตล์ของฝรั่ง มีกฎระเบียบวินัย ทำให้การดำเนินชีวิตเป็นไปโดยง่าย ทำอะไรก็เข้าคิว พอกลับมาดูบ้านเมืองเรา ดูอะไรๆ มันล้าสน ยุ่งเหยิงไปหมด แต่ความมีกฎระเบียบก็มาพร้อมกับความแล้งน้ำใจ เช่น บ้านใกล้เรือนเคียงมีปัญหาอะไรที่ไม่ชอบใจกัน ก็ฟ้องร้องตำรวจ ฟ้องศาลเรียกค่าเสียหายทันที การรักษาลิทธิที่นั่นมีมาก การออมชอมกันมีน้อย ฝรั่งจึงมีเรื่องการประกันสารพัด มีอะไรเกิดขึ้นประกันจัดการให้ มิฉะนั้นคงต้องจ่ายค่าเสียหายกันมหาศาลเลย

เทียบกับคนไทย เราด้อยกว่าเขาในเรื่อง

ระเบียบวินัย มันอาจเป็นความต่างในแง่ของวัฒนธรรม ซึ่งทำให้คนในแต่ละประเทศ มีพื้นนิสัยที่ต่างกันไป สังคมไทยมีน้ำใจเอื้ออาทรต่อกัน คนไทยออบอ้อมกันง่าย คุยกันได้จนบางเรื่องก็ล้ำเส้น ผมยอมรับทั้งจุดดีและจุดด้อย ถ้าเราจะมีได้สมดุลก็คงดี ก็คิดว่าที่ตัวเองน่าจะง่ายกว่า

> ชีวิตมาถึงจุดเปลี่ยน

กลับมาเมืองไทยปี ๑๗ ทำงานองค์การโทรศัพท์ต่อจนถึงปี ๑๙ รู้สึกถึงจุดอึดตัว เข้าไปทำงานตึกเย็น กินเหล้าสนุกเฮฮากับเพื่อนที่ทำงานแถวสยามใกล้ที่ทำงาน พอตกดึกซักมึน ๆ ก็กลับบ้าน ทำอย่างนี้ทุกวัน มันติดไม่กินไม่ได้ ชีวิตจะหมดความคึกคักไปเลย

มีช่วงหนึ่งผมได้บวชตามประเพณีที่บ้าน เกิดอยู่ ๑๐ กว่าวัน ได้อ่านหนังสือธรรมะของอาจารย์มั่น ประทับใจปฏิบัติความดีงามต่าง ๆ ของท่าน สึกมาก็ทำตัวแยเหมือนเดิม มันวนเวียนแบบเก่า คลุกอยู่กับอบายมุขทุกรูปแบบ พอรู้สึกซ้าซากเมื่อหน่าย ผมก็เลิกอบายมุขทุกอย่าง ตึกเย็นก็ยังไปนั่งร่วมก๊วน แต่เรากินน้ำเปล่า

อาจถึงจุดอึดตัวจริง ๆ จนอยากหาทางออกอื่นที่ดีกว่านี้ ผมเริ่มแสวงหาธรรมะ อ่านหนังสือ ไปศึกษากับพวกคริสต์ เขาพาไปค่ายก็ไป เกือบเป็นคริสต์แล้ว เพราะรู้สึกว่าการ

พุทธก็ไม่เห็นสอนอะไร ศาสนาคริสต์ดูดีกว่า มีคนทีไปเข้ารีตมาแล้วให้ฟังว่า แต่ก่อนเขาก็กินเหล้าเมายาจนแทบจะฆ่าตัวตาย พอเห็นมานับถือ God ชีวิตเขาก็เปลี่ยนขึ้นก็น่าสนใจ แต่มันก็ยังไม่ถูกใจผมก็แสวงหาต่อไป

ปลายปี ๑๙ พบพระอโศกครั้งแรกที่สวนลุม เป็นรายการสนทนาธรรมของกลุ่มศึกษารธรรมะ ซึ่งจัดโดยมูลนิธิเผยแผ่ชีวิตประเสริฐ เขาจะนิมนต์พระจากวัดต่างๆ ผลัดเปลี่ยนมา ซึ่งผมก็มักไปฟังด้วยทุกครั้ง

มีครั้งหนึ่งผมอาสาขับรถไปส่งพระอโศก รูปหนึ่งที่แถวคลองกุ่ม ซึ่งอยู่ใกล้บ้านผม ท่านก็ชักชวนมาฟังธรรมที่พุทธสถานสันติอโศก ได้ฟังพ่อท่านเทศน์ ฟังแล้วก็ร้องอ้อในใจหลายที พุทธศาสนามีคำสอนที่เป็นเหตุเป็นผล มีความชัดเจน สามารถให้คำตอบในเรื่องที่เราสงสัยได้ เริ่มศรัทธาและปฏิบัติตามโดยถือศีล ๕ กินมังสวิรัต งดการเบียดเบียนตัวเองชีวิตสัตว์อื่น ก่อนเป็นอันดับแรก

> อลางานทางโลก

เหตุที่ทำให้สะดุดและเปลี่ยนแปลงเลื่อนฐานตัวเองให้สูงขึ้น เมื่อฟังพ่อท่านเทศน์เรื่องมัจฉาอาชีวะ คนเราควรได้หัดฝึกฝนใจตัวเอง ไม่เอาสิ่งที่ได้มาโดยไม่ชอบธรรม หรือยังมีการโกงการตลบตลวง ซึ่งในการทำงาน เราก็ยังทำเรื่องนี้อยู่ กินตามน้ำ ใคร ๆ เขาก็ทำกันทั้งนั้น เราไม่เอาชีแปลก เพราะเขาทำกันเป็นเรื่องปกติ แต่ก่อนไม่รู้สิกว่าผิด

พอฟังธรรมจึงรู้ว่าเป็นเรื่องผิดก็ไม่เอาละ เลิกกินตามน้ำคินเขาหมด เราทำให้เขาหลงผิดและเราก็ได้ทำบาปทำกรรมไปด้วย ผิดทั้งสองฝ่าย และอีกหลายเรื่องที่ผิด เราก็อพยายามเลิกหมดจนที่สุดแม้แต่การมอบตนในทางที่ผิด แม้เราไม่โกงไม่กินทั้งตามน้ำและทวนน้ำอย่างเด็ดขาดแล้ว แต่งานที่เราทำ

แล้วคนอื่นนำไปโก่งกินกันต่อก็มี เช่น เราออกแบบเสร็จแล้วส่งต่อเพื่อขออนุมัติในขั้นตอนต่างๆ นี่จะมีขบวนการโก่งกินกันตลอดสายเลย

● ยุคบุกเบิกชุมชนปทุมอโคก

ผมตัดสินใจลาออกจากงานที่องค์การโทรศัพท์ ไม่เอาแล้ว ผมปลูกบ้านไว้ที่ชุมชนปทุมอโคก ตั้งแต่ยังทำงานอยู่ ช่วงหลังๆ เลิกงานผมก็กลับไปพักที่ชุมชน เช้าก็ไปทำงาน ตอนลาออกมีเงินอยู่ ๒ แสน ถวายวัด ๑ แสน เก็บไว้ใช้ ๑ แสน แค่นี้ก็พอกินพอใช้แล้ว เพราะว่าคนที่นั่นทุกคนอยู่กินเหมือนครอบครัวใหญ่ ทำไร่ ทำนา ปลูกข้าว ปลูกพืชผักถั่วงาไว้กินกันในชุมชน มีมากพอก็นำออกขายให้ชาวบ้านรอบ ๆ ชุมชนในราคาถูก ๆ จริง ๆ แล้วพวกเราทำเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวงมาก่อนแล้ว

➤ เข้าสู่วิถีการเมือง

ถูกชวนให้ออกมาช่วยพลตรีจำลอง ศรีเมือง ซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นผู้ว่าฯ กทม. ในขณะนั้น ในตำแหน่งเลขาธิการผู้ว่าฯ จนกระทั่งต่อมามีการตั้งพรรคพลังธรรม ก็ถูกร้องขอให้ลงสมัครรับเลือกตั้งเป็น ส.ส. เขตบางกะปิ

จริงๆ แล้วผมไม่รู้เรื่องการเมืองเท่าไร เพราะไม่เคยสนใจและคิดจะเป็นนักการเมืองมาก่อน แต่ก็คิดว่าถ้าอำนาจอยู่ในมือของคนที่มีชื่อเสียง มีความเสียสละเพื่อบ้านเมืองอย่าง

พลตรีจำลอง ศรีเมือง เมื่อเข้าไปบริหารบ้านเมือง จะสามารถช่วยเปลี่ยนแปลงสังคมให้ดีขึ้นได้ และถ้าตัวเราเข้าไปมีบทบาทในพรรคการเมืองก็คงมีส่วนได้ช่วยสังคมเช่นกัน จึงตัดสินใจลงเลือกตั้งครั้งแรกก็ได้รับเลือกซึ่งก็เป็นเพราะบารมีของท่านจำลอง และต่อมาก็เป็น ส.ส.อีกรวม ๓ สมัยด้วยกัน

➤ การเมืองให้บทเรียนล้ำค่า

อาจเป็นเพราะยังอ่อนแอในทางธรรม ทั้งๆ ที่ก่อนลงเล่นการเมือง ผมฝึกกิน ๑ มื้อ เครื่องครัดและคิดจะบวช จึงถูกลาก ยศ สรรเสริญ ดึงลงไป ทำให้เกิดความผิดพลาดในหลายๆ เรื่อง จากการที่เราไม่รู้เท่าทันสังคม ไม่รู้เล่ห์ของคน และตนเองก็ยังหลงกับเรื่อง ลาก ยศ สรรเสริญ ส่วนเรื่องคอร์รัปชันการโก่งกินผมไม่มีแล้ว แม้มีคนมาให้หลายรูปแบบ เอาเงินใส่ถุงเป็นมัดมาเลยก็มี โอนเงินเข้าบัญชีให้เลยก็มี ตรงนี้สอบผ่าน แต่ที่ไม่ผ่านคือติดยศ ตำแหน่ง ขนาดเล็กเป็น ส.ส. ๓ สมัยแล้ว ก็ยังคิดลงสมัคร ส.ว.ต่ออีก

การติดยศ เป็นความรู้สึกที่ได้รับการยอมรับ ไปไหนเขาก็เรียกท่าน ขึ้นเครื่องบินก็นั่งชั้นหนึ่งฟรี และสิทธิพิเศษอีกเยอะ หลายเรื่องเป็นสิ่งที่เราไม่เคยได้รับมาก่อน มันตื่นเต้น บางเรื่องก็หลงภูมิใจว่าเราช่วยเขาได้ แต่ความจริงช่วยไม่ค่อยได้หรอก

● ประธานเครือข่ายกสิกรรมไร้สารพิษ

> การเมืองในอุดมคติ

บางคนเป็นหนี้บุญคุณกัน เช่นเคยช่วยพรรคหาเสียง หรือจะช่วยด้านใดๆ ก็ตาม ถึงเวลาก็มาเรียกร้องขอโน่นขอนี่ บางทีขอมากเกินไป เราไม่ให้ตามต้องการ ก็จะถูกมองว่าไม่รู้บุญคุณ การเมืองแบบนี้ ผมเห็นว่ามันไม่ถูกต้อง ถามว่าได้อะไร มันก็เป็นประสบการณ์ชีวิตอย่างหนึ่ง ถ้าย้อนกลับไปให้ทำแบบเก่าอีกคงไม่เอา แต่ถ้าเป็นการเมืองในรูปแบบใหม่อย่างเช่นที่ชาวโคกตั้งพรรคเพื่อฟ้าดินขึ้นมา และมีนโยบายรับใช้สังคมด้วยความซื่อสัตย์ ไม่โกงกิน ไม่ต้องหาเสียง ผมเอาเพราะมันตรงกับแนวคิดว่าการเมืองน่าจะเป็นรูปแบบนี้ คือประชาชนยอมรับให้คุณเข้ามาทำหน้าที่ คุณพูดอะไรเขาจะฟัง จึงไม่ต้องทุ่มทุนมหาศาลในการหาเสียง ใครอยากให้เราเป็น ส.ส. ก็ต้องช่วยหาเสียงให้เรา ดูแลเรา อยากได้นักการเมืองดีๆ มีสะอาดอย่างเราไปทำงานก็มาช่วยกัน โดยไม่ต้องหวังสิ่งตอบแทน

ส่วนเราเองก็ไม่มีอะไรจะให้ นอกจากทำงานเสียสละให้แก่บ้านเมืองเต็มกำลังความสามารถ นิยามการเมืองของผมคือ ทำอย่างไรให้ทรัพยากรต่างๆ กระจายได้อย่างทั่วถึงและเป็นธรรม รวมทั้งการจัดสรรหน้าที่ต่างๆ ให้แก่บุคคลอย่างเป็นธรรม ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่าย

ปัจจุบันเป็นที่ปรึกษาของพรรคเพื่อฟ้าดิน และงานหลัก ๘๐-๙๐% ทำงานในองค์กรต่างๆ ของชาวโคก ช่วยดูแลการก่อสร้างทุกแห่งตามหน้าที่วิศวกรของผมโดยไม่มีค่าตอบแทน เป็นประธานเครือข่ายกสิกรรมไร้สารพิษ และเป็นประธานสถาบันบุญนิยม ซึ่งเพิ่งเปิดที่ทำการไปเมื่อวันที่ ๙ มิ.ย. นี้หน้าที่จริงๆ ก็คือผู้รับใช้จริงๆ นี้เอง ยิ่งเป็นประธานยิ่งต้องรับใช้เยอะ เป็นทั้งผู้บริหารและผู้ประสานงาน ๒

กศพร.
จ.พ.๑๕.๕๐

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ใน (ต่อจากฉบับที่ ๑๘๘)

ฉบับนี้ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้เข้ามาว่า **“ลูกพระรัตนตรัย”** ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถามในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่เอาตามตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นนอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ดที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว เอาตามพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็เลยนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

กระนั้นก็คงยังขอเชิญท่านผู้อ่านทุกท่านที่“มีปัญหา”ในชีวิตนี้ ใครจะถาม หรือแม้จะไม่ใช้ปัญหาที่เดียว แต่เป็นเรื่องต้องการวิจารณ์วิจัยแง่ใดเรื่องอะไรก็ตาม หรือเป็นเพียงข้อข้องใจสงสัยต่างๆ หรือจะแลกเปลี่ยน“ความคิดเห็น”กันและกัน ก็เชิญเขียนมาร่วมเสวนากันได้เลย

โดยส่งคำถามมาถึงอาตมา “สมณะโพธิรักษ์” หรือคอลัมน์“ชีวิตนี้มีปัญหา” หนังสือพิมพ์“เราคิดอะไร” สำนักพิมพ์กัลป์แก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ. นวมินทร์ คลองกุ่ม ปิงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

[สำหรับปัญหาของ“ลูกพระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๔. มีว่า**ขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยกชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรงเกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้**

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณมาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง** ก็คือ **“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”**ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร” อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑ คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพนับถือเทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรมที่แสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึงไม่ใช่**นักรการเมือง**ที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไป**ทำงานการเมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,**

ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะมากขึ้นๆ เทาไตา ผู้้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลาย**ความเป็นนักรการเมือง**และยอมทำลายการเมืองมากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้นผู้ที่ทำงานการเมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เทาไตา กระทั่ง**ไม่มีเลยได้จริง** ผู้้น ก็คือ ผู้ทำลาย**ความเป็นนักรการเมือง** และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆด้วยเท่านั้น หรือคือผู้เป็น**นักรการเมือง** ที่แท้จริงยิ่งขึ้นๆ เท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มีความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดี ก็เพราะประชากรมีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาทกัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสารณียกรรม)**นั้นแล จึงเป็นสังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือสามัคคีกันตามฐานะฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธาและปัญญาที่เข้าใจในสัจจะว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มีความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”** และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”** ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะ**นักบวช** ๒.ฐานะ**นักบริหาร** ๓.ฐานะ**นักบริการ** ๔.ฐานะ**นักผลิต**

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่าเป็น**“ฐานะ”**ที่สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มีความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็นหลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคม เป็นที่พึ่งของสังคมแท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น **“ที่พึ่ง”** สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะนักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด บรรลุธรรมขั้นนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหัตต์”**จริง ก็

ยิ่งเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษ
แท้จริง ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพ
สูงสุดในประดา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมี “สิ่งที่เป็นจริงอันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด” ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “**ปรมัตถัจจะ**”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยายให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย “วรรณะ ๙” เพียงอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘ “การไม่ละสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มิจฉาทิฏฐิ สัมมาทิฏฐิ” อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ปรโลกเป็นอารยบุคคล” ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อไปรตติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจฉาทิฏฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฏฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษาหลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฏฐิ” ที่จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธานที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกุตระภูมิ” ได้แน่ๆ

“มิจฉาทิฏฐิ ๑๐ และ สัมมาทิฏฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อตถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฏฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผล” ที่เป็น **“โลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฏฐิ) ว่า ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรือผู้ให้ก็คือ “มิจฉาทิฏฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนั้นเป็น “สัมมาผล” ได้บุญหรือผลดี สมควรทำให้งั้น เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฏฐิ)

ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้ววาทมากก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้นจะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” กันตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิฏฐิ” ก็จะได้รู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตนแก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ

ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเราก็กำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขึ้นสูงขึ้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “เวทนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิฏฐิ ซึ่งอาตมากำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วนคนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมัตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิฏฐิสูตฺร-สักกายทิฏฐิสูตฺร-อตตานุทิฏฐิสูตฺร” ซึ่งต้องมี “สัมผัส” เป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุดคือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ชาตถิ) “เห็น” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่หลักๆ เป็นปัจจุบันนั้นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพัทธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นไปบริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี

“วิชา ๙” ที่สามารถรู้“ปรโลก”หรือ“โลกหน้า”แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์”(อรรถะ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น“สุข” ก็เป็น“สุขพิเศษ”(วุฒสมสุข) ถ้าเป็น“กุศล”ก็เป็น“โลกุตระกุศล”ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น“ทุกข์อาปริยาลัง” เป็น“บรมประโยชน์ขั้นอุตตมัตถะ”หรือ“ประโยชน์”ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น“อรหัตต์” จึงจะเป็นผู้มี“สุขชนิดบรมสุข”(ปรมังสุข)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยจนถึง“วิชา ๘” และกำลังจะได้สาธยายถึง“ปฏิจจนุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก“วิชา” ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสักวันหนึ่งต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจากผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายร้ายมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น“ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทฤษฎี“เทวนิยม”นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่อปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอยังเข้าใจ“ปรโลก”เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทฤษฎี“อเทวนิยม”นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด“ไม่สัมมาทฤษฎี”(มิฉะทฤษฎี)แค่เรื่อง“ปรโลก”เรื่องเดียวนั้น ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด“สัมปรายกัตถประโยชน์”ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ซึ่งอารมณ์ของฌาน ๑ ฌาน ๒ ก็ได้สาธยายมาพอสมควรแล้ว และกำลังพูดถึงฌาน ๓

ผ่านฌาน ๑ เพราะวิตกวิจารณ์สงบไป ผ่านฌาน ๒ เพราะปิตินสงบไป ทีนี้“ความสงบ”(วิเวกหรือปัสสัทธิ)ระดับจิตที่มีอารมณ์อยู่ในขั้น“ฌาน ๓” ซึ่งมี“สุขที่ปราศจากปิติ”นี้ ก็ย่อมสงบกว่า“สุข”อยู่ในขั้น“ฌาน ๒”เพราะยังมี“ปิติ” และแน่นอนต้องสงบยิ่งกว่าในขั้น“ฌาน ๑”

สรุปชัดๆอีกทีก็คือ จิตที่จะนับได้ว่าเป็น“ฌาน”ได้นั้น คือ **“ภาวะจิตขณะนั้นต้องสงบสงัดจากกาม สงบสงัดจากอกุศลธรรม หรือสงบสงัดจากนิเวศ ๕”** เริ่มทำได้ก็เรียกว่า “ฌาน ๑” แต่สมรรถนะของผู้ปฏิบัติยัง“มีวิตกวิจารณ์”ซึ่งก็คือ**“จิตยังไม่แก่ ยังต้องเคร่ง คุมอารมณ์ฌานนี้อยู่ ยังวางมือไม่ได้ ยังหนัก ยังไม่ถ่วง ยังกังวล ยังสาละวนกับงาน‘ทำฌาน’นี้ต่อไปให้**

มีความชำนาญ(วสี)ยิ่งขึ้น” และแน่นอนย่อมจะมี**“ความเอิบอิ่มใจสุขใจ”(ปิติและสุข)**ที่ปฏิบัติจนมีผล**“จิตที่สงบสงัดจากนิเวศ ๕”(วิเวก)** และต้องทำหน้าที่ให้จิตมี**“ปิติและสุข”เต็มกาย**(ทั้งรูปกายและนามกาย)อีกด้วย ส่วน“ฌาน ๒”นั้นมี**“ปิติและสุข”เต็มกาย**(ทั้งรูปกายและนามกาย) หรือมี**“ปิติและสุข”ในตนกระทั่งเป็นอย่างนั้นเอง**(ตถตา) เพราะได้เพราะมีผลอันเกิดจาก**“จิตตั้งมั่น”(สมาธิ)** ซึ่งก็คือ จิตที่ไม่มี“นิเวศ ๕”นั้นแหละเป็นเนื้อแท้แห่งความเป็นมรรคผลจุดสำคัญส่วนหน้าที่ที่ฌาน ๒ รับช่วงอีกทีก็คือ ต้องทำให้**“จิตที่เต็มไปด้วยปิติและสุข”นั้นเองจนกระทั่ง“ตั้งมั่น”** สัมบูรณ์ซึ่งในขั้นต้นที่ยังไม่สัมบูรณ์ ก็เป็น**“ความตั้งมั่นเป็นครั้งแรก**เป็นคราวเป็นขณะ”(ขณิกสมาธิ) เมื่อก้าวหน้าขึ้นไปก็เป็น**“ความตั้งมั่นที่เจริญแข็งแรงใกล้ความสมบูรณ์ขึ้นไปเรื่อยๆ”(อุปะการสมาธิ)** ซึ่งอธิจิตสิกขาที่จะเจริญเป็น“ฌาน ๓-๔”ขึ้นไปนั้นเอง จนถึงขั้นสูงสุดก็เป็น**“ความตั้งมั่นแน่วแน่ถาวร”(อัปปนาสมาธิ)**

แล้วพระพุทธเจ้าก็ตรัสเปรียบเทียบการ**“ละนิเวศ ๕”** ได้นั้น ให้เราเข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้น ไว้อีกหลายนัย

“ดูกรมหาบพิตร เปรียบเหมือนนบุรุษจะพึงกู่หนึ่ไปประกอบภารงาน การงานของเขาจะพึงสำเร็จผล เขาจะพึงใช้หนึ่ที่เป็นต้นทุนเดิมให้หมดสิ้น และทรัพย์ที่เป็นกำไรของเขาจะพึงมีเหลืออยู่สำหรับเลี้ยงภริยา เขาพึงมีความคิดเห็นอย่างนี้ว่า เมื่อก่อนเรา กู่หนึ่ไปประกอบภารงาน บัดนี้ภารงานของเราสำเร็จผลแล้ว เราได้ใช้หนึ่ที่เป็นต้นทุนเดิมให้หมดสิ้นแล้ว และทรัพย์ที่เป็นกำไรของเรายังมีเหลืออยู่สำหรับเลี้ยงภริยา ดังนี้ เขาจะพึงได้ความปราโมทย์ถึงความโสมนัส มีความไม่มีหนึ่นั้นเป็นเหตุ **ฉันท**

เปรียบเหมือนนบุรุษจะพึงเป็นผู้มีอาพาธถึงความลำบาก เจ็บหนัก บริโภคอาหารไม่ได้ และไม่มีกำลังกาย สมัยต่อมา เขาพึงหายจากอาพาธนั้น บริโภคอาหารได้ และมีกำลัง เขาพึงคิดอย่างนี้ว่า ฯลฯ...ฉันท****

เปรียบเหมือนนบุรุษจะพึงถูกจำอยู่ในเรือนจำ สมัยต่อมา เขาพึงพ้นจากเรือนจำนั้นโดยสวัสดิ์ไม่มีภัย ไม่

ต้องเสียทรัพย์สินอะไรๆเลย เขาจะฟังคิด... ฯลฯ ...**ฉันใด**
 เปรียบเหมือนบุรุษจะฟังเป็นทาส ไม่ได้ฟังตัวเอง
 ฟังผู้อื่น ไปไหนตามความพอใจไม่ได้ สมัยต่อมา
 เขาฟังพ้นจากความเป็นทาสนั้น ฟังตัวเอง ไม่ต้อง
 ฟังผู้อื่น เป็นไทยแก่ตัว ไปไหนได้ตามความพอใจ
 เขาจะฟังคิดเห็นอย่างนี้ว่า เมื่อก่อนเรา... ฯลฯ ...**ฉันใด**

เปรียบเหมือนบุรุษ มีทรัพย์ มีโภคสมบัติ ฟัง
 เดินทางไกลกันดาร ทหาอาหารได้ยาก มีภัยเฉพาะหน้า
 สมัยต่อมา เขาฟังข้ามพ้นทางกันดารนั้นได้ บรรลุถึง
 หมู่บ้านอันเกษมปลอดภัยโดยสวัสดิ์ ... ฯลฯ ...**ฉันใด**

ดูกรมทาบพิตร ภิภษุพิจารณาเห็นนิรอรณ์ ๕
 ประการเหล่านี้ที่ยังละไม่ได้ในตนเหมือนหน้ เหมือน
 โรค เหมือนเรือนจำ เหมือนความเป็นทาส เหมือน
 ทางไกลกันดาร และเธอพิจารณาเห็นนิรอรณ์ ๕
 ประการที่ละได้แล้วในตน เหมือนความไม่มีหน้
 เหมือนความไม่มีโรค เหมือนการพ้นจากเรือนจำ
 เหมือนความเป็นไทยแก่ตน เหมือนภูมิสถานอัน
 เกษม **ฉันนั้นแล**

การไม่มี“นิรอรณ์ ๕”ในจิตมีอานิสงส์ปานจะนี้
 แต่อย่าลืมนะว่า ผู้ที่ปฏิบัติธรรมแบบพุทธนั้น
 เมื่อ“อธิจิตสิกขา”เริ่มเจริญเข้าสู่ความเป็น“ฌาน๑”ใน
 ใจในจิตมันก็ยังไม่มีปุณณ์ **แม้ในจิตขณะเป็นฌาน ๑**
นี้จะไม่มีการของ“นิรอรณ์ ๕”แล้วก็จริง ทว่า“วิตก
 วิจารณ์” ยังมีอยู่ มันจึงยังไม่ปลอดโปร่งโล่งว่างเบา..
 เหมือนความไม่มีหน้ เหมือนความไม่มีโรค เหมือน
 การพ้นจากเรือนจำ เหมือนความเป็นไทยแก่ตน
 เหมือนภูมิสถานอันเกษม ไปเสียทีเดียวหรอก ถึงจะ
 เจริญขึ้นถึงขั้นพ้น“ฌาน ๑”ไปแล้วก็ตาม จิตผู้ไม่มี
 “นิรอรณ์ ๕”ใน“ฌาน ๒”นั้นก็ยังไม่ปลอดโปร่งโล่งว่างเบา
 ..เหมือนความไม่มีหน้..เหมือนอะไรต่างๆที่พระพุทธเจ้า
 ทรงเปรียบเทียบไว้ยอดูดี เพราะ“อธิจิตสิกขา”ยังพัฒนา
 ถึงขั้น“อุปกิเลส”ที่ชื่อว่า “**ปีติ**”สงบลงไปไม่ได้

ครั้งไปถึง“ฌาน ๓” ในข้อ ๑๒๙ พระพุทธเจ้าจึง
 ตรัสว่า “**ภิกษุผู้มีอุเบกขา มีสติ มีสัมปชัญญะ เสวยสุข**
ด้วยนามกาย เพราะปีติสิ้นไป บรรลุตติยฌาน ที่

พระอรียะทั้งหลายสรรเสริญว่าผู้ได้ฌานนี้(ฌาน ๓)
 เป็นผู้**มีอุเบกขา มีสติ** อยู่เป็นสุข เธอทำกายนี้ให้
 ชุ่มชื้นเอิบอิมซาบซ่านด้วย**สุขอันปราศจากปีติ** ไม่มี
 เอกเทศไหนๆ(จุดหนึ่งจุดใด)แห่งกายของเธอทั่วทั้งตัว
 ที่**สุขปราศจากปีติ**จะไม่ถูกต้อง

ดูกรมทาบพิตร เปรียบเหมือนในกอบัวชาบ ใน
 กอบัวหลวง หรือในกอบัวขาว ดอกบัวชาบ ดอกบัว
 หลวง หรือดอกบัวขาว บางเหล่าซึ่งเกิดในน้ำ เจริญใน
 น้ำ ยังไม่พ้นน้ำ จมอยู่ในน้ำ น้ำหล่อเลี้ยงไว้ ดอกบัว
 เหล่านั้น **ชุ่มแช่เอิบอาบซึมด้วยน้ำเย็นตลอดยอด**
ตลอดเหง้า ไม่มีเอกเทศไหนๆแห่งดอกบัวชาบ
ดอกบัวหลวง หรือดอกบัวขาว ทั่วทุกส่วน ที่น้ำเย็น
จะไม่ฟังถูกต้อง ฉันใด ภิภษุฉันนั้นแล ย่อมทำกาย
 นี้แหละให้ชุ่มชื้นเอิบอิมซาบซ่านด้วย**สุขปราศจากปีติ**
 ไม่มีเอกเทศไหนๆแห่งกายของเธอทั่วทั้งตัว ที่**สุข**
ปราศจากปีติจะไม่ถูกต้อง”

การมี“**สุขปราศจากปีติ**”นี้ก็คล้ายเดียวกับ“**ปีติ**
และสุขที่เกิดแต่วิเวก และเกิดแต่สมาธิ” ตามที่
 พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“ฌาน ๑-๒” คือ “**เธอทำกายนี้**
แหละ ให้เอิบอิมซาบซ่าน ด้วยปีติและสุขเกิดแต่วิเวก
และเกิดแต่สมาธิอยู่ ไม่มีเอกเทศไหนๆแห่งกายของ
 เธอทั่วทั้งตัวที่“**ปีติและสุขเกิดแต่วิเวก และเกิดแต่**
สมาธิ”จะไม่ถูกต้อง”

“**สุขและปีติ**”ที่ว่านี้ จริงๆแล้วไม่ได้หายไปจาก
 จิตเลย ซ้ำมีหน้ากลับเป็น“**สุข**”ที่แนบแน่นเข้าไปในจิต
 ยิ่งๆ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า ...**ไม่มีเอกเทศไหนๆที่**
“ปีติและสุข”นี้จะเข้าไปไม่ถึง ปานจะนั้นเสียด้วย

แต่ความลึกซึ้งซับซ้อน ก็คือ “**สุข**”และ“**ปีติ**”ที่
 ว่านี้ มันไม่ใช่“**สุขหรือปีติ**”ที่เป็น“**โลกิยะ**” ทว่ามัน
 เป็น“**ปีติ**”และ“**สุข**”ที่เป็น“**โลกุตระ**”แท้ๆ

“**ปีติ**”แบบ“**โลกิยะ**” ก็คือ **ความยินดี** ที่เกิด
 เพราะได้ลาภ,ยศ,สรรเสริญ หรือได้เสพพามา ได้เสพ
 อัดตาด **บำเรอกิเลสตัณหาของตนให้ฉวันขึ้นหนาขึ้น**
 ส่วน“**ปีติ**”แบบ“**โลกุตระ**”นั้นคือ **ความยินดี** ที่
 เกิด เพราะกิเลสตัณหาของตนที่มันยังติดในลาภ,

ยศ, สรรเสริญ, กามและอิตตาอยู่ มันถูกผู้ปฏิบัติธรรม
กำจัดมันลงไปๆกระทั่งสามารถลดละมันให้ดับสิ้นได้
ต่างหาก หากใช้กิเลสตัดทอนมันได้รับการบำเรอแบบ
โลกีย์ไม่ ดังนั้น “ความยินดี” หรือ “ปีติ” แบบโลกุตระ
จึงเป็น “ความยินดี” กลับกันคนละทาง

กล่าวคือ “ความยินดี” (ปีติ) แบบโลกิยะนั้นเป็น
ความยินดีที่กิเลสยิ่งโตขึ้น (ปุถุ) หนำขึ้น (ปุถุ) ส่วน
“ความยินดี” (ปีติ) แบบโลกุตระเป็นความยินดีที่กิเลส
ยิ่งลดลง ยิ่งไม่มี (สูญ) ยิ่งหมดตัวตน (อนัตตา)

“ธรรมรสหรือวิมุตติรส” จึงต่างจาก “โลกิยรส”

ดังนั้น ใน “ฉาน ๓” นี้ พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า
“ภิกษุผู้มีอุเบกขา มีสติ มีสัมปชัญญะ เสวยสุขด้วย
นามกาย เพราะปีติสิ้นไป บรรลุตติยฉาน พระอริยะ
ทั้งหลายสรรเสริญว่า ผู้ได้ฉานนี้ (ฉาน ๓) เป็นผู้ที่มี
อุเบกขา มีสติ อยู่เป็นสุข เธอทำกายนี้ให้ชุ่มชื้น
เอิบอิมขาบชานด้วยสุขอันปราศจากปีติ ไม่มี
เอกเทศไหนๆ (จุดหนึ่งจุดใด) แห่งกายของเธอทั่วทั้งตัว
ที่สุขปราศจากปีติจะไม่ถูกต้อง”

อุเบกขานั้นแปลว่า ความมีอาการเฉยๆ อาการ
กลางๆ ว่างๆ ซึ่งเป็นอาการเดียวกันกับ “อทุกขมสุข”
ที่แปลว่า ความไม่ทุกข์ไม่สุข ความเป็นกลางๆ นั้น
ก็หมายความว่า ความไม่ทุกข์ไม่สุข หรืออุเบกขา นี้
ได้เกิดขึ้นในจิตของผู้ที่มี “ฉาน ๓” แล้ว ซึ่งหมายถึง
ความทุกข์-ความสุขแบบโลกิยะไม่มีแล้ว หรือเป็น
อาการที่หมดสุขหมดทุกข์อย่างคนโลกๆสามัญปุถุชน
เขาเป็นเขามีกันแล้ว แต่ยังคงขยี้มคำว่า “สุข” มาใช้
เรียกอาการที่ “ปราศจากกิเลส” นี้ว่า “สุข” เรียกเต็มๆ
ก็ใช้ศัพท์ว่า “วุปสมสุขหรืออุปสมสุข” หมายความว่า
เป็นสุขชนิดที่จิตสงบจากกิเลส

แต่ๆก็ “ไม่มีสุขไม่มีทุกข์” เพราะได้ “ดับเหตุแห่ง
ทุกข์” หมดสิ้นไป คือดับกิเลสสิ้นไป “สุข” แบบโลกิยะ
ก็หมดไปด้วย อาการของจิตจึง “สุข” แบบ “อุเบกขา”

ซึ่งอาการ “สุข” ที่มัน “สุข” ชนิดเป็น “อุเบกขา”
หรือ “อทุกขมสุข” นี้ในคำตรัสของพระพุทธเจ้าก็ชัดเจน
ยิ่งว่า “พระอริยะทั้งหลายสรรเสริญว่า ผู้ได้ฉานนี้

(ฉาน ๓) เป็นผู้ที่มีอุเบกขา มีสติ อยู่เป็นสุข” นั่นก็
หมายความว่า “สุข” นี้เป็นสุขอย่าง “อุเบกขา” หรือ
“สุข” ชนิดที่ “ไม่มีทุกข์ไม่มีสุข” (ตามที่โลกิยะเขาสุขกัน)

แม้ที่สุดใน “ฉาน ๔” ก็ให้เห็นแจ่มชัดยิ่งกว่าขึ้นไป
อีก ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ภิกษุบรรลุจตุตถฉาน ไม่
มีทุกข์ไม่มีสุข เพราะละสุขละทุกข์ และดับโสมนัส
โหมนัสก่อนๆได้ มีอุเบกขา เป็นเหตุให้สติบริสุทธิ์อยู่
เธอนั่งแผ่ไปทั่วทั้งกายนี้แหละ ด้วยใจอันบริสุทธิ์ผ่อง
แผ้ว ไม่มีเอกเทศไหนๆแห่งกายของเธอทั่วทั้งตัว ที่
ใจอันบริสุทธิ์ผ่องแผ้วจะไม่ถูกต้อง ดูกรมหาบพิตร
เปรียบเหมือนบุรุษจะพึงนั่งคลุมตัวตลอดศีรษะ
ด้วยผ้าขาว ไม่มีเอกเทศไหนๆแห่งกายทุกๆส่วน
ของเขาที่ผ้าขาวจะไม่ถูกต้อง ฉันทใด ภิกษุก็ฉันทนั้น
แล เธอนั่งแผ่ไปทั่วทั้งกายนี้แหละด้วยใจอันบริสุทธิ์
ผ่องแผ้ว ไม่มีเอกเทศไหนๆแห่งกายของเธอทั่วทั้ง
ตัว ที่ใจอันบริสุทธิ์ผ่องแผ้วจะไม่ถูกต้อง”

ทั้ง “อุเบกขา” ทั้ง “สติบริสุทธิ์” นี้แหละ คือ ใจ
อันบริสุทธิ์ผ่องแผ้ว ที่ต้องแผ่ไปให้ทั่วทั้งกาย จน
กระทั่ง “ไม่มีเอกเทศไหนๆแห่ง กายของเธอทั่วทั้งตัว
ที่ ใจอันบริสุทธิ์ผ่องแผ้วจะไม่ถูกต้อง”

อุเบกขานี้ก็คือ สภาพจิตที่มีอาการเฉยๆ อาการ
กลางๆ ว่างๆ อาการของจิตปราศจากกิเลสชนิดที่
จัดการกำจัดมันออกอย่างถูกตัวตนของกิเลสนั้นๆจริง
ซึ่งเป็นฉานแบบพุทธ-เป็นสัมมาสมาธิทีเดียว

ขยายความชัดๆอีกที สภาพของ “อุเบกขา” นั้น
คือ “จิตที่มันเฉยๆ” แม้จะมีเหตุภายนอกภายใน
ต่างๆมาสัมผัสสมากระทั่งกระทบแรงอย่างไรก็เฉย
ไม่ทวนไหว ไม่กระเทือน ไม่วูบวาบ ส่วน “จิตที่มัน
กลางๆ” ก็คือ มันไม่มีอาการสุข-ไม่มีอาการทุกข์
หรือ อทุกขมสุข นั้นเอง มันไม่เอียงไปข้างใดไม่ว่า
ชอบหรือชัง ไม่ดูด-ไม่ผลึก แต่รู้แจ้งว่าจะทำอะไร
ดี จะปรุจอย่างไรที่ควรปรุจ จะไม่ปรุจอย่างไรที่ไม่ควร
และ “จิตที่มันว่างๆ” ก็คือ จิตไม่มีกิเลสแล้ว จิตว่างจาก
กิเลส จิตได้รับการปฏิบัติจนในจิตหมดกิเลสสวะ
เกลี้ยงสิ้นไม่เหลือแม้แต่เศษธุลีของตัวตนแห่งกิเลส

“จิต”จึงบริสุทธิ์ เป็นจิตแท้ หรือจิตเดิมที่เป็นจิตจริงๆ ไม่มีกิเลสขุกอยู่ เพราะกิเลสสาละสลวยถูกกำจัดอย่างสิ้นเกลี้ยง จนมันไม่มีในจิตแล้ว ด้วยการปฏิบัติที่รู้แจ้งเห็นจริงสัมผัสสิ่งจริงทั้งหมดเป็นวิทยาศาสตร์ อันเป็น “อุเบกขา”แบบโลกุตระ และแน่นอนว่าสภาวะ “อุเบกขา”แบบโลกุตระนี้ต้องแตกต่างจากสภาวะของ “อุเบกขา”แบบโลกีย์ ซึ่งมีนัยสำคัญที่ควรศึกษา

อุเบกขา แบบโลกุตระ นั้น คือจิตที่ได้ปฏิบัติมาตามคำสอนแบบพุทธอย่างสัมมาทิฐิ คุณสมบัติอันพิเศษของ “อุเบกขาแบบโลกุตระ”นี้ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๖๕๐ ว่า “อุเบกขาเจตสิก”แบบพุทธนั้น มีถึง ๕ ประการคือ ๑.ปริสุทธา ๒.ปริโยทาทา ๓.มุตฺตุม ๔.กัมมัญญา ๕.ปรกัสนา ซึ่งสำนวนในพระไตรปิฎกแปลกันไว้ว่า ๑.บริสุทธิ์ ๒.หลุดปล่อย ๓.อ่อนโยน ๔.สละสลวย ๕.ปล่อยแล้ว

อาตมาขอขยายความ “คุณลักษณะพิเศษ” ทั้ง ๕ นี้ให้ฟังกระจะกระจำขึ้นอีกหน่อย ดังนี้

ปริสุทธา คือ ความบริสุทธิ์ ก็ซัดๆอยู่แล้วว่าคุณลักษณะพิเศษข้อนี้หมายถึง จิตมีลักษณะบริสุทธิ์ ซึ่งก็คือ บริสุทธิ์จากกิเลส จิตที่ไม่มีกิเลส นั่นเอง ซัดตรงที่สุดคือ จิตที่สะอาด ปราศจากกิเลสจริงๆแล้ว

ปริโยทาทา ที่แปลกันว่าหลุดปล่อยก็แปลไม่ผิด แต่มันยังมีความหมายไม่กระจำต่างไปจากคำว่าบริสุทธิ์สักเท่าไร จึงขอขยายความอีกหน่อย “ปริโยทาทา” ที่มันต่างจาก “ปริสุทธา” ก็ตรงที่ว่า แม้จิตที่อุเบกขานี้ จะสัมผัสอยู่กับภายนอกภายใน จะคิดอ่านทำการทำงานหนักอยู่ หรือถูกกระทบกระเทือนอย่างไร แค่ไหน ถ้าขึ้นชื่อว่า จิตได้บรรลุนิพพานจนมีคุณพิเศษขึ้น “อุเบกขา”และตั้งมั่นเป็น “อัปปนาสมาธิ”ถาวร จิตนั้นจะไม่มีการเกิดอีก จะหลุดปล่อยสะอาดบริสุทธิ์อยู่คงเดิม ไม่หวั่นไหว ไม่วุ่นวาย ไม่แปรปรวนเป็นอัน

มุตฺตุม ที่แปลไว้ว่าอ่อนโยน อันนี้ก็ต้องขยายความใหญ่เลย เพราะแค่แปลว่า “อ่อนโยน”นั้น มันยังไม่ตรงกับความเป็นอุตริมนุสสรรม ซึ่งเป็นคุณพิเศษของความ เป็นจิตที่มีภูมิธรรมขั้นอาริยะถึง “อุเบกขา” อัน

เป็นจิตที่ผ่านโลกียภูมิถึงขั้น “ฌาน ๔”ทีเดียว อย่าลืมนะว่า “ฌาน”นั้นเป็น “อุตริมนุสสรรม”นะ และแถมเป็น “คุณพิเศษ”แบบพุทธ อันเป็นโลกุตระธรรมอีกด้วย

●●●
ที่

นี่ ก็เป็นปัญหาของ คุณ “ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ

ฝ่าย “รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน “นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชชา “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้ คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังหมายถึง “ชีวิตนี้” แต่ถามเพิ่มเติมออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กัน ซัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่าทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น “อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า “ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวข้องกับ “อตุ” เกี่ยวข้องกับ “พีชะ” เกี่ยวข้องกับ “จิต” และจะเกี่ยวข้องกับ “กรรม” เกี่ยวข้องกับ “ธรรมะ”อย่างไร ทั้งที่แบ่งชีวิต “ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละนิยามกันแค่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า **การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งผลลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラาบ**“ปรีนิพพาน”**ทีเดียว

เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ชาตาน”**แท้จริงที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไปใครจะประสพกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริงที่มาจาก**“กรรม”**หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาจากนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”หรือแม้แต่“อำนาจของชาตาน”ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้**ไม่มี“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือ**ไม่มี“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็**ไม่มี“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ชาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆ**ที่**เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากก็ได้

ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้**นั้นๆ**นั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแถอะหรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้นซึ่งแท้จริง**“อำนาจชาตาน”**ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่ง**ใหญ่และสำคัญ** ปาน**ฉะนั้นนี้ที่เดียว** ด้วยเหตุว่า **“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปาน**ฉะนั้นนี้เอง** พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า**“กัมมัสสโกมติ-กัมมทยาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธู-กัมมปฏิสรโณ”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆ นั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่า น่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมติ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในทีลัษหรือในที่แจ้ง** **“กรรม”**ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะละอองธุลีขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น**“ชาตริเริ่มดำริ”**ขึ้นในใจ(อารัมภธาตุ)หากความดำรินนั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา** ก็นับได้ทันทีว่าคือ**“กรรม”**สั่งสมเป็น**“วิบาก”**(ผลของกรรม)นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วที่เดียว อันคือ**ทรัพย์** คือ**สมบัติ**แห่งของผู้**นั้นๆ** [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่**คนไทยรู้จักนั่นเอง**]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกมติ”** และ**“กัมมทยาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธู”**จบไปอีก ตอนนี้เรากำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพตีสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน”ก็คือ**“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น ความประพตติ ๑๕ (จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ซึ่ง**“ความเป็นพุทธ”**
[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว

คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ“กรรม” ตั้งแต่“กัมมัฏสะ” อันเป็นของตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง“กัมมปฏิสนธิ” ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เพราะคนในโลกทุกวันนี้กิเลสหนา-ตัณหาขยาย-อุปาทานมากท่วมทับ กว่าคนในโลกเมื่อหนึ่งปี พ้นปี ร้อยปี ที่ผ่านมาอย่างแท้จริง

ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะคนในโลกทั้งหลายส่วนใหญ่ ส่วนมากจริงๆ **ในชีวิตทั้งชีวิต เอาใจใส่ตั้งใจ“ศึกษาอบรมฝึกฝนโลกียวิชา” มากกว่าเอาใจใส่ตั้งใจ“ศึกษาอบรมฝึกฝนโลกุตระวิชา”**

จึงไม่มีภูมิปัญญาที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กิเลส, ตัณหา,อุปาทาน” หรือไม่มีทางเกิด“วิชชา ๘” อันเป็นคุณสมบัติของจิต ขนึ้สามารถเข้าไปหยั่งรู้ “ปรมาตถธรรม” อันได้แก่ จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน และสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กิเลส,ตัณหา,อุปาทาน” แล้วที่สุดสามารถกำจัด“กิเลส,ตัณหา,อุปาทาน”นั้นๆ จนกระทั่งดับหมดสิ้นไป ได้สะอาดหมดจดบริบูรณ์ เพราะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ตัวตนกิเลส”(อัตตา ของกิเลส-สักกายะ,อาสวะ)ได้ด้วย“วิชชา ๘ หรือวิชชา ๘” (ข้อที่ ๑ คือ วิปัสสนาญาณหรือญาณทัสสนะวิเศษ) และมีฤทธิ์ตามแบบศาสนาพุทธ(มโนเมยทธิ อันมีไซโลกียฤทธิ์) อันเป็นฤทธิ์ที่สามารถปฏิบัติบรรลุธรรมได้ตรงตาม คำสอนของพระพุทธเจ้า ซึ่งนับเป็น“ปาฏิหาริย์” (อนุสาสนีปาฏิหาริย์) แบบพิเศษมีในศาสนาพุทธเท่านั้น ศาสนาอื่น..“ไม่มีปาฏิหาริย์แบบนี้” เพราะนี่ เป็นคุณวิเศษแห่ง“โลกุตระธรรม”ของพุทธโดยเฉพาะ แต่ทุกวันนี้ คุณวิเศษแห่ง“โลกุตระธรรม”ของ พุทธโดยเฉพาะนี้หายากหรือไม่มีการบรรลุตรงตาม คำสอนของพระพุทธเจ้ากันแล้ว เพราะได้รับคำสอน สอนผิด ถ่ายทอดกันมาว่า “วิชา ๘”นี้ เป็นเพียง “ปาฏิหาริย์พิเศษ” ที่ผู้ปฏิบัติจะสักได้ ไม่มีก็ได้ ก็ สามารถบรรลุธรรม ถึงขั้นอรหัตต์ได้

ซึ่งที่ถูกต้องจริงๆนั้น ผู้จะบรรลุธรรมของพุทธ ต้องมี“วิชชา ๘”นี้จึงจะสามารถบรรลุธรรมได้ เพราะ “วิชชา ๘”คือ ผลของ“อธิปัญญาสิกขาขั้นสัมมาญาณ”

ดังนั้น เมื่อเข้าใจผิด(มิจฉาทิฎฐิ)ไปตั้งแต่ต้นทางของ “มรรค”เสียแล้ว การปฏิบัติธรรมของชาวพุทธทั่วไป ในยุคนี้ จึงบรรลุธรรมของพุทธกันไม่ได้

แม้จะหลงว่า ได้บรรลุธรรมกันตามที่มีในสังคม พุทธส่วนใหญ่ นั้น ก็เป็น“มิจฉาวิมุติ” เพราะ“ญาณ” หรือความรู้ที่ได้ที่มีกันยังเป็น“มิจฉาญาณ”อันเนื่อง มาแต่“มิจฉาทิฎฐิ” คือ ความเข้าใจทฤษฎีของ พุทธผิดมาแต่ต้นทางของ“มรรค”ดังกล่าวแล้ว

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้า ทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน) ของพระองค์ทีเดียว ว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์” นั้น คือ อย่างไร?

ข้อ ๓๔๑ “ดูกรแก้วมณี ก็อนุสาสนีปาฏิหาริย์ เป็นไฉน ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ย่อมปราถนาอย่างนี้ว่า ท่านจงตรึกร้อยอย่างนี้ อย่างเดียวอย่างนั้น จงทำในใจอย่างนี้ อย่างทำในใจอย่างนั้น จงละสิ่งนี้ จงเข้าถึงสิ่งนี้อยู่เถิด นี้เรียกว่า อนุสาสนีปาฏิหาริย์

จากข้อ ๓๔๒ ต่อไปพระพุทธเจ้าก็ตรัสถึง พระองค์เองว่า พระองค์เป็นพระตถาคตเสด็จอุบัติ ขึ้นมาแล้วในโลกนี้ แล้วพระองค์ก็ทรงประกาศ พระองค์เองว่า “พระองค์เป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้เอง โดยชอบ ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ เสด็จไปดี แล้ว ทรงรู้แจ้งโลก เป็นสารถีฝึกบุรุษที่ควรฝึก ไม่มี ผู้ยิ่งกว่า เป็นศาสดาของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เป็นผู้เบิกบานแล้ว เป็นผู้จำแนกพระธรรม พระองค์ ทรงทำโลกนี้พร้อมทั้งเทวโลก มารโลก พรหมโลกให้ แจ่มชัดด้วยพระปัญญาอันยิ่งของพระองค์เองแล้ว ทรงสอนหมู่สัตว์พร้อมทั้งสมณพราหมณ์เทวดาและ มนุษย์ให้รู้ตาม ทรงแสดงธรรมงามในเบื้องต้น งาม ในท่ามกลาง งามในที่สุด ทรงประกาศพรหมจรรย์ พร้อมทั้งอรรถพร้อมทั้งพยัญชนะ บริสุทธิ์บริบูรณ์ ล้วนเชิง คฤหบดี บุตรคฤหบดี หรือผู้เกิดเฉพาะใน ตระกูลใดตระกูลหนึ่ง ย่อมฟังธรรมนั้น ครั้นฟังแล้ว ได้ครัทธาในพระตถาคต เมื่อได้ครัทธาแล้ว ย่อม

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

ลมพัด...ใบไม้ร่วง

ริถเก่งของผมผ่านเข้าไปในแดนสงบแห่งนั้นอย่างช้าๆ เลาะเลียบบไปตามถนนดินเรียบ สะอาดตาไม่ถึงร้อยเมตร ก็สุดทางที่ไต่ร่มไม้ใบตกหนาใกล้เรือนไม้

ทุกครั้งที่เข้ามาสถานปฏิบัติธรรมแห่งนี้ สัมผัสได้ถึงความสงบเย็นจากบรรยากาศรอบตัว มันคือความเย็นจากสภาวะธรรมที่ซึมแทรกอยู่

ในสรรพสิ่ง และป่าไม้ธรรมชาตินานาพรรณน ที่เบียดเสียดแผ่กิ่งก้านเกาะเกี่ยวกันเจริญเติบโต

ผมดับเครื่องยนต์แล้วกวาดสายตามองลึกเข้าไปใต้ถุนเรือนไม้หลังใหญ่ ที่เทพื้นปูนขัดเรียบ เช็ดถูเสียนจนเกิดประกายแวววาว ด้านทิศใต้ใกล้ผืนป่าก็ยกพื้นไม้สูงประมาณเข้าทอดยาวตามแนวตัวเรือนประมาณแปดเมตร

กว้างไม่น่าจะเกินสองเมตร เป็นที่นั่งนอนหรือทำกับข้าวในตัวเสร็จ และน่าจะเป็นที่นั่งต้อนรับญาติโยมที่จะเข้ามาทำบุญด้วยในขณะเดียวกัน พื้นกระดานเรียบเรียงชิด เช็ดถูสะอาดเอี่ยม ด้านในสุดผมเห็นถาดสำหรับจานชาม ถ้วย คร่ำเรียงแต่พอดี

ลมป่าเย็นชื่นใจโชยพัดผ่านเป็นระลอก อากาศอ่อนเพลียด้วยขับรถทางไกลจากกรุงเทพฯมาถึงที่นี่ร่วมสามชั่วโมงหายเป็นปลิดทิ้ง มองไปรอบๆ อาณาบริเวณสถานปฏิบัติธรรมไม่น่าจะเกินห้าสิบไร่ ผมเห็นที่พักหลังเล็กๆ กระจัดกระจายตามสุ่มทุ่มุ่มไม้เจ็ดแปดหลังได้เงาไม้ร่มรื่น ลานดินหน้าที่พักราบเรียบสะอาดตา

ดูแปลกตาไปเล็กน้อยก็คือมีศาลาปฏิบัติธรรมผุดขึ้นมาอีกแห่งทางด้านขวามือ เป็นอาคารกว้างไม่เกินห้าเมตร ยาวประมาณสิบเมตร เป็นห้องโถงกั้นฝาโดยรอบโปร่งๆ เทพื้นซีเมนต์ เห็นพระพุทธรูปขนาดใหญ่ประดิษฐานอยู่บนแท่น

ผมถอดรองเท้าแล้วถือวิสาสะเดินเข้าไปที่ใต้ถุนเรือนพัก พลันเจ้าของสถานที่ก็ปรากฏกายแม่ชีในชุดขาวสะอาด โทนสีระชะเกลี้ยงเกลา วัยราวห้าสิบปี เดินลงมาจากเรือนพักด้านหลัง เธอยิ้มต้อนรับมาแต่ไกล

“แม่ชีทองดีไม่อยู่หรือครับ” ผมประนมมือไหว้พร้อมเอ่ยถาม นึกถึงภาพแม่ชีชราหัวหน้าล้านๆ ถ้าเปรียบเป็นวัดก็คือเจ้าอาวาส

“แม่ชีไปชุดรอกยาสมุนไพรทางด้านหลัง” ผู้มาต้อนรับชี้มือไปทางสวนป่าด้านขวามือ” มีชีที่สำนักไม่สบาย แม่ต้องหายาหม้อต้มให้กินนี่ก็ใกล้จะเพลแล้ว จะได้เวลาเคาะระฆังฉันเพลพอดี” เธอพูดแล้วก็เดินไปยังระฆังที่แขวนไว้กับรอดใต้ถุนเรือน เสียงระฆังรัวถี่ดังกังวานเป็นสัญญาณบอกเวลาอาหารมื้อเพล

สายลมยังพัดพริ้ว ไบไม้สีน้ำตาลปลิวหรือยก

ลูกสุนัขสองสามตัวหยอกล้อกันที่พื้นปูน แมวสีเทาและสีขาวสองตัวเดินไปมาอยู่บนยกพื้นกระดานเงาวับ

“สะอาดดีนะ ใต้ร่มไม้แทบไม่มีใบไม้ร่วงให้เห็นเลย คงกวาดกันทุกวันนะครับ” ผมชวนคุยเพื่อสร้างความเป็นกันเอง ขณะภรรยาและแม่กำลังทยอยกับข้าวสองสามอย่างมาตั้งล้อมวงตรงมุขยกพื้นกระดาน ใกล้ที่รถจอด

“มันเป็นช่วงหน้าฝน ไม้กำลังเริ่มผลิใบ ถ้าเป็นหน้าแล้งใบไม้ร่วง ก็กวาดไม่ไหวเหมือนกันนะโยม” แม่ชีชี้แจง ทุกครั้งที่มาพักรถที่นี่ผมมักจะเห็นเธอกับแม่ชีทองดีเสมอ

ก็จริงอย่างว่า สวนป่ากว้างใหญ่อย่างนี้ หน้าแล้งจัดใบไม้ร่วงก็คงกวาดไม่ไหวแน่ๆ ต้องปล่อยให้แห้งคลุมดินย่อยสลายเป็นปุ๋ยบำรุงดินในที่สุด แต่ถ้าในฤดูฝนไม้ผลิใบอ่อนแตกใบเขียว ใบไม้ร่วงน้อยก็ไม่เหลือปากว่าแรงการรักษาความสะอาดกวาดใบไม้ก็เหมือนการขัดชำระล้างใจทุกวัน จำไม่ได้ชัดว่าใครกันนะที่เคยพูดให้ฟัง น่าจะเป็นพระหรือแม่ชีทองดีนี่แหละ

แม่ชีวัยกลางคนหลายคนในชุดขาวสะอาด กำลังเดินด้วยอาการสงบสำรวมออกจากเรือนพักหลังเล็กๆ มุ่งหน้ามาที่ใต้ถุนอาคาร

“ไม่กลัวหรือครับ สำนักชีมาอยู่ไกลๆ ชุมชนอย่างนี้” ผมเคยถามแม่ชีทองดีด้วยความหวังใจ

“ก็ไม่น่าจะมีอะไร ชีวิตผู้ปฏิบัติธรรมอย่างพวกเราคงไม่อยู่ในสายตาของพวกเขาหรอกนะ แต่อะไรมันจะเกิดก็ต้องเกิดนะโยม” แม่ชีชราร่างท้วมวัยราวเจ็ดสิบห้าปีในชุดขาวค่อนข้างเก่าเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบเหมือนไม่ยินดียินร้าย แต่เจือรอยยิ้มเย็น

“ต้องออกบิณฑบาตหรือเปล่านั้น” ผมอดถามไม่ได้ เพราะสำนักชีอยู่ลึกจากถนนใหญ่สักสามสี่ร้อยเมตร อยู่กลางป่าค่อนข้าง

ลับตา ถ้าไม่มีป้ายเขียนไว้ข้างทางเป็นที่สังเกต ผมก็คงขับรถเลยไป และไม่เห็นมีชุมชนคนพักอาศัยอยู่ใกล้เคียง

“ออกบิณฑบาตซีโยม อย่างน้อยก็พอได้ ข้าวกับข้าวกินกันทุกวัน หมูบ้านอยู่ลึกเข้าไปร่วมครึ่งกิโล ต้องไปกันหลายคน เอารถเข็นไปด้วย ไปน้อยคนก็ไม่เหมาะนัก เคยมีพวกชียามาเดินบ้วนเบี่ยนเมียงมองอยู่บ้างเหมือนกัน พวกเราเป็นผู้หญิงก็ต้องระแวงระวังไว้บ้าง” แม่ชีแจจแจค่อนข้างยาว

“แล้วพอไหมครับ อาหารที่บิณฑบาตได้นะ”

“ส่วนใหญ่ก็ไม่พอหรอก ต้องทำอาหารเพิ่มแทบทุกวัน หมูบ้านที่ไปบิณฑบาตเป็นหมู่บ้านเล็กๆ มีไม่กี่หลังคาเรือน ชาวบ้านหากินหาอยู่ไปวันๆ ก็ได้อาศัยญาติโยมต่างถิ่นนั้นแหละช่วยกันบำรุงบ้าง พอได้ซื้อหาข้าวปลาอาหารเลี้ยงดูกันไป” ไช้ความเหมือนไม่ใส่ใจโยติเรื่องนี้เท่าไรนัก

แต่มันทำให้ผมคิดได้ ผมกับภรรยาามาที่นี่ที่ไรก์ซื้อข้าวสารอาหารแห้งมาทำบุญทุกครั้ง รวมทั้งเกลือกะปิ น้ำปลาอาหารกระป๋อง วันเส้นบะหมี่สำเร็จรูป จะเรียกว่าสังฆทานก็ใช่ เพียงแต่ผู้รับเป็นแม่ชีเท่านั้นเอง

ลมโซยมาแผ่วเบา เหมือนพัดพาเอาความสงบเย็นผ่านมา ผมนึกถึงคำพูดของแม่ชีเจ้าสำนัก วันที่ผ่านพ้นประสบการณ์ชีวิตอันยาวนาน ทำให้เธอมองโลกได้อย่างทะลุปรุโปร่งและเห็นสังขารมได้อย่างชัดเจน

ครั้งหนึ่งยังจำได้ แม่ชีป่วยเพราะรถเข็นคว่ำ ทำให้ได้รับบาดเจ็บ ผมแวะมาทำบุญแล้วไม่พบ เพราะเธอไปนอนป่วยอยู่โรงพยาบาลอีกไม่กี่วันต่อมาคงกลับมาสำนักได้ ผมจึงทำบุญข้าวสารอาหารแห้งที่สำนักแม่ชีนั้น

เมื่อแม่ชีทยอยเดินมานั่งที่แคร่ใต้ถุนเรือนที่พักแล้วลั๊กพักใหญ่ แม่ชีทองดีก็เดินตามมา

ชุดขาวมอซอเหมือนทุกครั้ง แถมมีคราบดินติดเกรอะกรังตามเสื้อผ้าอีกด้วย ผมเห็นเม็ดเหงื่อเล็กๆ ผุดพรายที่หน้าผาก ปลายจมูก และรอยเหี่ยวย่นข้างแก้ม แต่รอยยิ้มและดวงตายังฉายแววเมตตาแผ่คลุมอาณาบริเวณใต้ถุนสำนักแห่งนั้น

“มานานแล้วหรือโยม” แม่ชีทักทายขณะวางจอบไว้ข้างๆ โคนเสาพร้อมทอบสมุนไพรใบสีเขียวในอ้อมแขนไปใส่กะละมังใบใหญ่ด้านในสุด

“เมื่อครูนี้องค์ครับ” หันไปมองภรรยาที่ลูกและแม่ของผมที่กำลังเริ่มตั้งวงกินข้าวกันแล้ว

“ตามสบายนะโยม เออ แล้วได้ย้ายกลับมาหรือยังล่ะ” ถ้ามถึงเรื่องราวที่ผมถูกย้ายไปต่างจังหวัดตามวิถีชีวิตราชการ แต่กั้ดิ้นรนขอย้ายกลับมาใกล้กรุงเทพฯได้ ผมเคยระบายให้แม่ชีฟังด้วยความน้อยใจในชะตาชีวิต

“ย้ายแล้วครับ” ผมชื่นใจลึกๆ ที่แม่ชียังจำเรื่องของผมได้ “ผมได้ย้ายใกล้เข้ามาแล้วครับ แม่ไม่ใกล้บ้านเสียทีเดียวก็ยังคงดีกว่าที่เดิมครับ”

แม่ชีพยักหน้าเนิบๆ “ดีแล้ว เป็นข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเลือกที่อยู่ไม่ได้หรอกนะ อยู่ตรงไหนก็แผ่นดินไทย มีประชาชนรอเราอยู่ทุกหนแห่ง การปฏิบัติหน้าที่ราชการ คือการทำบุญทำดี ความดีจะหนุนส่งเอง ตามสบายนะ กินข้าวกันให้อิ่มเอ้า...แม่ชีช่วยตักกับข้าว ขนมที่ชาวบ้านเอามาทำบุญให้พวกคุณๆ ด้วยซิ” หันไปบอกลูกศิษย์ที่นั่งล้อมวงอยู่

ก็เหมือนทุกครั้ง ผม ครอบครั้วและแม่ของผมมักจะได้รับอาหารกันบาตรเพิ่มเติมจนอิมแปล้

นานร่วมชั่วโมงในวงอาหาร เก็บสำรับอาหารเสร็จแล้วแม่ชีก็นั่งเรียงแถวบนพื้นกระดาน เพื่อรับอาหารแห้งที่ผมและครอบครั้วเตรียมมา

“ได้ข่าวว่าไม่สบายไม่ใช่หรือ” แม่ชีทองดี

ถามเมื่อสวดมนต์ให้พรแล้ว

“ครับ ค่อยยังชั่วแล้วครับ”

แม่ซึ่งจ้องหน้าผมเหมือนจะค้นหาความจริงในใจ

“คนเราเกิดมาเพื่อสร้างความดีนะโยม...”

เหมือนจะรู้ว่าผมครุ่นคิดค้างคาใจอยู่ อย่าไปแข่งขันกับใคร ตั้งใจทำความดี ยึดมั่นความดี ไม่ต้องดิ้นรนแสวงหา ให้ทุกอย่างเป็นไปตามเหตุตามปัจจัยที่เกิดขึ้นที่ดับ แล้วชีวิตจะสุขสงบ”

ผมกราบแล้วเดินทางกลับ แม้จะขับรถออกจากสำนักไปแล้ว แต่ภาพแม่ซึ่งวัยเจ็ดสิบห้าปี เลื้อยผ้าสีขาวเก่าอมแมม เม็ดเหงื่อแต่ละเม็ด บนใบหน้า ปรายยิ้มฉายชัด...ทำให้ผมได้คิดว่า แก่นแท้จริงของชีวิต มิใช่ยศศักดิ์ตำแหน่ง หรือเงินทองมากมายเลย แต่การกระทำหน้าที่อันควรทำต่อสังคมแบบแม่ซึ่งนั่นต่างหาก คือสาระอันแท้จริงของชีวิต เหมือนห้วงน้ำใหญ่ เย็น ใส เพื่อตนเองและเพื่อนมนุษย์

ผมกำลังจะเลี้ยวรถเข้าบ้าน ลื่นสุดการเดินทางระยะไกลเกือบเจ็ดร้อยกิโลเมตร ทว่า...ก็ต้องชะงักงันเมื่อเห็นรถเข็นเก่าๆ จอดอยู่ใต้ร่มมะยมขวางประตูรั้วหน้าบ้าน หญิงชราคนหนึ่งนั่งอยู่ที่ม้าหินขัดริมรั้วหน้าบ้าน

วัยน่าจะเกินแปดสิบปี ในชุดผ้าถุงสีเขียวเก่าๆ เลื้อยแขนยาวปอนๆ สีหม่นมีรอยต่างดวง ด้วยน้ำหมาก เรือนกายผอมบางอ้อมเหมือนใบไม้แห้ง นางงกๆ เงินๆ ลูกขึ้นเมื่อได้ยินเสียงรถ มือสองข้างจับรถเข็นไล่ออกไปข้างหน้าอย่างช้าๆ มีข้าวของขยะฉีกปะทะอยู่เต็มรถ คงจะหนักเอากการทีเดียวละ ลังเกตเห็นแขนบอบบางที่เกร็งจนลั่นระริก

“อย่าไปเร่งแถม เดี่ยวจะรีบร้อน พานเป็น เป็นลมเป็นแล้งไปหรอก” ภรรยาผมตึงเมื่อเห็นผมบีบแตรรถ เธอลงไปเปิดประตูรั้วเหล็กแล้ว ผมก็เคลื่อนรถเข้าจอดในโรงรถ

“เดี๋ยวก่อน ...เดี๋ยวก่อน” แม่ผมลงจากรถ

ได้ก็ตะโกนเรียกหญิงชราที่กำลังเข็นรถออกไป จากหน้าบ้าน แม่อ้วนอ้วนอ้ายรีบไปยกถังกระดาษที่มุมโรงรถออกมาที่ประตูรั้ว และตะโกนเรียกอีก แม่เคยเล่าว่านางพักอยู่ลำพังคนเดียวในเพิงเล็กๆ ทำชอย ไม่มีญาติพี่น้อง หาเก็บขยะซื้อของเร่ขายเลี้ยงตัวไปวันๆ

“แกเป็นแม่ของใคร ทำไมลูกเต้าปล่อยให้แม่แกเต้าปุ่นนี้ต้องมาตกระกำลำบากอย่างนี้” ผมรำพึงด้วยความรังทลึงลึง

แม่ยกถังกระดาษใส่รถเข็น นางเปิดดูในลังแล้วควักเงินที่ชายพกออกมานับทำท่าจะจ่ายให้แม่ แต่แม่ผมโบกมือปฏิเสธ “ไม่ต้อง ง่ายๆ ฉันให้ เอาไปเถอะ”

นางยกมือไหว้ ลั่นผมสีขาวล่อลมระริก

“ขอเจริญๆ เถอะแม่คุณ” เสียงแหบพร่าแผ่วเบา แล้วแกก็ดันรถเข็นออกไป

“อายุปุ่นนี้แล้วแต่อยู่ยังแข็งแรง เข็นรถตากแดดตากลมทั้งวันเหมือนไม่เห็นเหนื่อย ก้าวอย่างเดี๋ยวนั้น รถมจะชนเอาวันไหนก็ไม่รู้” แม่ผมพึมพำขณะเดินเข้าบ้าน

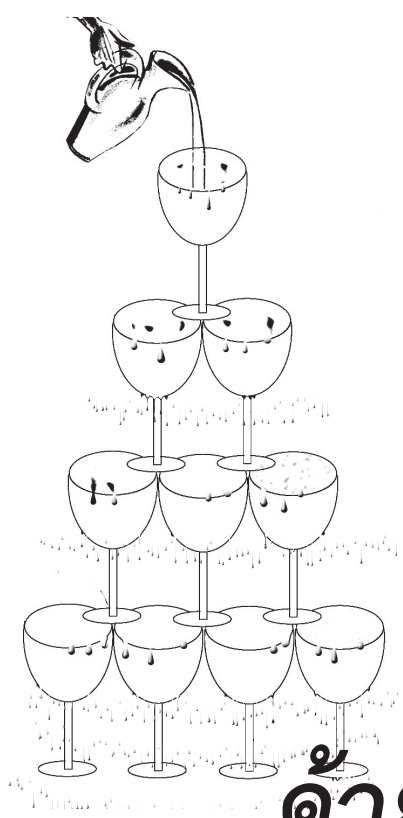
หญิงชราขับรถเข็นคู่ชีวิตลับตาไปแล้ว แต่ภาพยังติดตาเตือนใจให้ระลึกถึงมรณสติ ระลึกถึงคำเตือนของแม่ซึ่งของดี

“...ตั้งใจทำความดี ยึดมั่นความดี ไม่ต้องดิ้นรนแสวงหา ให้ทุกอย่างเป็นไปตามเหตุตามปัจจัย...”

ผมเห็นด้วย แต่ก็อดฉงนไม่ได้ที่บางคนยังมี เหลือล้นแล้วไม่รู้จักพอ ไม่หยุดยั้งแสวงหาโดยมิชอบ จนวาระสุดท้ายชีวิตพลิกผันสุดชั่วถึงขั้นแทบไม่มีแผ่นดินอยู่เย็นเป็นสุข ชีวิตจะมีค่าอะไรเหนือกว่าหญิงชราเก็บขยะขายเลี้ยงชีพ ๒

**ทุกวินาที
ทำความดีให้มีผล**

๑ ใน ๒๐ สติ๊กเกอร์ข้อคิดของสำนักพิมพ์กัลป์

แต่ละด้านของพ้อคำ ไม่ขอกำไรเพิ่ม สังคมเราก็มีสุขได้
 ตั้งสายน้ำไหลทะลัก เนื่องจากฝนทำใหญ่
 เชื้อนที่ ๑ ทดน้ำไว้จนเต็ม หากเกินจึงค่อยเอ่อไหล
 เชื้อนที่ ๒ ทดน้ำไว้ ยอมแบกภาระเก็บน้ำให้มาก
 เป็นเช่นนี้ๆ ตรวจจับที่ทุกเชื้อนเกิดสำนึก
 เศรษฐกิจพลันจะแข็งแกร่งตั้งหินผา

แก้วของแพง ด้วยทฤษฎีเชื้อน (พานิชย์บุญนิยม)

ค่าน้ำมันแพงวันละครึ่งชีวิตก็แทบจะดับดิน
๖๖ ทองคำสีดำเจ้าช่างมีอำนาจแสนร้ายกาจ
 แต่หากรวมพลัง วิกฤตก็จะเหลือเป็นวิมาลา!
 ยุคโลกาภิวัตน์ สิ่งที่ได้มาพร้อมกับโลก
 ไร้พรมแดนก็คือ ชนชั้นมหาอำนาจ คือ พ้อคำ
 นายทุน

ทุนนิยม ยิ่งพัฒนา คนรวยจะยิ่งเหลือ
 เป็นกระจุก แต่คนจนจะบานทะไร่ ทั่วแผ่นดิน
 เศรษฐศาสตร์อริยะ จึงบอกว่าในอีกไม่นาน
 “สังคมจะล่มสลาย”

เพราะสภาวะของชีวิต คือ “กำไร”
 อยากกำไร ก็ต้องกระตุ้นตลาดให้น้ำลาย
 ไหล

ภาษาพระแปลว่า ต้องกระตุ้นกิเลส
 ตัณหาให้กำเรียบ

จากอุเบกขา ก็มาเป็น อยากได้-อยากมี-
 อยากรับ

อยากมากขึ้นจนตัวลั่น จนเป็นปมด้อย
 ของชีวิต

หากประชาชนยังมีอาการเสียน
 นั้นแหละความสำเร็จการตลาด

แก้ปัญหาเศรษฐกิจ ใครบอกว่าต้อง
 กระตุ้นการผลิต เพื่อจะได้ชวนขยายกระตุ้น
 การบริโภค

ทฤษฎีนี้เซาะระเบิดเสียแล้ว
 เกิดทฤษฎีที่ยั่งยืนจากความคิดของเหล่า
 ประชาญ์

GDP ไม่เอา เราจะเอา GDH
 เพราะเหตุนี้ รัฐบาลที่มีฉฉาธิฐิ อัตรการ
 เติบโตของ GDP จึงมโหฬาร

แต่ GDH ความสุขของชีวิตແຫລกလာญ!
ธุรกิจบนความตาย บนความมมงายของ
เพื่อนมนุษย์ จึงมักจะถ่ายบาศดว้การเจียด
เศษเงิน ทำบุญให้สังคค ให้คนด้อยโอกาส
เพื่อเวลาตกรรคจะได้อ่างว้า ค้ำก็ทำบุญ
เหมือนกันนะตัวเอง!

ทฤษฎีเชื่อน ย่อมหมายถึงสกดกั้น ยับยั้ง
หากเป็นชีวิต การรับข่าวสารก็อย่าเพิ่ง
บอกใคร กรองให้ตักก่อน

มีใช่เอาแต่ถ่ายเท จนขาดความยั้งคิด
เขาว้าเมีย ก.มีชู้ ได้ยินปู้ก็รีบไปเล่าให้
คนอื่นฟัง

ทำตัวเป็นเทพที่ตี ผู้ถูกพาดพิงก็เสียวหาย
ป่นปี้

สังคคชีวิตกับสังคคธุรกิจแก้ปัญหาคล้ำกั้น
หากชายปลีก-ชายส่ง จะเสียวสละ ลดกำว้า
วิกฤตตีก็จะไม่เลวว้าย

ปีนี ปีแห่งมคคหลายว้า เรื่อง หลายว้า
คนปฏิกฎาน ขอแสดงความจงรักภักตี ด้วย
การเป็นคนตี มีน้ำใจ ให้อภัย

แต่นิสัยเหล่านี้ ยากจะเห็น
หากตั้งออกมาเป็นรูปธรรม ถ่ายรูปก็รู้ปู้
จึงน้าจะตี

ตลาดธุรกิจป่นปวน เพราะพ่อค้ำนายทุน
ทุกระดับ ไม่เคยคิด “ขาดทุนกำว้า”

วัตฤตติบขึ้น โรงงานก็รีบขึ้นไม่น้อยหน้า
และแล้วถ่ากัใหญ่่น้อย ก็เพิ่มราคาใส่ลงไป

เพียงต้นทุนเพิ่ม ๑ บาท แต่ด้นชายปลีก
พลันจะกลายเป็น ๑๐ บาท ก็เป็นไปได

เศรษฐกิจตคสละเกิด เมื่อสินค้ำหลาก
หลายเขยิบราคา

ยี้บ้วเพิ่ม ๑ บาท ซาบ้วก็ขอ ๖ สลึง สิบ้วขอ
๒ บาท ชายปลีกด้นสุดท่าย ราคาจึงอ่วมอรทัย

ทฤษฎีเชื่อน คือ ทฤษฎีเสียวสละ
เพียงยอมลดกำว้า ประชาชนจะไดรับ
อานิสงส์ถ้วนท้ว

งานพาณิชย์ จึงเป็นบุญนิยมได้ มีใช่มี
กำว้าไรมานาน หากแบ่งป่นเสียวสละ
แต่ละด้นของพ่อค้ำ ไม่ขอกำว้าเพิ่ม
สังคคเราก็มีสุขได้

ตั้งสายน้ำไหลทะล็กเนื่องเพราะฝนท้วใหญ่
เชื่อนที่ ๑ ทดน้ำไว้จนเต็ม หากเกินจึง
ค้อยเอ้อไหล

เชื่อนที่ ๒ ทดน้ำไว้ ยอมแบกภาระเก็บ
น้ำให้มคค

เป็นเชื่อนนี้ๆ ตราบตีที่ทุกเชื่อนเกิดสำนึก
เศรษฐกิจพลันจะแข็งแ่งร่งตั้งหินผา

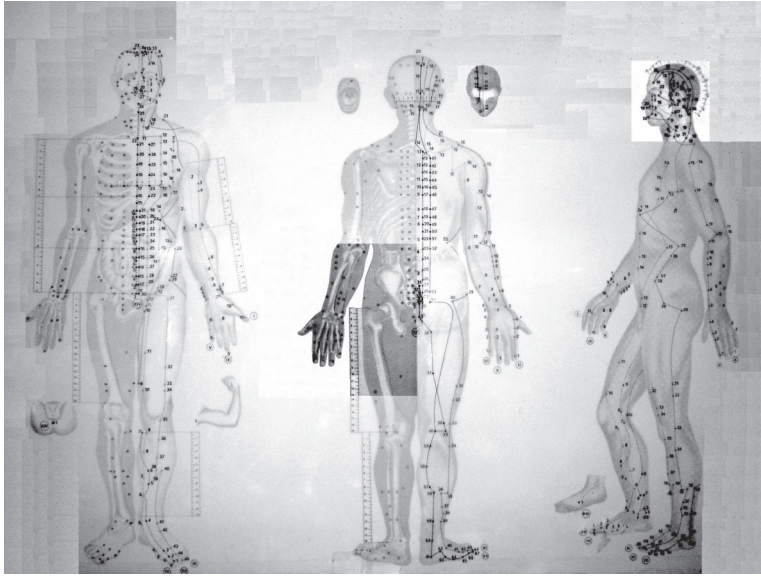
ก็ลัญญว้า จะทำตี พ่อค้ำนายทุนทุก
ระดับลองอย่าขึ้นราคา

แค่นี้ก็พันหายนะ
คนตีวันนี ขอถักลู้ผู้ถักล้า ถักล้าเสียวสละเพื่อ
บ้านเมือง

ยอมขาดทุกกำว้า
ยุคศรีอาริย์ ก็ไม่ต้องรอดตายแล้วเกิด
เพราะอยู่ในกำมือของเราทุกคน! ๒

เรือโดยสาร
ครอบครัวขนส่ง
วัดศรีบุญเรือง ผ่านฟ้า
สะดวก รวดเร็ว สมถะ
ห้างหุ้นส่วนจำกัด ครอบครัวขนส่ง
โทร.๐๗๔-๒๓๖๙, ๐๗๔-๘๘๙๐
๓๗๕-๐๕๕๓-๔, ๓๗๕-๘๑๘๘

เส้นสายสร้างดุลยภาพ

๔. ปรับสมดุลบรรเทาอาการ ปวดหู หูอื้อ

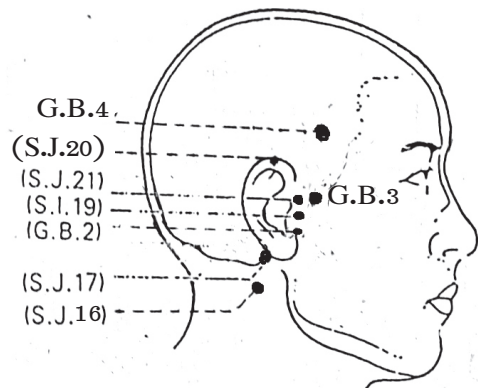
อาการปวดหูบอกลถึง จุดสะท้อนของร่างกายทั้งหมดที่อยู่บนหู ปวดจุดใดก็หมายถึง อวัยวะนั้นมีปัญหา

ให้กดจุดบริเวณ...

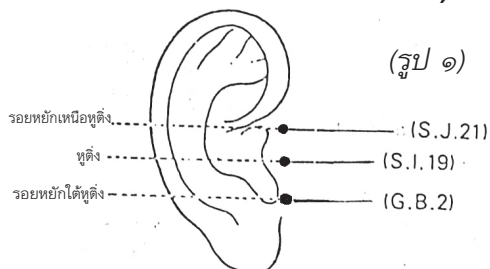
- **ถุงน้ำดี (GB 4)** ในชายผมบริเวณขมับ ขณะเคี้ยวอาหารจะมีการ เคลื่อนไหวตรงจุดนี้
- **ลำไส้เล็ก (Si 19)** ตรงรอยบุ่มระหว่าง หูตึงกับข้อกราม (หาจุดขณะ อ้าปากเล็กน้อย)
- **พลังงานรวมทั้งระบบ (SJ 17)** หลังใบหู ตรงรอยบุ่มระหว่างมุมกราม กับกระดูกกกหู
- **พลังงานรวมทั้งระบบ (SJ 20)** พับใบหู ให้ติดกับชายผม จุดซึ่งยอดหู สัมผัสกับชายผมคือจุดนี้
- **พลังงานรวมทั้งระบบ (SJ 21)** อ้าปาก จุดนี้อยู่ตรงรอยบุ่มหน้าหูตึง เหนือข้อกรามเล็กน้อย

- **ถุงน้ำดี (GB 2)** อยู่ด้านหน้า-ล่างของ หูตึง อยู่แนวเดียวกับรอยแหวง ใต้หูตึงเวลาอ้าปากกดดูจะมี รอยบุ่ม

- **ถุงน้ำดี (GB 3)** ขอบบนของกระดูกโหนก แก้ม หน้าใบหูตรงขอบบนของ โคนกระดูกโหนกแก้ม (ดูตามรูป ๑)

(รูป ๑)

จุดต่างๆ ที่กล่าวมานี้ ใช้วิธีกดจุดปรับสมดุลนาน ๓๐ วินาที หรือนับ ๑ ถึง ๓๐ ปล่อย ไปกดจุดอื่นๆ เปลี่ยนสลับทุก ๓๐ วินาที ประกอบกับดื่มน้ำสมุนไพรอุ่นๆ จะช่วยให้ปรับสมดุลเร็วขึ้น

อีกวิธีหนึ่ง ใช้การกระตุ้นที่บริเวณดั้งหู ขอบกลางหูขอบบนหูไล่กระตุ้นเป็นการกระตุ้นให้เลือดหมุนเวียนไปเลี้ยงส่วนต่างๆ ของร่างกายทำให้อาการปวดหูค่อยๆ บรรเทาลง

อาการปวดรหู ได้ยินไม่ค่อยชัด

เกิดมาจากสาเหตุของการกินอาหารที่เกิดไขมัน มูก ไปพอกที่กระดูก ค้อน ทั้ง โกลน ทำให้การส่งสัญญาณเสียงขาดตอนไม่ราบรื่นหรือกินอาหารที่เย็น และเย็นจัดบ่อยๆ เช่น ไอศกรีม น้ำแข็ง อาหารมัน นมสัตว์ทุกชนิด โดยเฉพาะนมวัว

อีกสาเหตุหนึ่งคือ นอนดึก จนทำให้ถุงน้ำดีอ่อนแอลง ประสิทธิภาพการหลั่งน้ำดีมาย่อยไขมันลดลง ไขมันจึงถูกส่งไปพอกเก็บไว้ตามที่ต่างๆ ของร่างกาย ถ้าถุงน้ำดี แข็งแรงแล้ว ก็จะสามารถนำไขมันเหล่านั้นมาย่อยต่อ เพื่อเปลี่ยนให้เป็นน้ำหล่อเลี้ยงไขข้อ กระดูกหูทั้งสามท่อนได้

๕. ปรับสมดุลบรรเทาอาการ เจ็บคอ ปวดคอ

มีหลายสาเหตุอีกเหมือนกันที่ทำให้เกิดอาการเจ็บคอได้

ถ้าเจ็บคอด้านหลัง อาจจะมีสาเหตุจาก ถุงน้ำดี ภาวะพิษสภาวะ ลำไส้เล็ก

ถ้าเจ็บคอด้านข้าง อาจจะมีสาเหตุมาจาก ลำไส้ใหญ่

ถ้าเจ็บคอด้านหน้า อาจจะมีสาเหตุมาจาก ภาวะอาหาร ม้าม

ฉะนั้น เราควรหาต้นเหตุที่แท้จริงก่อน จึงจะปรับสมดุล

ส่วนใหญ่อาการปวดคอบนั้น จะมีปัญหาของเส้นถุงน้ำดีมากกว่า จึงควรกดจุด ถุงน้ำดี (GB 19, 20, 21, 30) ใช้วิธีกดจุดไกล่และกดจุดไกล ในการปรับสมดุล

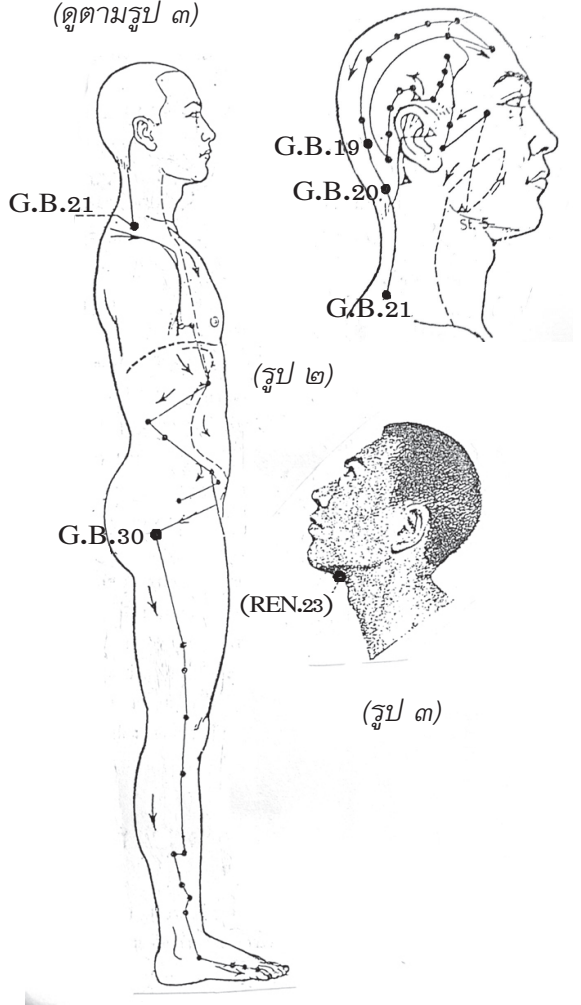
ส่วนเส้นอื่นๆ ก็สามารถทำให้บรรเทาอาการปวดคอได้เหมือนกัน เช่น...

-ถุงน้ำดี (GB 19) ห่างจาก ถุงน้ำดี (GB 20) ขึ้นมา ๑.๕ ข้อนิ้ว

-ถุงน้ำดี (GB 20) รอยบุ๋มระหว่างกล้ามเนื้อ ระหว่างจุดพลังงานรวมหลัง (DU 16) กับกระดูกกกหู

-ถุงน้ำดี (GB 21) กึ่งกลางระหว่างหัวไหล่กับพลังงานรวมหลัง (DU 14) (ดูตามรูป ๒)

-พลังงานรวมหน้า (Ren 23) อยู่กึ่งกลางคอ ระหว่างปลายคางกับลูกกระเดือก (ดูตามรูป ๓)

(รูป ๒)

(รูป ๓)

-พลังงานรวมทั้งระบบ (SJ 16) อยู่ข้างหลังของกระดูกกกหู ตรงขอบหลังของกล้ามเนื้อคอ (ดูตามรูป ๑)

-ลำไส้เล็ก (Li 18) ห่างจากลูกกระเดือกไปทางข้างๆ ๓ ข้อนิ้ว อยู่ตรงขอบหลังของกล้ามเนื้อ (ดูตามรูป ๔)

-กระเพาะปัสสาวะ (UB 10) ห่างจากเส้นกลางหลังมา ๑.๓ ข้อนิ้ว ระดับกระดูกสันหลัง ส่วนคอที่ หนึ่งและสอง (ดูตามรูป ๕)

-ลำไส้เล็ก (Si 14) ห่างจากจุดกลางหลังพลังงานรวมหลัง (DU 13) ๓ ข้อนิ้ว ตรงสันขอบในสะบัก

-ลำไส้เล็ก (Si 15) ห่างจากลำไส้เล็ก (Si 14) ๒ ข้อนิ้ว เหนือขึ้นไปอีก ๑ ข้อนิ้ว

-ลำไส้เล็ก (Si 16) ห่างจากลำไส้ใหญ่ (Li 18) ครึ่งข้อนิ้ว ตรงขอบด้านหลังกล้ามเนื้อคอ

-ลำไส้เล็ก (Si 17) ด้านหลังมุมของกราม ตรงขอบด้านหน้ากล้ามเนื้อคอ (ดูตามรูป ๖)

-กระเพาะอาหาร (St 9) แขนงหน้า จุดนี้อยู่ห่างจากลูกกระเดือก ๑.๕ ข้อนิ้ว อยู่ตรงขอบหน้าของกล้ามเนื้อคอ

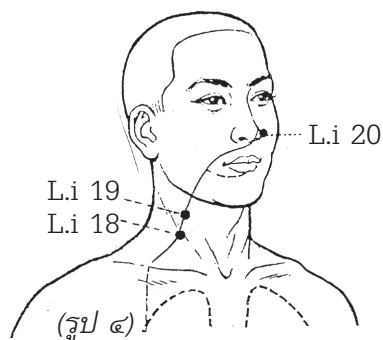
-กระเพาะอาหาร (St 10) อยู่กึ่งกลางเส้นต่อกระเพาะอาหาร (St 9) กับ กระเพาะอาหาร (St 11)

-กระเพาะอาหาร (St 11) ใต้จุดกระเพาะอาหาร (St 9) ตรงขอบกระดูกไหปลาร้า

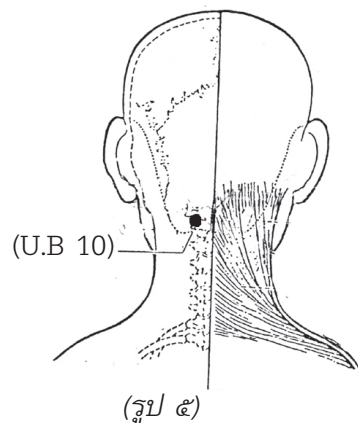
-กระเพาะอาหาร (St 12) ตรงจุดกึ่งกลางร่อง เหนือกระดูกไหปลาร้า ห่างจากพลังงานรวมหน้า (Ren 21) มา ๔ ข้อนิ้ว (ดูตามรูป ๗)

เราต้องพิจารณาอาการเจ็บคอว่าต้นเหตุมาจากอวัยวะใดบกพร่องจึงส่งผลมาให้ปวดที่บริเวณคอ เพราะบางที่ปวดคอก็นวดแต่ที่คอ ซึ่งอาจจะไม่ใช่ต้นเหตุจึงไม่ยอมหาย

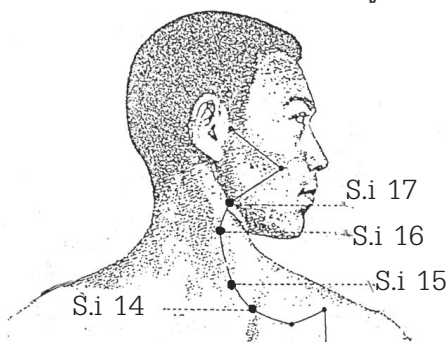
ยกตัวอย่างเช่น ปวดคอบริเวณหลังกล้ามเนื้อคอ บางคนเรียกอาการนี้ว่า **ตกหมอน**

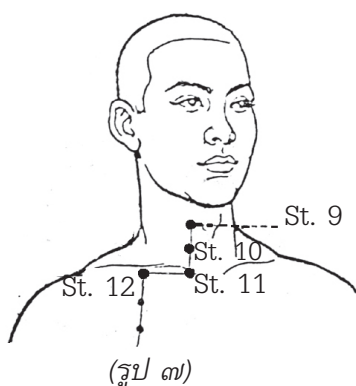
(รูป ๔)

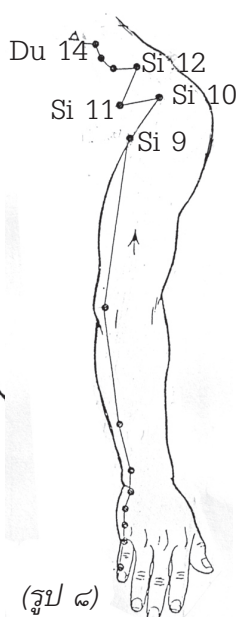
(รูป ๕)

(รูป ๖)

(รูป ๗)

(รูป ๘)

บ้าง ถ้าเป็นหนักก็จะเอี้ยวคอไปทางใดก็ลำบาก บางทีเป็นทั้งสองข้างเลย

เรามาดูว่า **ปวดที่หลังคอ**มีเส้นอะไรพาดผ่านบ้าง เช่น

ถุงน้ำดี (GB 19, 20, 21) (ดูตามรูป ๑) ถ้าเกิดกับเส้นนี้ บอกถึงว่า **ร่างกายต้องมีความเครียด**จากการทำงานต่อเนื่องยาวนานไม่ค่อยได้พัก หรือ **นอนตึก**เกิน ๒๓.๐๐ น. อาจนอนเกินเวลานี้บางครั้งหรือบ่อยๆ จนเป็นความเคยชิน อาการปวดของเส้นนี้จะเป็นบ่อยๆ หรือไม่อยู่ที่ **พฤติกรรมนอนตึก ทำให้พลังงานรวมลดลง** ก็จะส่งผลมาที่เส้นพลังงานรวมทั้งระบบ (SJ 16) พลังงานรวมหน้า (Ren 23) กระทบะปีศาจ (UB 10) เพราะเซลล์เม็ดเลือดต้องแตกทวีคูณจากการนอนตึก ทำให้ร่างกายต้องขับเซลล์เม็ดเลือดตายส่งไปยังไตและกระทบะปีศาจ จะเกิดการขจัด

ของเสียทางไต และกระทบะปีศาจ

เมื่อมีผลชั่วคราวนอนตึก ซึ่งมีอาการปวดที่เส้นถุงน้ำดี แล้วก็จะส่งผลมากระทบะ **บบทางเดินอาหาร** จะเกิดอาการอาหารไม่ย่อย มีแก๊สที่ระบบทางเดินอาหารมาก จึงมีอาการปวดที่เส้นพาดผ่าน คือ **ลำไส้เล็ก (Si 14, 15) ลำไส้ใหญ่ (Li 18) ลำไส้เล็ก (Si 9,10,11,12)** (ดูตามรูป ๘)

วิธีแก้ ให้กดจุดไล่จากสาเหตุแรกไปก่อน บางครั้งเส้นอื่นๆ ที่เป็นผลพลอยได้ก็จะบรรเทาไปเอง คือ **ปรับที่ถุงน้ำดี (GB)** ตามด้วยเส้นกระทบะปีศาจ (UB) แต่ตัวลำไส้เล็ก (Si) กระทบะอาหาร (St) บางครั้งก็ต้องไปกดจุดที่ **หน้าท้อง**ซึ่งตรงกับตำแหน่ง **ลำไส้เล็ก** หรือตำแหน่ง **ถุงน้ำดี(GB 30)** ที่ **สลักเพชร (รูป ๒)** และ **ด้านข้างสลักเพชร**ที่เป็นเส้นกระทบะปีศาจ(UB)๕ ต่อฉบับหน้า

คำกรอง กรองคำ

• น้อมคำ อิศรา

ขอประชาชนจงเข้มแข็ง (หากสยามยังอยู่)

(๑)ทางออกหรือเหตุต้นเหตุหนึ่ง คั้นหนึ่งคน ย่อมประจักษ์แก่ตน หากไม่เกินเลยพัน

ปลายผล
หนึ่งคืน
ทุกขณะ ใจเอย...
พกเชื่อเชือดท้าว !!

(๒)สาวใส่ใจข่าวยัง
สุขจัดทุกข์ รู้! ชะมัด
รัดเปลือกแก่นเปลือกพืด
ใจห่าง หรือ ร้างกู่

แฝงยึด!
สัตว์ผู้
วัดเล่ห์ เหลี่ยมเหว
กู่อ้างว่างไหวฯ

(๓)ขอใจไท ทดให้
มุ่งมนุษย์ มโนแสน
เมืองฟ้า โลกเหมือนแดน
เยี่ยม ย่าเกิดดับลิ

เทิดแทน
สืบนี้
ดินอยู่
หยุดแล้งเกิดสยามฯ

• นายณรงค์ โภตรคำ

นครราชสีมา วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๘
เครือข่ายมนุษย์

โลกทรยศ   มักราก   คนหนึ่ง
 อีกหนึ่ง   พุดหลอก   ลิ่นไหล
 ทั้งสอง   โลกหลวง   กันไป
 เพราะใจ   ต่างเห็น   แก่ตัว

เจ้ากัณฑ์เอง! เจ้าเนื้อพนักบอกล

ปลอมตัวเป็นพันเอก
 หลอกทำบัตรเครดิต

ตำรวจกอง
 รองอธิบดี
 รวมทั้ง
 ข้าราชการ

ชื้อโลก
 กัณฑ์

(สืกาลชาติกัณฑ์)

ถูกจับที่ร้อยเอ็ด
 พ่อคุณเกือบสติ
 ครเถื่อนภัย
 คุกศรห้าโคตร

บอกล.แฉต่อหน้า'คงศักดิ์'
 แก่จข.อาจสามารถ'เหลา

● พ่อต๋องของต๋องใจ ■ ผู้คนจากทุกสารทิศในภาคอีสาน ไม่เว้นแม้แต่พระภิกษุ
 หลังโหมขายทองชื้ออย่างกับน้ำลาพระในตอนนั้น อ.เขาวง จ.กาฬสินธุ์ แม้ว่า
 เจ้าหน้าที่จะตรวจพบการฉ้อโกง แต่ก็ยังไม่กล้าจับกุมเพราะเกรงที่ในท้องถิ่นเกิดจลาจล
 แฉที่บุกเสกกับชาติกัณฑ์ชาติกัณฑ์ได้ฉายาในชั้นนี้ หรือในชื่อวิชาการเรียกว่า
 ● ผู้คนทั่วสารทิศ
 แม้แต่พระ แห่ซุกแต่
 ทินสีเหลือง โดยคิด
 ว่าเป็นทอง

กัณฑ์ชื้อหลอก

พระศาสดาประทับอยู่ ณ เวฬุวัน
 มหาวิหาร ที่ป่าไผ่ไม่ไกลจากนครราชคฤห์ของ
 แคว้นมคธ

ครานั้น ภิกษุทั้งหลายประชุมกันในโรง
 ธรรม สนทนาถึงพระเทวทัตว่า

“ผู้มีอายุ (มอชฺฐิบาล) ทั้งหลาย พระเทวทัต
 ชักชวนภิกษุประมาณ ๕๐๐ รูป นำไปที่ตำบล
 คยาสิสะด้วยความโลภมากใหญ่ แล้วให้ภิกษุ
 เหล่านั้นเชื่อตามคำพูดของตนว่า พระสมณ-
 โคดม ตรัสข้อความใด ข้อความนั้นไม่ใช่ธรรม
 แต่เรากล่าวข้อความใด ข้อความเหล่านั้น
 ล้วนเป็นธรรม ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ พระ
 เทวทัตได้กระทำการโกหกมดเท็จ ถึงฐานะ
 แห่งความฉิบหายเสียแล้ว”

ขณะนั้นพระศาสดาเสด็จมา ตรัสถามว่า
 “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พวกเธอสนทนากัน
 ด้วยเรื่องอะไรอยู่?”

เมื่อภิกษุทั้งหลายกราบทูลให้ทรงทราบ

แล้ว พระศาสดาจึงตรัสว่า
 “มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น ที่เทวทัตโลกหลง
 มักใหญ่ กระทั่งกล่าวโกหกมดเท็จ แม้ใน
 กาลก่อนก็เคยมีปกติมักกล่าวไปปดมาแล้ว
 เหมือนกัน”

จากนั้นทรงเล่าเรื่องราวให้ฟัง

.....
 ในอดีตกาลนานโพ้น มีงานนักขัตฤกษ์
 ครีกครื้นในนครพาราณสี ชาวบ้านชาวเมืองที่
 ต่างก็ยังเชื่อถือเรื่องงมงาย พวกกันคิดว่า

“พวกเราน่าจะกระทำการบวงสรวงบูชา
 แก่ยักษ์ เนื่องในโอกาสนี้”

ดังนั้นตามตรอก ริมหถนน ทางแยก จึงมี
 การจัดนำเอาปลาและเนื้อสัตว์มาเช่นไหว
 รวมทั้งสุราเป็นอันมาก ตั้งวางเรียงรายไว้ในที่
 นั้นๆ

ครั้งนั้นเอง มีสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่ง ลักลอบ
 เข้าพระนครทางที่อระบายน้ำในเวลาค่ำคืน

แล้วแอบกินปลาและเนื้ออย่างอิมหนาสำราญ
สุดทำยาก็ดีมีสุราจนมีเมา ล้มลงหลับไหล
อยู่ในดงไม้แห่งหนึ่ง

เขารุ่งขึ้น เมื่อสุนัขจิ้งจอกตื่น ก็ตกใจที่
ท้องฟ้าสว่างแล้ว คิดว่า

“เราไม่อาจออกไปในเวลานี้ได้ จะเป็น
อันตราย”

จึงหาที่หลบซ่อนตัวให้มิดชิด แม้เห็นผู้คน
ก็ปิดปากเงียบ ไม่ยอมส่งเสียงใดๆ เลย จน
กระทั่งเห็นพราหมณ์คนหนึ่งผ่านมา ก็บังเกิด
ความคิดขึ้นว่า

**“พวกพราหมณ์ทั้งหลายนั้นมักมีนิสัยโลก
อยากได้ทรัพย์ ฉะนั้นเราต้องเอาเรื่องทรัพย์
มาล่อพราหมณ์คนนี้ ให้นำเราออกไปจาก
เมืองให้จงได้”**

คิดแล้วสุนัขจิ้งจอกก็เอ่ยภาษามนุษย์ออก
ไปที่นั่น

“ท่านพราหมณ์หยุดก่อน”

พราหมณ์ก็หันกลับไป แต่ไม่พบใคร จึง
ตะโกนถาม

“ใครเรียกเรา?”

“ฉันเองท่านพราหมณ์”

พราหมณ์จึงได้เห็นว่า เป็นสุนัขจิ้งจอก อด
แปลกใจที่จะถามไม่ได้ว่า

“เจ้าเรียกเราทำไม?”

**“ท่านพราหมณ์ ฉันมีทรัพย์อยู่ ๒๐๐
กหาปณะ (๔๐๐ บาท) แต่จะยกให้ท่านทั้งหมด
หากท่านสามารถใช้ผ้าคลุมฉันให้มิดชิด อย่า
ให้ใครๆ เห็น แล้วแบกฉันออกจากเมืองไปได้”**

พอได้ยินว่าจะยกทรัพย์ให้ พราหมณ์ก็รับ
คำทันทีด้วยความโลภอยากได้ทรัพย์ เอาผ้า
ครองของตนคลุมสุนัขจิ้งจอกไว้ แล้วแบกไป
นอกเมืองโดยเร็ว

เมื่อพ้นประตูเมืองแล้ว สุนัขจิ้งจอกก็บอก
ว่า

“ท่านพราหมณ์ ไปต่ออีกหน่อยเถิด”

พุดให้พราหมณ์แบกไปอยู่อย่างนี้เรื่อยๆ ไป

จนกระทั่งถึงป่าช้าใหญ่ นอกเมือง ซึ่งมี**รุกข-
เทวดา** (ผู้มีจิตใจสูงที่คอยดูแลรักษาต้นไม้) สถิตที่
ต้นไม้ข้างป่าช้านั้น

“เออละท่านพราหมณ์ วางเราลงที่นี่เถิด”
เมื่อสุนัขจิ้งจอกออกจากผ้าคลุมแล้ว ก็บอกว่า

“ท่านพราหมณ์ จงปูผ้าไว้ที่พื้นดินเตรียม
ต่อทรัพย์ ๒๐๐ กหาปณะเอาไปเถิด ทรัพย์ฝัง
อยู่ที่โคนต้นไม้เอง”

พราหมณ์จึงก้มหน้าก้มตาขุดดินตรงนั้น
ไม่ได้ใส่ใจสุนัขจิ้งจอกอีกต่อไป ขุดด้วยอาการ
ลึงโลดตียิ่งนัก สุนัขจิ้งจอกเห็นอาการนั้นแล้ว
ก็กระหยิ่มใจ ตรงไปยืนบนผ้าที่ปูไว้ แล้วถ่าย
ทั้งอุจจาระกับปัสสาวะกองโตส่งกลิ่นเหม็นคloy
เสร็จแล้วก็กระโดดหนีเข้าป่าช้าไป

รุกขเทวดารู้เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดนั้นแล้ว
ก็แสดงตนให้ปรากฏ กล่าวเตือนสติให้
พราหมณ์รู้ว่า

**“ดูก่อนพราหมณ์ ท่านเชื่อสุนัขที่ตีมีสุรา
เขี้ยวหรือ อย่าว่าแต่ทรัพย์ถึง ๒๐๐ กหาปณะ
เลย แม้แต่แค่เพียง ๑๐๐ เบี้ย (๑ สตางค์ครึ่ง)
มันก็ไม่มีแน่**

เลิกขุดดินเถิดพราหมณ์ผ้าของท่านสกปรก
ด้วยอุจจาระและปัสสาวะของมันหมดแล้ว จง
ไปซักผ้าของท่านเสีย อาบน้ำให้สะอาด แล้ว
ไปกระทำกิจของตนเองเถิด”

กล่าวจบรุกขเทวดาก็อันตรธานไป เหลือ
อยู่แต่พราหมณ์ที่กระทำตามคำบอกกล่าวนั้น
ด้วยความรู้สึกเศร้าโศกเสียใจว่า

“โธ่เอ๊ย! เราถูกสุนัขจิ้งจอกตัวนี้หลอก
หลวงเสียแล้วหนอ”

.....

พระศาสดาครั้งแสดงพระธรรมเทศานี้
แล้ว ได้ตรัสเฉลยว่า

**“สุนัขจิ้งจอกในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระ
เทวทัตในบัดนี้ ส่วนรุกขเทวดาได้มาเป็นเรา
ตถาคต”** ข

(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๗ ข้อ ๑๑๓
อรุณกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๔๒๗)

นำ เสียขายจริงๆ กับสิ่งสุดยอดที่มีอยู่ในเมืองไทย แต่คนไทยกลับไม่ได้ประโยชน์อะไรจากสิ่งสุดยอดที่มีอยู่ เราได้รับการยกย่องให้เป็นศูนย์กลางพุทธศาสนาของโลก แต่จะหาชาวพุทธได้สักกี่คนที่เอาพระธรรมมาปฏิบัติ แม้เพียงแค่เรื่องพื้นๆ คือ เลิกละอบายมุข และถือศีล ๕ ไปๆ มาๆ ประเทศที่ไม่ได้เป็นพุทธ เขาอาจจะมศีล ๕ มากกว่าด้วยซ้ำ

เรามีพระมหากษัตริย์ที่ทั่วโลกยกย่องซึ่งเลขชาติการสหประชาชาติได้ทูลเกล้าฯ ถวายรางวัล “ความสำเร็จสูงสุดด้านการพัฒนามนุษย์” และได้กล่าวสดุดี เศรษฐกิจพอเพียงอย่างมีนัยสำคัญเอาไว้ว่า

“ด้วยพระปรีชาสามารถในการเป็นนักคิดของใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทและคุณูปการต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ทำให้นานาประเทศ

เศรษฐกิจพอเพียง และ เศรษฐกิจเกินพอ

ตื่นตัวในการปรับปรุงการพัฒนาอย่างยั่งยืนภายใต้แนวคิดใหม่ ด้วยพระมหากษัตริย์คุณของใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทที่มีต่อประชาราษฎร์ที่ได้พระราชทานปรัชญา “เศรษฐกิจพอเพียง” ซึ่งชี้ถึงแนวทางการพัฒนาที่เน้นความสมดุล ความพอประมาณ ความมีเหตุผล สำนักในคุณธรรม และการมีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี พอที่จะต้านทานและลดผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงต่างๆ จากกระแสโลกาภิวัตน์ด้วยปรัชญาดังกล่าวนี สหประชาชาติจึงมุ่งเน้นเพียรพยายามและส่งเสริมการพัฒนาคนให้ความสำคัญต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนเป็นเป้าหมายศูนย์กลางในการ

พัฒนา

รางวัลความสำเร็จสูงสุดด้านการพัฒนา มนุษย์นี้ ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายมีปณิธานที่จะส่งเสริมประสพการณ์และนำแนวทางการปฏิบัติในการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงอันทรงคุณค่าอย่างหาที่สุดมิได้ของพระองค์ท่าน มาช่วยจุดประกายแนวความคิดในปรัชญาดังกล่าว สู่นานาชาติต่อไป

ช่างน่าซาบซึ้งและน่าปลื้มปิติของคนไทยทุกคน ที่เศรษฐกิจพอเพียงจะขยายผลเป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติได้อย่างกว้างขวาง แต่จริงๆ แล้วจะมีคนไทยสักกี่คนที่วิถีชีวิตและแนวคิดอยู่บนเส้นทางเศรษฐกิจพอเพียง เรากำลังเห็นเดเห็นอยู่นักหนาวิ้งไล่ตามกระแสโลกาภิวัตน์อยู่หรือไม่! ซึ่งใกล้ๆ จะถึงเส้นชัย “โลกาพิบัติ” กันอยู่แล้ว

“เศรษฐกิจเกินพอ” ของคุณครูเป็นต้นนาประโคน น่าจะมีมุมมองที่ชัดเจน ให้เราสามารถตัดสินใจเลือกที่จะใช้ชีวิตด้วยระบบเศรษฐกิจแบบไหนได้

เศรษฐกิจเกินพอ

เศรษฐกิจในยุคปัจจุบันนี้ กำลังอยู่ในยุคที่มีการยื้อแย่งแข่งขันกันสูงมาก ทั้งในระบบจุลภาคและมหัพภาค ซึ่งต้องใช้กลวิธีอย่างหลากหลาย มีการวางแผนทางด้านเศรษฐกิจกันอย่างแยบยลชนิดที่คนทั่วไปมองเห็นได้ยาก บางครั้งจึงเรียกการแข่งขันนี้ว่า **“สงครามเศรษฐกิจ”** ประเทศต่างๆ ทั่วโลก ต่างก็ใช้ยุทธวิธีของตนเอง เพื่อเอาชนะอีกฝ่ายหนึ่งให้ได้ ผู้เขียนขอเรียกว่า **“โลกยุคเศรษฐกิจเกินพอ”** ทั้งนี้เพราะเหตุว่า มีเหตุการณ์ต่างๆ เกิดขึ้นให้รับรู้ได้เสมอ เช่นระบบธนาคารที่ปล่อยเงินกู้เพื่อเก็บดอกผล “ดอกเบีย” บางครั้งก็ใช้วิธีหลอกล่อให้ผู้กู้หลงใจ เช่น การลดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ เพื่อให้ลูกค้าเห็นว่าธนาคารพยายามผ่อนปรน หรือลดภาระหนี้สินให้แก่ลูกค้า ซึ่งที่แท้แล้วเป็นวิธีการขุดบ่อล่อปลา เพื่อจูงใจให้ลูกค้าหลงกล โดยการมาขอกู้เงินธนาคารเพิ่มขึ้น โดยเห็นว่าการตนเองไม่ต้องรับภาระดอกเบี้ยหนักเกินไป

บางครั้งก็เพิ่มเพดานจำนวนเงินกู้มากกว่าเดิม เพราะเห็นว่าธนาคารคิดอัตราดอกเบี้ยขั้นต่ำ ลูกค้าจึงมิได้ระแวงระวังอะไร ต่างก็กรูกริวกันไปขอกู้เงินธนาคาร เหมือนฝูงปลาที่ว่ายหลงระเริงเข้าไซที่คนดักไว้ ซึ่งเป็นวิธีการกระตุ้นเศรษฐกิจอีกลักษณะหนึ่งของธนาคาร ซึ่งนิยมใช้ในภาวะที่ธนาคารประสบปัญหาปล่อยเงินกู้ไม่ออก (มีผู้ขอกู้เงินน้อยลง) ซึ่งธนาคารต้องแบกรับภาระดอกเบี้ยเงินฝากของผู้ฝากเงิน ซึ่งถือว่าเป็นวิกฤติทางการเงินชนิดหนึ่ง วิธีดังกล่าวนี้ถือเป็นการยั่วยุให้ลูกค้ากลัวเสี่ยงที่จะเป็นหนี้เพิ่มขึ้น เป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ทั้งของลูกค้าเองและของธนาคารไปในขณะเดียวกัน ตัวอย่างดังกล่าวมานี้ชี้ให้เห็นว่า วงจรเศรษฐกิจกำลัง

ก่อปัญหาขึ้น โดยเจ้าของธุรกิจทั้งสองฝ่าย (ทั้งฝ่ายลูกค้าและฝ่ายธนาคาร) ฝ่ายธนาคารต้องการเพิ่มเพดานเงินกู้ให้สูงขึ้น ฝ่ายลูกค้าต้องการกู้เงินในอัตราดอกเบี้ยต่ำ โดยเฉพาะฝ่ายลูกค้าเองนั้นเป็นฝ่ายเสียเปรียบธนาคารทุกประตูอยู่แล้ว ประกอบกับการประเมินค่าความเชื่อมั่นในลักษณะเข้าข้างตัวเองจนเกินความเป็นจริง(หลงตัวเอง)จึงพยายามสร้างฐานเศรษฐกิจโดยวิธีเพิ่มทุนจากการกู้หนี้ยืมสิน จนเกิดภาระหนักเกินกำลัง ที่ตนเองจะรับไหว

นี่คือตัวอย่างง่ายๆ ของกระแสเศรษฐกิจเกินพอที่กำลังนิยมกันอยู่ทั่วโลก เปรียบเสมือนโรคระบาดที่ยากต่อการป้องกันรักษา ปัญหาเช่นนี้มิได้เกิดขึ้นเฉพาะระดับจุลภาคเท่านั้น แต่มันเกิดขึ้นครอบคลุมทั่วไป ในระดับมหัพภาคด้วย เช่น ประเทศหนึ่งไปขอกู้เงินอีกประเทศหนึ่ง ก็อยู่ในลักษณะและวิธีการเช่นเดียวกันกับลูกค้ากับธนาคารทั่วไบนั่นเอง

ประเทศใดที่เป็นลูกค้าก็คือลูกหนี้ของประเทศนั้น ประเทศที่ปล่อยเงินกู้ คือประเทศเจ้าหนี้ ทั้งสองประเทศที่ยกตัวอย่างมานี้ ต่างมีเป้าหมายทางเศรษฐกิจ ที่มีลักษณะเกินพอด้วยกันทั้งสองฝ่าย

ผู้เขียนขอยกตัวอย่างเศรษฐกิจเกินพอ ที่มีอยู่ในประเทศไทยขณะนี้ เช่น การที่รัฐบาลปล่อยเงินกู้ให้ประชาชนระดับล่างกู้หมู่บ้านละหนึ่งล้านบาท โดยหวังว่าจะทำให้ประชาชนมีทุนหมุนเวียนเพิ่มขึ้น สามารถประกอบอาชีพหารายได้เพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม หากมองอย่างผิวเผินก็เห็นว่ารัฐบาลมีเจตนาดีต่อประชาชน แต่หากมองในด้านลึกแล้ว ประชาชนของแต่ละหมู่บ้านต่างก็มีหนี้สินเดิมรออยู่แล้ว เช่น หนี้ธนาคาร หนี้นอกระบบ เมื่อได้เงินจากรัฐบาลก็ต้องรีบนำเงินไปชำระหนี้เก่า ก็เท่ากับว่าประชาชนได้หนี้ใหม่ ไปใช้หนี้เก่า

แสดงว่าหนี้สินของประชาชนไม่ได้หายไปไหน

การกระตุ้นเศรษฐกิจด้วยวิธีนี้ มีความล้มเหลวมากกว่าประสบผลสำเร็จ แม้จะมีผลดีอยู่บ้างก็ไม่คุ้มกับเงินที่รัฐบาลทุ่มเทลงไป มีหน้าซ้ำยังเป็นการสร้างนิสัยมักง่ายให้แก่ชาวบ้านอีกด้วย เพราะชาวบ้านไม่ต้องใช้ความคิดอะไร นั่งอยู่เฉยๆ ก็มีเงินลอยมาให้ใช้

รัฐบาลเองก็วางนโยบายแบบมักง่าย เช่นเดียวกัน คือคิดแค่เอาเงินไปโปรยลงในหมู่บ้าน แล้วก็วาดฝันเอาไว้ว่า เป็นผลสำเร็จที่ไม่มีรัฐบาลไหนทำได้ ยังไม่มีใครกล้ารับรองในเชิงสถิติว่าผลการกระตุ้นเศรษฐกิจโดยวิธีนี้มีผลบวกและผลลบแตกต่างกันเท่าใด ได้ยินแต่เพียงว่าประชาชนดีใจ ที่ได้เงินมาใช้โดยไม่ต้องทำอะไร รัฐบาลพยายามยกตัวอย่างในแง่ดีบางตัวอย่างมาชี้ให้พวกเราเห็นซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่ตัวอย่างในแง่ลบเราไม่เคยได้ยินรัฐบาลกล่าวถึงเลย

การกระตุ้นเศรษฐกิจอีกลักษณะหนึ่งที่ถูกเขียนขอยกตัวอย่างมาให้ผู้อ่าน ได้ใช้วิจารณ์-ญาณคือ การออกกฎหมายเพื่อเปิดช่องทางให้ชาวต่างประเทศเข้ามาซื้อหุ้นของบริษัทที่เป็นของคนไทย ในอัตราส่วนห้าสิบเอ็ดต่อสี่สิบเก้า หมายความว่า เพดานการถือหุ้นสูงสุดของคนไทยร้อยละห้าสิบเอ็ด ของชาวต่างชาติถือหุ้นได้ร้อยละสี่สิบเก้า ซึ่งเป็นอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกันมาก รัฐบาลมีจุดมุ่งหมายแต่เพียงว่าต้องระดมเงินทุนจากต่างประเทศ เพื่อใช้หมุนเวียนในธุรกิจนั้นๆ

ถ้าเรามองในเชิงบวก ก็คิดว่าเราไม่ต้องไปกู้เงินจากธนาคาร แต่ได้เงินทุนจากผู้ซื้อหุ้นของชาวต่างชาตินี่คือวิธีคิดแบบเข้าข้างตัวเอง ถ้าหากเรามองในมุมกลับ ชาวต่างชาติเจ้าของหุ้นไม่ต้องใช้ความคิดอะไรมาก แต่เอาเงินมาทุ่มตามอัตราส่วนที่กฎหมายกำหนด จากนั้นก็นั่งคอยรับผลกำไรที่ได้จากธุรกิจนั้นๆ

เงินกำไรดังกล่าวถ้าฝากธนาคารในประเทศไทย ธนาคารจะต้องจ่ายดอกเบี้ยให้เจ้าของเงินดังกล่าว ซึ่งก็ได้กำไรจากธนาคารอีกต่อหนึ่งนี่แหละ ที่เขาเรียกว่า “เลื่อนนอนกิน”

ถ้ารัฐบาลเปิดทางให้ชาวต่างชาติเข้ามาแสวงหากำไรกับธุรกิจในประเทศมากเท่าไร ก็จะต้องแบ่งผลประโยชน์ ให้ชาวต่างชาติมากขึ้นเท่านั้น หรือบางครั้งชาวต่างประเทศอาจไม่เอาผลกำไรฝากกับธนาคารภายในประเทศ เขาอาจจะขนเงินเหล่านั้นกลับไปออกใช้ในประเทศของเขาก็ได้ นี่คือการแสกการไหลออกของเงินตรา แปลเป็นภาษาชาวบ้านง่ายๆ ว่า เงินหนึ่งร้อยบาทจะไหลออกนอกประเทศสี่สิบเก้าบาทเสมอ (บวกกำไรเข้าไปด้วย) รัฐบาลใดวางนโยบายเศรษฐกิจเช่นนี้ ผู้เขียนขอบอกไว้ว่า ต้องเจอศึกหนักในกาลข้างหน้าแน่นอน

แม้ตัวเลขร้อยละห้าสิบเอ็ดที่เปิดทางให้คนไทยถือหุ้นได้นั้น ก็ไม่ได้หมายความว่า คนไทยส่วนใหญ่จะมีสิทธิ์เข้าถือหุ้นเหล่านั้นได้อย่างง่ายดายก็หาไม่ มันเป็นตัวเลขที่กระจุกอยู่เฉพาะคนที่มีเงินทุนในระดับเศรษฐีหรืออาเสียใหญ่เท่านั้น ตัวเลขที่ไม่ได้กระจายไปสู่ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ ขอย้ำอีกทีว่า เงินร้อยละห้าสิบเอ็ดบาท จะหมุนเข้ากระเป๋านายทุนใหญ่ ซึ่งมีอยู่ไม่กี่ตระกูลในขณะนี้

ดังนั้น การแก้ปัญหาเศรษฐกิจของประเทศที่ยกฐานะให้ประชาชนมีความอยู่ดีกินดีและพ้นจากความยากจนนั้น เป็นนโยบายเชิงจินตนาการ มากกว่าที่จะเป็นนโยบายเชิงปฏิบัติ การที่กล่าวพูดอย่างนี้เพราะว่าเงินทุนทั้งหลายถูกนายทุนใหญ่ๆ กอบโกยเอาไปครอบครองและกระจุกตัวอยู่ดังกล่าวข้างต้น (อ้อยเข้าปากช้างไม่มีทางคายคืน) ยิ่งกอบโกยได้มากได้กำไรมากแล้วก็เอาเงินเหล่านั้นไปซื้อหุ้นเพื่อขยายจำนวนให้มากขึ้นเรื่อยๆ เป็นวงจร

บุคคลใดช่วยเอาประโยชน์จนเกินพอมากเท่าใด คนส่วนใหญ่ของสังคมก็ยากจนมากเท่านั้น

การหมุนเวียนเศรษฐกิจลักษณะ “เศรษฐกิจเกินพอ” การซื้อหุ้นในลักษณะ “ฮั้วกัน” เพื่อรวมเอาหุ้นที่เก็งกำไรเข้ามาอยู่ในครอบครองของตน ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ก็นับว่าเป็นวิธีการที่น่ากลัวอีกประการหนึ่งในตลาดหุ้น เพราะว่าผู้ที่มีเงินทุนหรือมีบริวารมากกว่าย่อมมีอิทธิพลเหนือกว่าใครๆ ในตลาดหุ้นอย่างชัดเจนอยู่แล้ว ดังคำกล่าวที่ว่า “เจ้าพ่อตลาดหุ้น”

ดังนั้นตลาดหุ้นจึงกลายเป็นบ่อนการพนัน ซึ่งมีเจ้าพ่อ เจ้าแม่ เป็นผู้คุมอำนาจอยู่ในตลาดหุ้นทั่วโลก ขณะนี้ประเทศไทยเปิดให้นักเล่นหุ้น ชาวต่างชาติเข้าไปมีอิทธิพลร่วมกับนักเล่นหุ้นภายในประเทศ ก็เท่ากับว่าซักรักเข้าบ้าน ไม่ช้าเงินตราก็จะไหลออกนอกประเทศของตนเองเรื่อยๆ ยิ่งถ้ามีการเมืองในคณะรัฐบาล เข้าไปมีอำนาจแอบแฝงอยู่ในตลาดหุ้นด้วยแล้ว ความหายหน้าทางเศรษฐกิจของประเทศนั้น จะต้องเกิดขึ้นให้เห็นอย่างแน่นอน

คำว่าเศรษฐกิจเกินพอ ที่ผู้เขียนยกมาเป็นหัวข้อเรื่องข้างต้น มีความหมายว่าบุคคลใดหรือคณะบุคคลใดที่พยายามเอาเปรียบคนอื่น ทั้งๆ ที่ตนเองมีฐานะอยู่ในขั้นกินดีอยู่ดี ก็ยังคิดเบียดเบียนหรือเบียดบังเอาประโยชน์ส่วนรวมมาเป็นของส่วนตัว หรือพวกตนไม่รู้จักรักหยุดหย่อนผ่อนพัก ซึ่งถือว่าเป็นปัญหาใหญ่ทางเศรษฐกิจ ที่คนส่วนน้อยใช้อำนาจกอบโกยเอาประโยชน์จากคนส่วนมาก คนส่วนน้อยมีฐานะกินดีอยู่ดี (ฟุ้งเฟ้อ) แต่คนส่วนน้อยมีฐานะแร้นแค้น (หาเช้ากินค่ำ) เมื่อคนส่วนน้อยช่วยเอาประโยชน์จนเกินพอมากเท่าใด คนส่วนใหญ่ของสังคมก็ยากจนมากเท่านั้น

ดังนั้น การแก้ปัญหาของความยากจนจึงต้องแก้ที่ต้นตอ (คือแก้ที่คนส่วนน้อย ซึ่งเอาเปรียบคนส่วนใหญ่) อาจต้องใช้วิธีทางนิติศาสตร์เข้าช่วย เช่นการออกกฎหมายเวนคืนที่ดินหรือทรัพย์สินอื่นใดที่ได้มาโดยมิชอบ กลับคืนมาเป็นของรัฐ หรือใช้วิธีเก็บภาษีในอัตราพิเศษเป็นต้น ถ้าทำได้เช่นนี้จะเป็นการช่วยลดเขตแดนความแตกต่างระหว่าง “คนรวยล้นฟ้ากับขี้ข้าติดดิน”

คำว่าเศรษฐกิจเกินพอเป็นเรื่องใหญ่ที่ใครๆ ก็ไม่ยากแต่ต้อง เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับอำนาจ และอิทธิพลที่มีเครือข่ายเกี่ยวเนื่องกันอย่างซับซ้อน บางประเทศประชาชนส่วนใหญ่ที่เสียเปรียบทนต่อการขูดรีดบีบคั้นจากผู้มีอำนาจและอิทธิพลต่อไปไม่ไหวจึงต้องรวมพลังกันต่อสู้ เพื่อขอความเป็นธรรมและสิทธิเสรีภาพ ที่พวกเขาพึงมี พึ่งเป็นและพึงได้ตามสิทธิมนุษยชน ที่มนุษยพึงมีต่อมนุษยด้วยกัน

บางประเทศเหตุการณ์เช่นนี้จบลงโดยสันติภาพ บางประเทศต้องจบลงด้วยต้องเอาชีวิตแลกกับชีวิต ชนิดตาต่อตา ฟันต่อฟัน ซึ่งมีให้เห็นไม่ยากนักในโลกยุคปัจจุบันนี้ เศรษฐกิจเกินพอ เป็นเรื่องที่มนุษย์ไม่พึงปรารถนา เพราะเป็นเรื่องร้ายแรง เป็นเหตุที่จะนำมาซึ่งความวุ่นวาย

ดังนั้น ทุกคนจึงต้องมีหน้าที่ช่วยกันกำจัดเหตุร้าย เพื่อมวลมนุษยชาติ จะได้อยู่กันอย่างร่มเย็น เป็นสุขตามเจตนารมณ์ที่ทุกชีวิตปรารถนา **๒**

๖ มิ.ย. ๒๕๔๙

● เป็นต้น นาประโคน
ชุมชนเมฆาอโศก

- บรรยายในการสัมมนาและประชุมประจำปีของชมรมคริสเตียนเพื่อการพัฒนาในประเทศไทย (CFDT) วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๗ ณ ห้องประชุมพันธกิจการศึกษา สำนักงานพันธกิจศึกษาของสภาคริสตจักร เชียงใหม่
- ส.ศิริรักษ์

- จากหนังสือ “ขจัดทักษิณ : ธนาธิปไตย” สำนักพิมพ์เคล็ดไทย

ผลกระทบนโยบาย ศูนย์บันเทิงครบวงจรของรัฐบาลทักษิณ ต่อการพัฒนาแก้ไขปัญหาความยากจน : จากมุมมองทางจริยธรรม

ป ระการแรก ขอยืนยันว่ามุมมองหรือทัศนะทางจริยธรรม นั้น ไม่ได้อยู่ในสายตาของนายกรัฐมนตรีทักษิณ ชินวัตร เอาเลย แม้เขาจะอ้างว่าเป็นพุทธศาสนิก นั่นเป็นคำลวง ที่เขา หลอกตนเองและมหาชน จนเขาเองก็เชื่อตามคำลวงของเขานักการเมือง นักการค้าและนักโฆษณาชวนเชื่อทั้งหลาย ชอบใช้ถ้อยคำที่เป็นมุสาวาทอยู่เบื้องนิตยจนเชื่อในถ้อยคำนั้นๆ เอาเลย ดังคนที่คุ้นเคยอยู่กับความรุนแรงย่อมยากที่จะเข้าใจได้ในหนทางของสันติภาวะ หรือคนที่คุ้นอยู่กับความโลภ ย่อมยากที่จะเข้าใจได้ในเรื่องของสันโดษ

พระภิกษุรูปหนึ่งเขียนบทความลงมติชนรายวันฉบับวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๖ อย่างน่ารับฟังมากหากไม่มีปฏิกิริยาใดๆ จากคนในรัฐบาลปัจจุบันเอาเลย จึงขอนำมาอ่านให้ฟังกันดังต่อไปนี้

พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตรนั้นประสบความสำเร็จอย่างสูงตามกรอบคิดและทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ทุนนิยม

พิสูจน์ได้จากผลประกอบการและโครงสร้างของกำไร

มุมมองหรือทัศนคติทางจริยธรรมนั้น

ไม่ได้อยู่ในสายตาของนายกรัฐมนตรีทักษิณชินวัตรเอาเลย
แม้เขาจะอ้างว่าเป็นพุทธศาสนิก นั่นเป็นคำลวง ที่เขาหลอกตนเองและมหาชน

กิจการที่ท่านริเริ่ม ก่อตั้ง และบริหาร ก่อน
การเข้ารับตำแหน่งหรือแสดงบทบาททาง
การเมือง

กระทั่งสามารถใช้ความสำเร็จเหล่านั้นเป็น
บาทฐานเข้ายึดกุมอำนาจรัฐด้วยกลไกการ
เลือกตั้งสำเร็จในที่สุด

อาจนับได้ว่านี่เป็นประวัติศาสตร์ความ
สำเร็จของฝ่ายทุน ที่รวดเร็วและเบ็ดเสร็จเด็ดขาด
ยิ่ง โดยที่มิได้ใช้กลไกกองทัพ ระบบราชการ
หรือการทำปฏิวัติ-รัฐประหาร แต่อย่างใด

คงปฏิเสธได้ยากว่าอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาด
ทั้งทางตรงและทางอ้อม ผ่านกลไกต่างๆ ของ
พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นั้น ณ วินาทีนี้ตลอด
จนที่จะเกิดขึ้นหลังจากการเลือกตั้งในอนาคต
อันใกล้ ยังไม่มีนายกรัฐมนตรีจากการเลือกตั้ง
คนใดเคยมีหรือทำได้มาก่อน

ความสำเร็จทางธุรกิจด้วยระยะเวลาอันสั้น
จนสามารถมีทุนทรัพย์ระดับหลายหมื่นหลาย
แสนล้านบาท ด้วยระยะเวลาเพียงสอง
ทศวรรษเศษ ในระบบทุนนิยม อาจถือได้ว่า
เป็นเรื่อง “ความสามารถ” ในการแสวงหา
กำไรสูงสุด

แต่ต้องไม่ลืมว่า “กำไรสูงสุด” นั้น แม้จะ
ถูกกฎหมาย (หรือกฎหมายยังเอาผิดไม่ได้) ก็
มิใช่จะหมายความว่ากระทำไปในทิศทางเดียวกับ
กับ “ทำนองคลองธรรม”

บ่อยครั้งที่ความสำเร็จทางธุรกิจการค้า
แบบล้มปทานผูกขาด หรือซื้อถูกมาก-ขาย
แพงมาก จะมีลักษณะมิฉฉาอาชีพคือการ
เลี้ยงชีพผิด หาเลี้ยงชีพในทางทุจริต ผิดวินัย
หรือผิดศีลธรรมอยู่เสมอ

กล่าวกันมาแม้ในชาติกว่า ความสำเร็จ
อันรวดเร็วและยิ่งใหญ่ เมื่อผสานเข้ากับอำนาจ

เบ็ดเสร็จเด็ดขาดด้วยแล้ว หากผู้นั้นไม่มีธรรม
ไม่มีการเจริญสติ หรือมีการภavanaเพียงพอ ก็
ง่ายที่จะเกิดความสำคัญมั่นหมายในตนและ
พวกพ้องออกนอกกลุ่มนอกทางธรรมยิ่งๆ ขึ้น

ประวัติศาสตร์อินเดีย หรือแม้ในพระไตร
ปิฎกจึงกล่าวไว้ว่า “เศรษฐี” ครั้นพุทธกาลนั้น
ต้องประกาศและผ่านการรับรองจากสมาชิก
ในชุมชนว่าเป็น “คนดี” เพื่อมิให้คนชั่วหยาบช้ำ
แอบแฝงมาใช้ “วิชามาร” ช่วงชิงพื้นที่และ
สิทธิของสมาชิกอื่น

นายกรัฐมนตรีคนปัจจุบันกล่าวด้วยความ
ภาคภูมิใจอยู่เสมอว่า ตนเชื่อมั่นในตัวเองเป็น
คน “คิดนอกกรอบ” พร้อมจะหา “ลู่ทางใหม่ๆ”
มาแก้ปัญหา

หลายครั้งที่ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร กล่าว
กับสื่อมวลชน หรือกับผู้ฟังกลุ่มอื่นๆ ทำนองว่า
“กฎหมายนั้นเป็นเพียงเครื่องมือ มิได้ก็แก้ได้
เพื่อเป้าหมายที่วางไว้”

จะว่าไปแล้ว ความข้อนี้ไม่ใช่เรื่องแปลก
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากเราหลงลืมคำกล่าวที่ว่า
“กฎหมายออกโดยชนชั้นใด ย่อมรับใช้ชน
ชั้นนั้น”

แต่ตรรกะเช่นนี้ไม่สามารถใช้ได้กับ “หลัก
ศาสนธรรม” หรือเนื้อแท้ในพระธรรมคำสอน
ของศาสนา ยิ่งกับ “หลักศีลธรรม-จริยธรรม”
อันเป็นแก่นแกนของวิถีแห่งความสงบร่มเย็น
ของมนุษยชาติด้วยแล้ว แม้ว่าถึงที่สุดสิ่งที่ผิด
กฎหมายจะได้รับการแก้กฎหมายให้กลับเป็น
ถูกต้อง ก็มีใช้จะถูกทำนองคลองธรรมเสมอไป
กรณี “หวยรัฐ” หรือการจะให้มิแหล่ง
บันเทิงครบวงจรซึ่งมีบ่อนการพนันอยู่ในนั้น
เป็นตัวอย่างชัดเจนนั่น

กล่าวคือ แม้รัฐบาลจะใช้อำนาจบริหาร

พรรครัฐบาลใช้เสียงข้างมากในสภามาเปลี่ยน
ดำเนินขาว เปลี่ยนผิด (กฎหมาย) ให้เป็นถูก
ได้ตามอำเภอใจแต่รัฐบาลหรือนายกรัฐมนตรี
ก็ไม่สามารถเปลี่ยนกฎหมายหรือเปลี่ยน
หลักธรรมคำสอนได้ ไม่ว่าจะใช้ทฤษฎี“คิด
นอกกรอบ” หรือ “กฎหมายออกได้ก็แก้ได้”
หรือทฤษฎี “กำไรสูงสุด คือคำตอบสุดท้าย”
หรือข้ออ้างอะไรอื่นๆ ก็ตาม

และไม่ว่าจะเอากำไร “บางส่วน” มาแจกจ่าย
คนจนหรือมีเทคนิคทางการเมืองใดๆ มา
กำราบ หรือกดดันผู้ไม่เห็นด้วย แต่ถึงที่สุดแล้ว
หากผู้มีอำนาจมีมโนธรรมสำนึก ก็มีอาจ
ปฏิเสธได้ว่า ตนกำลังมอมเมาประชาชนใน
อาณัติ และใช้อำนาจเหยียบย่ำทำลายศีลธรรม
อันดีของประชาชนเสียเองมีพักจะต้องกล่าวว่า
โดยทฤษฎีรัฐศาสตร์และเศรษฐศาสตร์อัน
ยั่งยืนนั้น การมอมเมาให้ผู้ด้อยอำนาจทาง
เศรษฐกิจ ผู้ใช้แรงงานหรือคนยากจน ซึ่งมัก
เป็นลูกค้ำรายใหญ่ของอบายมุข ในระยะยาว
ย่อมไม่เป็นผลดีต่อเศรษฐกิจการเมืองโดยรวม
ของประเทศ

ในอนาคตจะเกิดอะไรขึ้นกับประเทศชาติ
พระศาสนา และประชาชน อาจคาดเดาได้ไม่
ยากนัก หากรัฐมุ่งถือเอาผลประโยชน์ทางการเมือง
ในระยะสั้นเป็นที่ตั้ง มุ่งนำพาอาณา
ประชาราษฎร์ไปสู่ระบบทุนนิยม บริโภคนิยม
ที่คนจำนวนน้อยใช้ความได้เปรียบตักตวง
“กำไรสูงสุด” แต่ฝ่ายเดียว

มีหน้าซ้ำ ยังหลอกล่อให้คนด้อยโอกาส
มัวเมาอยู่กับ “ช่องทางแห่งความเสื่อม” คือ
อบายมุขประเภทต่างอยู่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร เคยกล่าวหลายครั้ง
ว่าตนเองเป็นพุทธศาสนิกชน มีหน้าซ้ำ ยัง
ศึกษาพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์
ตลอดจนพระเถรานุเถระร่วมสมัยอยู่มิได้ขาด
เชื่อได้ว่า หากมีเวลาที่จะยังคิด ได้ใช้สติ

ปัญญาที่มีอยู่ โดยมีธรรมะเป็นตั้งเครื่องมือ
ทำลายอวิชชา ตลอดจนรับฟังคำท้วงคำติง
ของกัลยาณมิตรให้มากขึ้นแล้ว ความตั้งใจ
ที่ดียอมช่วยให้เห็นเป้าหมายถูกต้องได้ในที่สุด

“ช่องทางแห่งความเสื่อม” นั้นประกอบ
ไปด้วย ๑) ติดสุราและของมีนเมา ๒) ชอบ
เที่ยวกลางคืน ๓) ชอบเที่ยวดูการละเล่น
๔) เล่นการพนัน ๕) คบคนชั่วเป็นมิตร
๖) เกียจคร้านการทำงาน เชื่อว่าการที่ พ.ต.ท.
ทักษิณ ชินวัตรประสบความสำเร็จมาได้ถึง
ขนาดนี้ ก็ยอมจะปฏิเสธและหลีกเลี่ยงทั้ง ๖ ข้อ
อยู่เป็นปกติ

จึงได้แต่หวังว่า การที่ประชาชนลงคะแนน
เลือกตั้งท่านและคณะ ทั้งที่ผ่านมาและกำลัง
จะเกิดขึ้น ถึงที่สุดแล้วจะไม่เป็นไปตาม
“อบายมุข” ข้อที่ ๕ คือการคบคนชั่วเป็นมิตร
ในบั้นปลาย

ขอเน้นที่สองวรรคข้างบน ดังจะเอามา
อ่านให้ฟังอีกครั้ง

หลายครั้งที่ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร
กล่าวกับสื่อมวลชน หรือกับผู้ฟังกลุ่มอื่นๆ
ทำนองว่า “กฎหมายนั้นเป็นเพียงเครื่องมือ มี
ได้ก็แก้ได้เพื่อเป้าหมายที่วางไว้”

ความข้อนี ทำให้นึกถึงคำของมายเยอร์
แอมเซล รอตส์ไฮลด์ ผู้ตั้งจักรวรรดิทางด้าน
ทุนของเครือข่ายในสกุลของตนขึ้น ก่อนสกุล
ชินวัตรหลายร้อยปี เขากล่าวว่า “ขอให้ฉันได้
คุมระบบเงินตราของประเทศใดก็ได้ ส่วนใคร
จะออกกฎหมายในประเทศนั้น ไม่สำคัญดอก”
กล่าวคือ ถ้าเราถือกฎหมายที่คุมอาหารอย่าง
สำคัญไว้ได้แล้วไซร์ นั่นคือการวางระบบ
โครงสร้างทางด้านการเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติ
ต่างๆ ขึ้นมาทันที โดยที่คนส่วนใหญ่ไม่รู้
เสียด้วยซ้ำว่าแม้จนบัดนี้แล้ว ราคาทองคำที่
ขึ้นลงกันทุกวันนี้มัน ตัดสินกันที่บริษัทรอตส์ไฮลด์
ในกรุงลอนดอน

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

พระบรมราชาโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการ ที่สอดคล้องกับหลักทวารวดีธรรม ๔ ประการ นี้ คือเครื่องมือสำคัญที่จะใช้ขัดเกลาความต้องการส่วนเกินจำเป็นของผู้คนให้ลดน้อยลง อันจะเป็นรากฐานสำคัญของระบบเศรษฐกิจแบบพอเพียงและเศรษฐศาสตร์การเมือง บุญนิยมในสังคมมนุษย์

ความคิด
ทางการเมือง
ในพุทธศาสนา
• ศูนย์ เศรษฐปัญญาสร้าง

กระบวนการวิเคราะห์และปฏิบัติตามแนว พระบรมราชาโชวาทเรื่อง คุณธรรม ๔ ประการ

บทที่ ๘

ต่อจากฉบับที่ ๑๕๑

การปลดปล่อยชีวิต สู่อิสระภาพ

ทากเราสามารถอาศัยกระบวนการปฏิบัติคุณธรรม ๔ ประการ ตามแนวพระบรมราชาโชวาทตั้งที่กล่าวมาแล้ว ช่วยคลี่คลายทำให้ชีวิตเป็นอิสระจากพันธนาการของความกลัวดังกล่าวได้สำเร็จ เวลา แรงงาน ทุนรอนสติปัญญา ตลอดจนทรัพยากรต่างๆ (ที่ถูกใช้ไปกับการกระเสือกกระสน แสวงหาสิ่งเกินจำเป็นของชีวิตนั้นๆ เพื่อมาเติม “ตัวตนของชีวิต” ให้เต็ม) ก็จะถูปลดปล่อยออกมาสะพัดเป็นประโยชน์ต่อสังคมรอบข้าง

เหมือนพลังงานที่ถูกดูดซับเกาะกุมในรูปแบบมวลสารของอะตอม เมื่ออะตอมถูกทำให้แตกสลายลง ก็จะปลดปล่อยพลังงานจำนวนมากที่ซ่อนแฝงออกมาฉับใด ถ้าความต้องการส่วนเกินจำเป็นที่เกาะกุมเป็นอึดติดตัวตนของชีวิต ถูกทำให้แตกสลายลง ก็จะปลดปล่อยพลังของเวลา แรงงาน ทุนรอนสติปัญญา ออกมาเพื่อสร้างประโยชน์ให้แก่สังคมโดยรวมได้อย่างไพศาลฉับนั้น

ตัวอย่างเช่น คนที่ติดอบายมุขสิ่งเสพติด

ต่างๆ เมื่อยึดเอาความต้องการส่วนเกิน
จำเป็นของชีวิตเหล่านี้มาเป็นตัวตนส่วนหนึ่ง
ของชีวิต หากวันไหนไม่ได้กินเหล้า เสพยาบ้า
เล่นการพนัน ล่าส่อนทางเพศ ฯลฯ ก็จะมีรู้สึก
เหมือนชีวิตขาดพร่องไม่สมบูรณ์จนดำรงอยู่
ได้ยาก ทำให้ต้องใช้เวลา แรงงาน เงินทอง
ตลอดจนสติปัญญาต่างๆ ดิ้นรนแสวงหาสิ่ง
เกินความจำเป็นของชีวิตดังกล่าวเพื่อมาเติม
ชีวิตให้เต็ม จะได้รู้สึกมี **“ชีวิตชีวา”** ขึ้น

ถ้าคนผู้นี้สามารถใช้หลักคุณธรรม ๔
ประการตามพระบรมราโชวาท ปลดปล่อยตน
เองให้เป็นอิสระจากอำนาจครอบงำของ
อบายมุขสิ่งเสพติดต่างๆ เหล่านี้ได้สำเร็จ
เลิกติดเหล้า ติดบุหรี่ ติดยาบ้า ติดการพนัน
ติดการเที่ยวกลางคืน ฯลฯ เวลา แรงงาน
เงินทอง สติปัญญา ส่วนที่เคยถูกใช้ไปกับการ
กระเสือกกระสนแสวงหาสิ่งเกินความจำเป็น
ของชีวิตดังกล่าวมาเสพ ก็จะถูกปลดปล่อย
ออกมาเป็นประโยชน์เกื้อกูลต่อผู้คนรอบข้าง
อาทิ จะมีเงินเหลือเก็บสะสมเพื่อให้ลูกๆ ได้มี
โอกาสเรียนหนังสือสูงขึ้น ตลอดจนมีเวลา
แรงงาน เงินทอง และสติปัญญา ที่จะเผื่อแผ่
ช่วยเหลือสมาชิกในครอบครัว ญาติพี่น้อง
เพื่อนฝูง รวมทั้งงานของสังคมส่วนรวมต่างๆ
(จากเดิมที่เคยเอาแต่เมาหัวราน้ำ เงินทองหา
ได้เท่าไรไม่พอใช้ ไม่มีเงินเหลือเก็บให้ลูกได้
เรียนหนังสือ ไม่มีเวลาดูแลครอบครัว ฯลฯ
อย่าว่าแต่การช่วยเหลืองานสาธารณประโยชน์
ของสังคมส่วนรวม) เป็นต้น

ในทางกลับกัน สำหรับคนที่ถูกพันธนาการ
บีบคั้นด้วยความกลัวต่อการสูญเสียความ
ต้องการส่วนเกินจำเป็นในชีวิตที่สะสมพอกพูน
จนตกผลึกเป็นอัตตาตัวตนที่เกาะกุมตัวหนา
แน่นขึ้น ถึงจะมีทรัพย์สินมากมายกินใช้ไม่
หมดในชีวิตนี้ ก็ยังจะรู้สึกขาดความมั่นคง
และต้องการทรัพย์สมบัติมาสะสมเพิ่มมากยิ่งขึ้น

ขึ้นอีกเพื่อมาเติมชีวิตที่ขาดพร่องให้เต็ม

แม้ว่าจะมีสมบัติมากมายมหาศาลนับ
พันล้านบาท แต่หากจะให้สละเงินสัก ๑,๐๐๐
บาท เพื่อทำประโยชน์ให้แก่สังคมส่วนรวม
โดยไม่มีสิ่งใดๆ แลกเปลี่ยนตอบแทน (อย่าง
น้อยก็ขอแลกกับชื่อเสียงหรือศักดิ์ศรีหน้าตา
ในสังคม) คนผู้นั้นก็จะกระทำได้ยาก และ
รู้สึกเสียดายเศษเงินจำนวนเล็กน้อยนั้น
เพราะความรู้สึกขาดพร่องในชีวิตดังกล่าว

ผลที่สุด ถึงแม้ทรัพย์การในโลกจะมีเพียง
พอให้มนุษย์ทุกคนได้บริโภคเพื่อยังชีพอย่าง
สุขสบายตามอัตภาพ แต่เมื่อต่างคนต่างรู้สึกมี
“ความจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิต” ที่จะต้อง
แย่งชิงทรัพย์การมาได้มากชิ้นๆ เพื่อ
ตอบสนองความต้องการส่วนเกินของชีวิต
(ซึ่งขยายตัวได้อย่างไม่มีขอบเขตที่สิ้นสุด) ที่
เกาะกุมเป็นอัตตาตัวตนของชีวิตนั้นๆ ถ้า
หามาได้ไม่เพียงพอก็จะรู้สึกเป็นความ
ขาดพร่องไม่สมบูรณ์ของชีวิต สุดท้ายความ
ขาดแคลนก็ย่อมจะเกิดขึ้นในสังคม เพราะ
การแย่งชิงทรัพย์การที่มีจำกัดดังกล่าว จน
กลายเป็นเหตุมูลฐานที่จะนำไปสู่วิกฤตการณ์
ของปัญหาต่างๆ ทั้งทางด้านสังคม เศรษฐกิจ
และการเมืองในประเทศนั้นๆ ตามมา

ด้วยเหตุนี้ หากมีการศึกษาวิจัย เพื่อ
พัฒนาองค์ความรู้เกี่ยวกับวิธีการประพฤติ
ปฏิบัติคุณธรรม ๔ ประการตามแนวพระ
บรมราโชวาท ให้ครอบคลุมถึงกลุ่มคนต่างๆ
ในสังคม ซึ่งมีเงื่อนไขของปัญหาชีวิตที่แตก
ต่างกันไป แต่ก็สามารถใช้กระบวนการปฏิบัติ
ตามหลักการนี้ ในการคลี่คลายปัญหาได้
เหมือนกัน รวมทั้งมีการสร้างระบบการ
จัดการที่ดี เพื่อเชื่อมโยงประสานให้เกิดเครือ
ข่ายของกลุ่มคนที่ได้ประพฤติปฏิบัติตามแนว
พระบรมราโชวาทในเรื่องคุณธรรม ๔ ประการ
จนประจักษ์ถึงผลสำเร็จแห่งการเปลี่ยนแปลง

ของชีวิตในทิศทางที่ดีขึ้น

เมื่อนั้น เราก็จะสามารถอาศัยเวลา แรงงาน
ทุนรอน และสติปัญญาส่วนหนึ่ง ที่ถูกปลด
ปล่อยออกมาจากการสลายความต้องการ
ส่วนเกินที่เกาะกุมเป็นอึดตาตัวตนในชีวิตของ
บุคคลผู้หนึ่ง ให้ส่งผลกระทบไปช่วยสลายตัว
ตนแห่งความต้องการส่วนเกินในชีวิตของคน
อื่นๆ ต่อเนื่องเป็นปฏิปักษ์ลู่ไส

ซึ่งถ้าสามารถสร้างกลไกนี้ขึ้นมาในสังคม
ได้เป็นผลสำเร็จ มวลพลังอันไพศาลของ
“กัมมันตภาพแห่งความสงบเย็น” ก็จะถูก
ปลดปล่อยออกมาสร้างความสงบสันติร่มเย็น
ให้แก่ผู้คนในสังคม เหมือนกลไกการปลดปล่อย
พลังงานนิวเคลียร์จากปฏิปักษ์ลู่ไสภายใน
เตาปฏิกรณ์ปรมาณู ซึ่งเมื่ออะตอมตัวหนึ่งถูก
ทำให้แตกตัวและปลดปล่อยพลังงานออกมา
แล้ว พลังงานส่วนหนึ่งจะไปทำให้อะตอมตัว
อื่นๆ รอบข้าง เกิดการแตกตัวและปลดปล่อย
พลังงานออกมาบ้าง แล้วพลังงานเหล่านั้น
ก็จะไปทำให้อะตอมตัวอื่นๆ (ที่เพิ่มจำนวนมาก
ขึ้น) เกิดการแตกตัวและปลดปล่อย
พลังงานออกมามากขึ้นๆ ต่อเนื่องเป็น
ปฏิปักษ์ลู่ไส จนสามารถสร้างมวลพลังอัน
ไพศาลปลดปล่อยออกมา จากการแตกตัว
ภายในอะตอมของสารกัมมันตภาพรังสี
ที่มีน้ำหนักเพียงไม่มากดังกล่าว แต่ก็สร้าง
พลังงานได้อย่างไพศาลน่าอัศจรรย์ ดังเช่นที่
ประจักษ์ต่อมนุษยมาแล้ว

หากกระทำได้เช่นนี้ การสละประโยชน์
ส่วนน้อยของผู้คนแต่ละคน ก็จะสามารถก่อ
ให้เกิดประโยชน์สุขต่อสังคมส่วนใหญ่ได้อย่าง
กว้างไกลไพศาล ประดุจดังการปลดปล่อย
พลังงานนิวเคลียร์จากการแตกตัวภายใน
อะตอมของสารยูเรเนียมเพียงก้อนเล็กๆ ฉะนั้น

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

คำสองคำ

• น้อมคำ อิศรา

กุที่อยู่ของกุอยู่ดีดี
คนนั้นที่คนนี้ที่รีมาหา
มากันจนล้นวัดเปี่ยมศรัทธา
ราวกับว่าทั้งจังหวัดมีวัดเดียว

มาให้กุโชคเขกมะเหงกุ่ม
กุสุตกลุ่มเปลี่ยนเป็นไม้ให้หวาดเสียว
มันกลับดังขลังกว่าแห่มาเกรียว
กระทั่งเยียวยังแย่งจองเป็นของดี

จะพำบอกอย่างไรไม่รับรู้
ว่าตัวกูมิได้เลิศประเสริฐศรี
มันกลับมองตัวกูบูชานี้
ใช้เป็นที่ดับร้อนผ่อนลำเค็ญ

ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเป็นใบ้หวย
ลิปคนรวยล้านคนจนไร้คนเห็น
ไอ้ลิปคนก้นเล่าเข้ายันเย็น
กุเลยเป็นเซียนใบ้หวยด้วยอีกคน

ทำนั่งยองของกูก็ทรูเพื่อ
เป็นพระเครื่องคณารุ่นอุ่นลิปสน
บ้านจัดสรรกอล์ฟคลับยังลิปदन
ย่องนิมนต์กูโปรโมทโฆษณา

บ้างก็เอากุเลี่ยมทองสุดผ่องใส
หวังใจให้คุ้มกันผองปัญญา
แล้วกุเกิดเคราะห์กรรมกระหน่ำพา
ใครจะมาช่วยดึงมึงคิดดู

ขนาดแก่งเยอรมันคันเป็นล้าน
ชนสะท้านทำยุบกันบวบู้
กูตัวจริงเสียงจริงยังกั้งกู
นอนคุตคู่อมิ่งช่วยด้วยเหมือนกัน

● กฤษดา ปัทมเรขา

ช

วงเดือนเมษายนร้อนที่สุด ผู้คนบอก เป็นเสียงเดียวกันส่วนใหญ่ว่าปีนี้ร้อนมาก ดินฟ้าอากาศลำแดงความร้อนที่เห็นได้จากพื้นไร่นาตอกระแหง แหล่งน้ำแห้งขอด เปลวแดดระยิบ ไร่ร้อนระอุ แม้คนทำงานในที่ร่ม ที่ไม่มีห้องปรับอากาศ ไม่มีพัดลมเป่า เหงื่อไหลไคลย้อยประหนึ่งทำงานอยู่กลางแจ้ง แทบจะไม่ต่างจากอาบเหงื่อต่างน้ำ เป็นเครื่องชี้บอกความร้อนได้ดี ยิ่งถ้าคนที่เดินเท้าเปล่าๆ เล่นเอาเท้าพองทีเดียว

ในประเทศที่ร้อนจัดๆ เช่นอินเดีย กว่าฤดูร้อนจะผ่านไปในปีหนึ่ง ยังได้คร่ำชีวิตผู้คนไปกับความร้อนอีก นอกเหนือจากความตายจากโรค จากความชราภาพ จากอุบัติเหตุ อากาศร้อนผนวกกับอารมณ์ร้อน มักควบคู่กันไป เพราะต้องเผชิญต่อความทุกข์สองด้าน

อากาศร้อน ดูอารมณ์ร้อน

เมืองไทยแม้จะมีประเพณีสงกรานต์รดน้ำ อันเป็นเครื่องช่วยบรรเทาความร้อน ก็ไม่ได้ทำให้สบายขึ้นสักเท่าไร กลับจะทำให้เกิดภาวะลำบากเรื่องน้ำซ้ำเติมอีก แต่บางคนมีเหตุผลในการไม่ประหยัดน้ำยามขาดแคลน เช่นนี้ว่าเป็นประเพณี เพื่อจะได้แสดงความกตัญญูทวดเทวี ให้ผู้ที่สมควรได้รับ จึงมุ่งเป่าเน้นไปที่วันครอบครัว เพื่อให้อยู่กับครอบครัวชดเชยวันเวลาที่ห่างเหิน แม้จะต้องเดินทางไกล เบียดเสียดกันบนรถที่แน่นกว่าปกติ ค่าเดินทางเพิ่มมากกว่าเก่า เพราะเป็นวันที่คนประดั่งมาใช้บริการในวันเดียวกัน

ยิ่งในเทศกาลสงกรานต์แล้ว แต่ละปีตายกันมากมายเพราะอุบัติเหตุบนท้องถนน สถิติ

จากตำรวจ มูลนิธิร่วมกตัญญู ปอดเด็กตั้ง ยืนยันเรื่องนี้ตรงกัน

แม้ทางเจ้าหน้าที่บ้านเมืองจะวางแผนลดอุบัติเหตุก็ต้องพบกับเรื่องซ้ำซากเช่นเดิม บางแห่งมากกว่าปีก่อนๆ ด้วยซ้ำ

เพราะความสนุกเพลิดเพลิน ขาดสติ ขาดความยั้งคิด ทั้งยังเสเพลของมีนเมาที่ทำให้สติบกพร่อง เร่งรัดเวลา เฮฮาคนอง โดยลืมคำนึงถึงความปลอดภัยในชีวิต

รถโดยสารที่เรียกว่ารถทัวร์ พาคนเป็นจำนวนมากที่นั่งแน่นเกินอัตราแล้ว ยังเฮฮาด้วยเครื่องดนตรี ตีมกินในรถขณะวิ่งแข่งกับ

คันอื่นๆ จากเสียงเชียร์ เสียงเดินร้องรำทำเพลง ลืมนึกถึงความจริงว่าไม่ได้อยู่ในห้องหับ ไม่ได้อยู่ในอาคารสถานที่ แต่อยู่บนท้องถนนที่รถกำลังวิ่ง ตีมไป เดินไป ขับไป บางครั้งต้องผ่านทางวิบาก ก็ไ้จะง่ายนักเมื่อคนขับ คนโดยสารเป็นอีกส่วนหนึ่งที่ทำให้รถโคลงเคลง มีหน้าซ้ำยังมีความเร็วประหนึ่งรถแข่ง ไฉนจะห้ามอุบัติเหตุได้

ฤดูร้อนจึงร้อนทั้งอากาศ ร้อนทั้งอารมณ์ อย่างปฏิเสธไม่ได้ แม้อากาศไม่ร้อน แต่อารมณ์นั้นไม่มีฤดูกาล ฉะนั้นคนฆ่ากันในห้องปรับอากาศ (แอร์) ก็มีให้ได้ยินบ่อยๆ คนทะเลาะกันที่ศูนย์การค้าเย็นเฉียบก็มีให้เห็น เพราะแม้ปรับอากาศให้คลายร้อนได้ แต่การ

ปรับอารมณ์ให้เย็นนั้นยากกว่า

คนที่รักกันปานใด ขณะที่อารมณ์ปกติไม่ขึ้นๆ ลงๆ ก็ดูพวยยับยั้งชั่งใจได้บ้าง พุดจาตักเตือนได้อยู่ แต่ยามใดอารมณ์พลุ่งพล่านเร้าร้อน หน้าจะมีตาจะมีมัว สติลัมปชัญญะจะขาดหาย คนรักฆ่ากัน พ่อบ้านฆ่าทั้งครอบครัว จะกล่าวไปโยถึงคนที่เกลียดกัน คนที่จ้องจ้องแค้นกัน ไม่ต้องดูฤกษ์หรือเวลาหน้าร้อนก็ยอมกระทำได้ทันที

สาเหตุของอารมณ์ร้อน จะมาจากความรักคลั่งไคล้ หรือมาจากความเกลียดชังผลักไสก็ได้ ฆ่ากันเพราะรัก ทำร้ายร่างกายบาดเจ็บกันเพราะเกลียด ต่าทอกันเพราะไม่ชอบ โกรธลั้วสาเหตุมาจากอารมณ์ร้อนขึ้น ไม่อยู่ในภาวะปกติ คือเย็น สงบ นิ่งนั่นเอง

คนที่ไม่ได้ฝึกอบรมจิตของตน ยามผัสสะกับสิ่งต่างๆ ที่แวดล้อมในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นคน เหตุการณ์ เรื่องราว หรือลำพังความนึกคิดของตนแท้ๆ ก็ยังมีอิทธิพลทำให้เกิดเหตุร้าย ผลเสียขึ้น

ดังนั้นจะเห็นได้จากคนอยู่เฉยๆ นานๆ ไม่ทำงานอะไร ไม่พุดจาทักใคร ไม่เกี่ยวข้องกับคน ไม่สนใจอะไร นานวันนานปีเข้า ก็เกิดคลุ้มคลั่งอาละวาดเอาผิดเชือดตัวเองได้ หรือกระโดดตึกฆ่าตัวตายก็มี เพราะภายนอกดูเหมือนไม่ร้อน แต่เมื่อไม่เคยฝึกอ่านใจ อบรมใจ สอนใจ ก็จะไม่มีความตั้งใจตัวเองออกจากภพ ที่สั่งการให้กระทำอัตวินิบาตเหล่านั้น

หลักธรรมในพุทธศาสนาจึงกล่าวไว้ว่า **“ผู้ฝึกตนนั้นแหละคือบัณฑิต”** หาใช่บัณฑิตเพียงวัดจากใบปริญญาติดฝาผนัง หรือเลื่อนยศตำแหน่งบอกล้างกัตสถาบัน เพราะการเรียนรู้ตนเองยากกว่าการเรียนรู้หนังสือมากนัก

คนเป็นจำนวนมากก่อโทษให้แก่ตนเอง และก่อภัยให้แก่คนอื่น เพราะไม่อาจห้ามตน ไม่อาจสอนตนได้ ทั้งๆ ที่ดูเหมือนจะรู้ แต่ก็

ยังทำ เช่น

เทศกาลสงกรานต์มีการสาดน้ำทำให้เสื้อผ้าเปียกแฉะเนื้อ ทางการจึงแนะนำบอกกล่าวให้ผู้หญิงแต่งตัวให้ดี เมื่อเปียกน้ำแล้วจะหมิ่นเหม่ต่อข้อหาไป อนาคต ลามปามไปจนเกิดการข่มขืนฆ่า แต่ก็มีรายได้เห็นภาพสวนกระแสคำตักเตือนดังกล่าว ทำให้ตำรวจ โรงพยาบาลต้องทำงานหนักขึ้น

เพราะภัยย่อมเกิดจากตัวเองก่อนที่จะมีภัยภายนอกมาถึง **“กิเลสภัย”** นั้นอยู่ใกล้ทุกคน และนำภัยมาสู่คนได้ง่ายกว่า **“โรคภัย”** พระพุทธเจ้ายังตรัสว่า คนมีอายุยืนถึง ๑๐๐ ปี จะหาคนที่ไม่เคยป่วยกายเลย ยิ่งง่ายกว่าหาคนที่ไม่เคยป่วยใจ

คนที่ป่วยใจ หรือจะเรียกว่าคนพาล คนปุถุชนก็ไม่ผิดนัก เพราะหมายถึงคนจิตใจอ่อนไหว อ่อนแอ ทนต่อความย่ำแย่ของรูปสวय กลิ่นหอม รสอร่อย ความสัมผัสสัมผัสนุ่มนวล เสียงไพเราะ ฯลฯ ไม่ได้นั่นเอง

เพราะทนต่อความย่ำแย่ทางเนื้อหนังไม่ได้ จึงไปก่อสัมพันธ์ หรืออาชญากรรมทางเพศ เพราะทนต่อเสียงที่พอใจไม่ได้ จึงต้องไปหลงใหลนักร้อง นักเต้น นักร้อง เพราะทนต่อความฉ้อเลาะอื้อฉาวไม่ได้ จึงต้องไปติดพันคนต่างเพศ เพราะทนต่อความนึกคิดใคร่อยากต่างๆ ไม่ได้ จึงต้องไปชังชิงกัน ฯลฯ คนป่วยใจเหล่านี้จึงปรุงแต่งความร้อนใจให้แก่ตนเอง และก่อเรื่องร้อนใจให้แก่คนอื่น

คนพาล หมายถึงคนจิตใจอ่อนแอ เมื่อจิตใจอ่อนแอ ก็ยอมทำบาป ก่อเวรกรรมได้ง่าย จะเพราะคนอื่นชักชวน หรืออารมณ์ตนเองผันผวนก็ได้ ดังที่พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ ข้อ ๔๗๒ หมวด **“พาลบัณฑิตสูตร”** กล่าวไว้ว่า คนพาลประพฤติกุศลทางกาย ทางวาจา ทางใจแล้ว เมื่อตายไป ย่อมเข้าถึงอบาย (ความฉิบหาย) ทุกคติ (ทางไปชั่ว) วินิบาต (ถูกกรรม) นรก (เร้าร้อนจิตใจ) นรกนั้นเป็นที่ไม่

นำปรารถนา ไม่นำใคร ไม่นำพอใจเพียงด้านเดียวเท่านั้น

และข้อ ๔๘๘ กล่าวตรงกันข้ามว่า บัณฑิตประพาสสุจริตทางกาย ทางวาจา ทางใจแล้ว เมื่อตายไป ย่อมเข้าถึงสุคติ (ทางไปดี) โลกสวรรค์ (โลกของคนที่มีจิตใจสูง) สวรรค์นั้นเป็นที่นำปรารถนา นำใคร นำพอใจเพียงด้านเดียว การไม่คบคนพาล คบแต่บัณฑิต จึงเป็นมงคลอันอุดม

คนส่วนใหญ่พร่ำบ่นว่าทุกวันนี้เป็นโลกวิถุนิยม จนกระทั่งน้ำใจเหือดหายไปยิ่งกว่าน้ำในแม่น้ำลำคลอง ทะเล เพราะคนเห็นแก่ตัวมากขึ้น ทั้งเจตนาแลไม่เจตนา ทั้งที่รู้จักและไม่รู้จัก ตั้งแต่เข้าขึ้นมา ขึ้นรถประจำทางเดินไปทำงาน รอรถเมลล์นาน ไม่มีที่นั่งเพียงพอ ภาพหนุ่มสาวลูกให้ที่นั่งคนชรา ผู้ใหญ่ลูกให้เด็ก ผู้ชายลูกให้ผู้หญิง เสียสละที่นั่งทำนองนี้แทบจะหาไม่ได้เลย

ตามที่สาธารณะทุกแห่ง ไม่ว่าจะเป็นคราพักร้อน ป้ายรอรถประจำทาง ท่าข้าม ฟาก สะพานลอยข้ามถนน ไล่ไปจนกระทั่งสวนสาธารณะเพื่อให้อากาศที่ดีๆ ความสกปรกเลอะเทอะจากขยะมูลฝอยใหญ่น้อย กลาดเกลื่อน ที่นั่งโต๊ะ สนามหญ้า ต้นไม้ ถูกรุกล้ำ ทำลาย ปริกหักพัง เพราะคนส่วนใหญ่ที่ใช้บริการไม่ได้ฝึกใจให้เย็นลง ใช้อย่างรีบร้อน ไปอย่างรีบร้อน จึงไม่มีเวลาใส่ใจต่อสิ่งที่ตัวบริโภคเหล่านั้น

มลพิษจากถุงพลาสติก ที่คนกินแล้วทิ้งอย่างรีบร้อน แค่ว่าทิ้งลงถังขยะก็ยังไม่รอบถึง ห้องน้ำสาธารณะหากไม่มีคนเฝ้าทำความสะอาด ที่ต้องจ่ายเงินค่าบริการ จะมีคนเข้าไปนั่งทนกลิ่นได้สักกี่คน

สิ่งที่คิดว่าเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้ เขามองผ่านเฉินไป โดยไม่รู้ว่พฤติกรรมที่ดูเหมือนไม่สำคัญ ไม่ยิ่งใหญ่เหล่านี้แหละ คือเหตุที่คนจะได้สั่งสมศีลธรรม จริยธรรม และทำให้

สิ่งแวดล้อมดี ทำให้คนอยู่ผาสุก

เพราะถ้าสิ่งแวดล้อมปลอดภัย ชีวิตคนก็จะปลอดภัยมากขึ้นตาม แต่ถ้าสิ่งแวดล้อมแยคนก็แยได้ง่ายกว่า เมื่อคนไม่อบรมใจ ไม่อบรมตัวให้คำนึงถึงสิ่งรอบตัวเช่นนี้ คนจึงประสบกับความร้อนกาย ร้อนใจได้ทุกเมื่อ

ความร้อนจากอากาศทำให้คนอารมณ์เสีย และจากอารมณ์เสีย ทำให้อากาศเสีย เช่นคนอารมณ์เสียเพราะใจไม่ดี เกิดตั้นหอยาอกได้เงิน ลูกล้ำทำลายป่า หักร้างถางพงทำลายความสมดุลระบบนิเวศน์ จึงทำให้ดินฟ้าอากาศแปรปรวน ต้นน้ำลำธารตั้นเขิน ต้นไม้เหี่ยวเฉาล้มตาย ภูเขาทลายราบเรียบ ฯลฯ จึงทำให้อากาศเปลี่ยนแปลง ฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล พืชผลธัญญาหารไม่งอกงามตามเวลา เพราะกิเลสภัยของคนเป็นตัวก่อ แม้ในพระไตรปิฎกก็บันทึกไว้เช่นนี้ หมวดพุทธาตุกสูตร ข้อ ๒๑๕ เล่ม ๑๔ กล่าวว่า

“ภัย” ไม่ว่าจะชนิดใดๆ ที่เกิดขึ้นทั้งหมดนั้น ย่อมเกิดขึ้นจากคนพาล ไม่ใช่เกิดขึ้นจากบัณฑิต อปริยัจญโร ไม่ว่าจะชนิดใดทั้งหมดนั้น ย่อมเกิดขึ้นจากคนพาล ไม่ใช่เกิดขึ้นจากบัณฑิต

อุปสรรค ไม่ว่าจะชนิดใดๆ ที่เกิดขึ้นทั้งหมดนั้น ย่อมเกิดขึ้นจากคนพาล ไม่ใช่เกิดขึ้นจากบัณฑิต คนพาลจึงมีภัยเฉพาะหน้า บัณฑิตไม่มีภัยเฉพาะหน้า

คนพาลจึงมีอปริยัจญโร บัณฑิตไม่มีอปริยัจญโร

คนพาลจึงมีอุปสรรค บัณฑิตไม่มีอุปสรรค ทั้งภัย อปริยัจญโร อุปสรรค จึงไม่มีมาจากบัณฑิต

เมื่อผู้ใดได้อ่านพระสูตรบทนี้แล้ว คงจะคิดได้ว่า การป้องกันภัย หรือการทำประกันภัย ด้วยวิธีอื่น คงไม่มีฤทธิ์เดชอะไรทำให้พ้นภัยไปได้เท่ากับการพยายามฝึกตน ทำตนให้เป็นบัณฑิตให้ได้

การฝึกตนให้เป็นบัณฑิตนั้น พระพุทธองค์ตรัสไว้ใน “มหาโคปาลสูตร” ข้อ ๑๘๗ ว่า คน

พาลมีกรรมชั่วเป็นที่หมาย ส่วนบัณฑิตนั้นมี
กรรมดีเป็นที่หมาย

และใน “ลัทธาสูตร” ยังกล่าวไว้อีกว่า
คนพาล เป็นผู้มัวปัญญาทึบ ย่อมกระทำ
ตามความประมาท ส่วนนักปราชญ์ บัณฑิต
ผู้มีปัญญา ย่อมรักษาความไม่ประมาท
เสมือนรักษาทรัพย์อันประเสริฐไว้

หันกลับมาเทียบเคียงคำตรัสพระพุทธองค์
กับพฤติกรรมของคนส่วนใหญ่ทุกวันนี้ถือว่า
ตรงกันข้ามหรือเปล่า ไม่เช่นนั้นแล้ว โฉนคน
คิดหาสุขนซ์มาเผ้าทรัพย์ เสี่ยงต่อการต้อง
เสียค่าตอบแทนเจ้าทุกข์ที่ถูกสุขนซ์เขากัด ทั้งๆ
ที่คนถูกกัดไม่ได้ไปขโมยทรัพย์เจ้าของสุขนซ์แต่
ประการใด เรื่องเช่นนี้ก็มิให้ได้ยิน

มีเงินเพียงแค่อาหารมื้อหนึ่ง หรือแทบไม่
มีเงินซื้อยารักษาโรค แต่มีเงินซื้อยาเสพติด
มีเงินมาดื่มได้ เรื่องเช่นนี้ก็มิให้ได้ยินตาม
ข่าวแจ้งคดีตามโรงพักให้รู้

อากาศจะร้อนปานใด คงไม่สำคัญเท่า
อารมณ์คนร้อน เพราะไม่อาจบังคับอารมณ์
ไม่อาจควบคุมกิเลสกระมัง หากเรานำคำสอน
หลักธรรมในพุทธศาสนามาทบทวนดีๆ
ทบทวนบ่อยๆ แทนที่จะประมาทมีชีวิตอยู่
อย่างปล่อยกายปล่อยใจไปวันๆ จนแทบจะ
ไม่คิดถึงเรื่องความตายที่ต้องมาถึงทุกคน

เพื่อเราจะได้มีชีวิตอยู่อย่างไม่ต้องทุกข์นัก
ไม่ต้องไปทำบาป ก่อเวรกรรมนัก เพราะคน
ทุกคนปรารถนาความสุข ความราบรื่นในชีวิต
กันส่วนใหญ่ ก็ควรจะรู้วิถีทาง ศึกษาแนว
ทางฝึกฝน อบรมตน ให้เป็นคนอารมณ์ดี
พร้อมที่จะเผชิญกับอากาศเสีย ในทุกฤดูกาล

ความตายย่อมเกิดขึ้นได้กับทุกชีวิตทุกขณะ
ทั้งที่ได้เตรียมตัวเตรียมใจ และไม่ได้เตรียมตัว
เตรียมใจ ดังที่ผู้เขียนปรารถนาถึงความสูญเสียด
ของคนอโศกในช่วงอากาศร้อนเดือนเมษายน
นี้มาแล้ว เพื่อเป็นอุทาหรณ์เตือนใจให้คน
คิดได้ตามที่คุณชัยรัตน์ วงศ์เกียรติขจร เคย

พูดว่าคนเรานั้น....

มาเปล่าก็ไปเปล่า
ทุกอย่างเศร้าเมื่อไฟลุ
เงินทองที่กองกุม
ก็ไร้ค่าคณานับ
แดนใดที่ไปสู่
ไม่อาจรู้เมื่อไฟดับ
ชีวิตที่ต้องรับ
เมื่อเจอกับพญายม
ทำใจไม่ยึดติด
ทำชีวิตให้รื่นรมย์
ลดละไม่สะสม
ไม่หมองเศร้าไม่เร่าร้อน
อัมทิพย์คืออัมธรรม
จะสุขล้าเมื่อล้มนอน
เสียดพระเชิงตะกอน
ที่สวดส่งไปลงไหน
ขึ้นสูงหรือลงต่ำ
สิ่งที่ทำจะนำไป
ฝากชื่อเลื่องลือไกล
ประดับไว้เพียงชั่วดี

คนเราน่าจะมีชีวิตอยู่อย่างไม่เร่าร้อน
ก่อเรื่องร้อนๆ ให้แก่ใคร เพื่อลั้งสมนึลยดีๆ เย็นๆ
ให้ตัวเองสงบเย็น และให้คนอื่นร่มเย็นไปด้วย

ผู้นั้นก็จะเป็นคนที่สบายทั้งกาย สุขทั้งใจ
อย่างแท้จริง คนนั้นก็พันภัยทั้งปวง ทั้งจะ
ทำหน้าที่ป้องกันภัยให้คนอื่นด้วย

ผู้ประกาศหลักธรรมการปฏิบัติในพุทธ-
ศาสนา คือผู้รับประกันภัยให้กับทุกคน

ผู้ปฏิบัติตามหลักธรรม ปฏิบัติตนตามคำ
สอนในพุทธศาสนา คือผู้มีประกันภัยทุกคน

ผู้ปฏิบัติถึงธรรมในพุทธศาสนา คือผู้
ปลอดภัยทุกคน

ทุกชีวิตชั่วดีมีจุดจบ
หลีกหลบไม่พ้นคนแล้วเล่า
แล้วแต่บุญกรรมที่ทำเอา
หนักเบาต้องผจญด้วยตนเอง ☸

นำชื่นชมความเสียสละของสมณะโพธิรักษ์และคณะนักบวช นำชาวกองทัพธรรมร่วมชุมนุมกับกลุ่มพันธมิตรฯ ที่สนามหลวง เพื่อความสงบสันติ อหิงสา อโหสิ

แม้หลายคนจะออกมาแสดงความไม่เห็นด้วยกับการกระทำดังกล่าว แต่ก็มีหลายหมู่กลุ่มที่รู้สึกประทับใจความเสียสละในครั้งนี้

ในจำนวนผู้ที่ไม่เห็นด้วยก็มีทั้งผู้ไม่ชอบใจ และผู้ที่ห่วงใย

พูดได้ง่ายกว่าทำดี

ผู้ที่ไม่ชอบใจนั้น ก็เพราะยึดว่า

ศาสนาควรวางตัวเป็นกลาง ไม่เข้าข้างใดข้างหนึ่ง

ส่วนผู้ที่ห่วงใย ก็เพราะเกรงว่าจะถูกอิทธิพลผู้มีอำนาจกลั่นแกล้ง ซึ่งก่อนหน้านี้ที่สันติอโศกก็ถูกลอบวางระเบิดมาแล้ว เคาระหัดดีไม่มีผู้ใดได้รับอันตราย แม้กลุ่มผู้ที่ห่วงใยจะเข้าใจดีว่า การเป็นกลางก็ต้องยืนอยู่ข้างความถูกต้องก็ตาม ดุจผู้ตัดสินฟุตบอลสามารถให้ใบแดงไล่นักเตะที่รุนแรงหยาบคาย เอาเปรียบคู่แข่งออกจากสนามได้

ถ้าคิดถึงใจตนเอง ก็รักตัวกลัวตายที่จะออกไปชุมนุมคัดค้านการดำรงตำแหน่งนายกฯของดร.ทักษิณ แม้จะรู้ว่าท่านมีความไม่ชอบธรรม เอาเปรียบสังคมมาก เพราะเสียเวลาทำมาหากิน และคิดว่าคนไหนขึ้นมาเป็นผู้นำประเทศก็คงเอาเปรียบเหมือนกันไม่มากก็น้อย ยิ่งถ้าผมได้ประโยชน์จากนโยบายกองทุนและความเอื้ออาทรหลายโครงการของรัฐบาล ผมก็ยังไม่อยากออกไปชุมนุม เห็นฝ่ายพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยขัดแย้งกับนายกฯทักษิณ ในด้านความมีจริยธรรมของผู้นำประเทศ ผมก็ไม่อยากเข้าไปยุ่งให้เปลืองตัวเปลืองเวลา แถมยังอาจรู้สึกตำหนิฝ่ายพันธมิตรฯ ด้วยเข้าไปว่า ทำให้บ้านเมืองวุ่นวายไม่สงบ

แต่พอผมและเพื่อนๆ ได้ข้อมูลชัดเจนมากขึ้น จึงเข้าใจสถานการณ์และเข้าใจกลุ่มพันธมิตรฯ มากขึ้น เห็นความเสียสละของสมณะโพธิรักษ์และนักบวชชาวอโศก ที่ออกมาร่วมชุมนุมเสริมพลังเย็น ให้แก่

กลุ่มพันธมิตรฯ ที่มีพลังอหิงสาอยู่แล้วในระดับหนึ่ง ให้เกิดพลังเย็นเพิ่มขึ้นอีกนิด

ผมและเพื่อนๆ ได้เห็นข้อเปรียบเทียบที่ชัดเจนว่า เวลาเราเห็นคนขัดแย้ง ถึงขั้นทะเลาะเบาะแว้งกัน โดยที่ (ฝ่ายพันธมิตรฯ ที่ไม่มีกำลังอำนาจรัฐ) ไม่มีอาวุธ แต่อีกฝ่ายหนึ่งมีทุกอย่างพร้อม เราจะกล้าเข้าไปห้ามไหม อย่างดีก็ตะโกนห้ามอยู่ไกลๆ ว่า อย่าทะเลาะกัน แต่คนส่วนใหญ่คงมองดูเฉยๆ ถือว่าธุระไม่ใช่ เข้าไปยุ่งแต่ยั่วลูกหลงเจ็บตัวเปล่าๆ แต่มีคนกลุ่มหนึ่งรีบเดินเข้าไปห้าม ให้อุติการใช้ความรุนแรงทุกรูป แบบ ไม่ให้ใช้กำลัง ไม่ให้ใช้อาวุธทำร้ายกัน

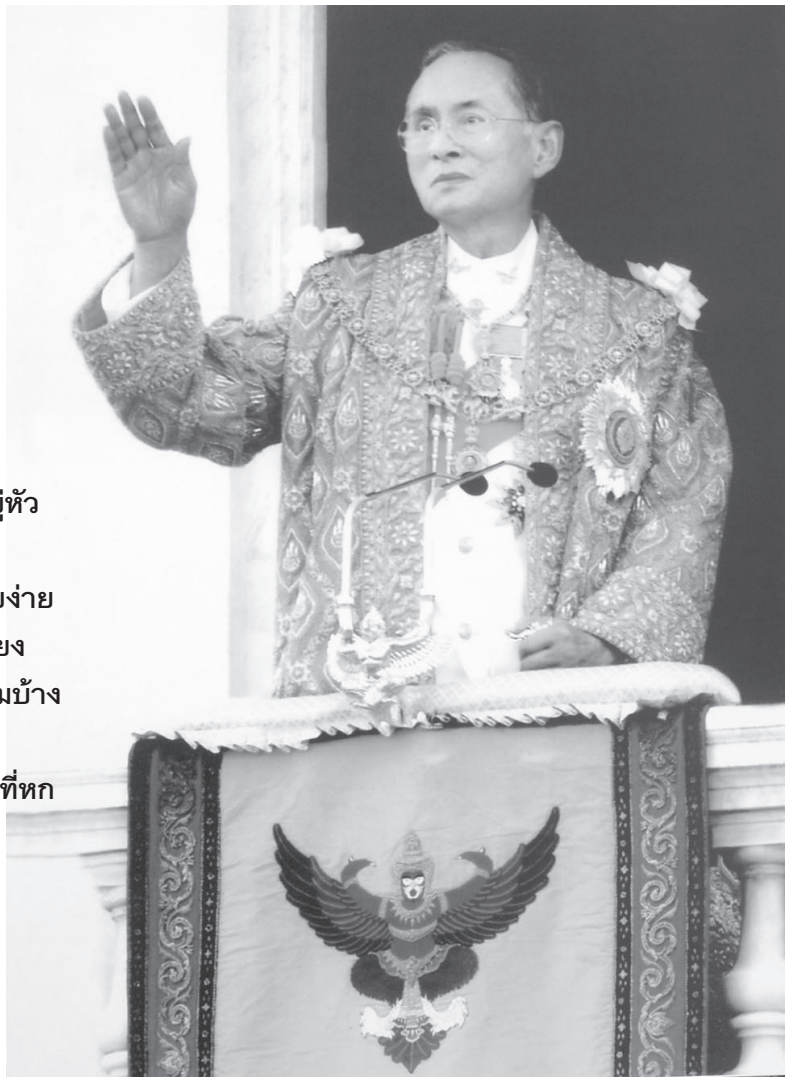
ท่านคิดว่าใครคือผู้กล้าหาญทางจริยธรรม และเสียสละที่สุดในสถานการณ์ดังกล่าว แม้กลุ่มผู้ที่เข้าไปห้าม จะเจอลูกหลงเจ็บตัวบ้างก็ยิ่งดีกว่าให้พี่น้องคนไทยทำร้ายว่างายกัน

ถ้าสมณะโพธิรักษ์และคณะ รวมทั้งกองทัพธรรมอยู่ในป่าในอาราม ก็ดูสงบดี แต่การที่ท่านและคณะออกมาช่วยสังคม ชนิดที่ฝ่ายศาสนาหัวเก่า (ข้างเถรวาท) นั้นตำว่าท่านและคณะอย่างรุนแรง ว่า เป็นพระนอกกริต แต่พวกท่านสามารถช่วยสังคมให้สงบเย็นได้มากกว่าการนั่งอยู่ในป่า ในขณะที่ท่านอยู่ในป่าก็มีสมาธิได้ อยู่ในเมืองออกมาช่วยสังคมก็มีสมาธิได้ ในส่วนตัวผมก็รู้สึกว่าการออกมาช่วยสังคมในเมือง ยิ่งในสถานการณ์ความขัดแย้งรุนแรง ต้องใช้สมาธิสูงกว่าอยู่ในที่สงบ

ผมและเพื่อนๆ ก็นิยมสมาธิแบบสมณะโพธิรักษ์ กับคณะแหละครับ ที่ไม่เอาแต่สอนดี พูดดี ว่าอย่าทะเลาะกัน แต่พวกท่านได้แสดงความเสียสละเป็นตัวอย่างว่า การเสียสละตัวตน ไม่ยึดในตัวตนที่มีผลต่อตนและสังคม ให้เกิดความสงบสันติยิ่งขึ้น นั้นเป็นอย่างไร ถ้าเราพอจะช่วยให้บ้าง

ไอ้! ยากจริงๆ ครับ ยากกว่าการพูดดีๆ ให้คนทำดีเสียอีก **☞**

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ทรงใช้ชีวิตส่วนพระองค์
อย่างมักน้อยสันโดษ เรียบง่าย
ทรงนำพาเศรษฐกิจพอเพียง
ดังที่รู้จักกันดี แต่มีใครทำตามบ้าง
ยิ่งรัฐบาล
ยิ่งบ้าเป็นเสือเศรษฐกิจตัวที่หก
จนฟองสบู่แตก
ก็ยงบุษชาทุนนิยมไม่เสรีจ

๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ เป็นวันมหาปีติของชาวไทยทั้งชาติทุกหมู่เหล่า ในงานฉลอง
ครองราชย์ ๖๐ ปี ของพ่อแห่งแผ่นดิน มหาประชาชนท่วมท้นล้นหลามเหลืองอร่ามเนืองแน่นหน้า
พระที่นั่งอนันตสมาคมลานพระบรมรูปทรงม้า จนเต็มถนนราชดำเนินสุดลูกหูลูกตา คลื่นเสียง
น้อมเกล้าถวายพระพร กระหึ่มก้องฟ้าต่างขานรับประทับใจชาวไทย

ภาพผู้คนพากันมาเฝ้าฯ แทนแสดงความศรัทธาจงรักภักดี พระเจ้าอยู่หัวล้นเหลือเช่นนี้
ชี้ชัดให้ประจักษ์แจ้งว่าในหลวงทรงเป็นศูนย์รวมดวงใจและพลังแผ่นดินผู้ยิ่งใหญ่ไม่มีใดปาน

ปรากฏการณ์พิเศษแห่งศรัทธาของปวงประชามหาชนในวันมหามงคลนั้นใครได้พบเห็นเป็นต้อง
ปลื้ม หลายคนดีใจจนน้ำตาไหล เป็นน้ำตาแห่งความปีติใจเหลือล้น ภาพผู้คนรู้จักสามัคคีในวันนั้น
ทำให้หายสงสัยได้เลยว่า เรารักในหลวงเหมือนพ่อพระยิ่งกว่าใครๆ.. เล่นเอาบางท่านที่หลงตัว มี
คนภักดีก็ลั่นเสียง คงจะจ้อยหอยไปเลย เมื่อเจอพลังศรัทธาตัวจริงเสียงจริง อันผิดกันลิบลับ
กับพวกที่ตัวเองต่อนกว่านซื้อมาด้วยเงินจ้าง

ทำมาหาเงิน-ทำมาหากิน

• วิมุตตินันทะ

๙ มิถุนายน ๒๔๘๙ เมื่อพระเจ้าอยู่หัว ทรงขึ้นครองราชย์ ทรงประกาศพระปฐมบรมราชโองการว่า

เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม

นี่คือพระปณิธานอันเป็นสัญญาประชาคม และเป็นนโยบายการเมืองหลักสำคัญที่พึงยึดถือปฏิบัติโดยทั่วถึง

เป้าหมายยิ่งใหญ่ดังกล่าว สอดคล้อง ถูกต้องตามวิถีพุทธ คือ

เมื่อครั้งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงได้ พระอรหันต์ ๖๐ รูป พระองค์ทรงประกาศให้สาวกทั้งหมดนั้นแยกย้ายกันเข้าเมืองทันทีแห่งละรูป ไม่ให้ซ้ำสอง เพื่อเผยแพร่ความจริงให้พวกฤๅษีน้อยคนน้อยซึ่งพอมืออยู่ ได้เกิดดวงตาเห็นธรรม จนเป็นประโยชน์สุขของผู้คนมากมาย (พุทธนิตายะ พุทธนสฺสายะ)

ศาสนาจึงต้องเป็นแนวนำกำกับการเมือง เพื่อเป้าประสงค์หนึ่งเดียวเหมือนกัน

พุทธที่ไม่อาจหาญพานำการเมืองให้อยู่ในศีลในธรรม การเมืองจึงและทะเลจนเกิดวิกฤตคุณธรรมขึ้นมาขณะนี้!

หกสิบปีที่ทรงครองสิริราชสมบัติ ในหลวงทรงมีน้ำใจเสียสละใส่สะอาด ทรงใช้ชีวิตส่วนพระองค์อย่างมักน้อยสันโดษ เรียบง่าย สดุดประหยัด ทรงนำพาเศรษฐกิจพอเพียง ดังที่แสนรู้กันดี แต่มีใครทำตามบ้าง ยิ่งรัฐบาลยิ่งบ้าเป็นเสือเศรษฐกิจตัวที่หกเพื่อเจ้าไปโน่น จนฟองสบู่แตก ก็ยังบูชาทุนนิยมไม่เสร็จอยู่นั้นแหละ

ในหลวงทรงเป็นนักปกครองตัวอย่างสุดยอดตามหลักทศพิธราชธรรม ๑๐ คือ

๑. ทาน กล้าให้ แจกจ่าย
๒. ศีล ลดละตัดกิเลส
๓. ปริจาคะ น้ำใจเสียสละไม่เอาเปรียบ
๔. อาชชวะ ซื่อสัตย์ กล้าจริง
๕. มัททวะ อ่อนน้อมถ่อมตน ตัดดิน

๖. ตบะ ถือศีลเคร่ง เฟ่งตัดกิเลส

๗. อักโกระ ไม่มโหเจ้าโทษะ ชี้โกรธ

๘. อวิหิงสา ไม่เผด็จการใช้อำนาจบาทใหญ่ บีบคั้นรังแกคน

๙. ชันติ อดกลั่นกิเลส อดทนต่ออารมณ์

๑๐. อวิโรธนะ ตั้งมั่นไม่หวั่นไหวในธรรม

สำหรับคนไทย คงได้แต่เคารพนับถือประสาชื่อ เหมือนศรัทธาบูชาพระบพหิ้ง คือเทิดทูนในหลวงเหนือหัว รู้จักแค่นั้นเอง พอพระองค์ทรงสอนให้หันมาหาเศรษฐกิจพอเพียง เลี้ยงชีพพึ่งตนเองให้เป็น คนยังเชื่อฟังน้อยเหลือเกิน...

ความล้มเหลวของประเทศ จึงมีต้นเหตุจากคนไทยไม่มีปัญญาเชื่อฟังองค์ประมุข ไม่ยอมทำตามอย่างพระองค์ท่านให้มากๆ โดยเฉพาะเหล่าผู้นำน้อยใหญ่กระทั่งรัฐบาลตัวร้ายกว่าเพื่อน

ยิ่งไทยรักไทย ขึ้นมาซื้อเสียงประชานิยม รากหญ้า ซ้อตัว ส.ส.ยกพรรค ผูกขาดสภาเศรษฐกิจพอเพียงก็ตกกระป๋อง ทุนนิยมสามานย์เฟื่องฟูเต็มที่ ด้วยฝีมือของทักษิณผู้บูชาทุนนิยมเสรีเป็นสรณะสุดหัวใจ

เพียงห้าปีผ่านไป เมืองไทยมีอะไรดีขึ้น...

มันต้องมีดีอยู่บ้าง ถึงมีคะแนนนิยมเป็นล้านๆ เสียใจ โจรเหลี่ยมจัดเขาต้องฉลาดแกมโกง คือ ขยันโกงด้วยมีผลงานด้วย ดีกว่าโกงกินทำเดียว... แปลว่าทักษิณเก่งกว่านักการเมือง ชี้โกงเก่าๆ ขนาดไหน วันนี้หลายคนมีคำตอบ!

● ผู้นำขาดแคลนทศพิธราชธรรม

อนิจจัง อย่างไรก็ดี ทักษิณวันนี้ ปรากฏว่าไม่ได้โดดเด่นเป็นเทวดามาจากไหนเลย คงเป็นเพราะ ดีไม่ทั่ว ชั่วมากกว่าที่คิด แค่อัฒนาโกงชาติต่างๆ ก็ไม่เห็นมีปัญหาแก้ตัวอะไรได้สักเรื่อง ใครๆ เลยต่างเข้าใจไม่ผิดว่า มันคงจะจริงมากกว่า ถึงได้นำท่วมปากจนพูดไม่ออกผิดวิสัยคนปากไวไฟ!

และแม้ว่าทักษิณเหมือนเป็นนักธุรกิจ ยอดเยี่ยมยิ่งใหญ่มาก เพราะทำเงินรวบล้านใน พริบตา หลายคนชื่นชม มองโลกในแง่ดี เขาคงมีบุญวาสนามาเก่าเป็นแน่... แท้จริงมันไม่ใช่จะเคยทำบุญไว้ก่อนอะไร เพราะไม่ได้ คอบชื้อเงินชื้อทองมาแต่เกิดนี่ ฟังมาปาก กัดตีนถีบใช้กลเม็ดเคล็ดวิชามารโกยก่ำไรให้ ตัวเอง ถือว่าชื้อโกงเก่งถูกกฎหมายประมาณนั้น มันก็รวยกันได้ยังงี้แหละ คนฉลาดมีฝีมือทำ บาบขึ้นจะว่าเองหรือช่วย ช่วยตัดลินเองเกิด!

นับวันคนยิ่งรู้ทันทักษิณถึงกินในไส้ฟุง ไครอยากพิสูจน์ ไม่ต้องรอสาวไส้ไปถึงไหน ดอก ตัดตอนแค่ก่อนเป็นนายกฯ ทักษิณ พุดนำฟังชวนฝัน หลายคนจำแม่น **ผมรวย พอแล้ว...จะขอแทนคุณแผ่นดินหาเสียงแบบ นี้มันน่าเชื่อจะตาย ใครๆ ก็ให้โอกาส ขนาด ชุกหุนยังอโหสิเพราะบกพร่องโดยสุจริต!**

ก่อนหน้านั้น ไม่ทันรวยล้นก็หมีล้านดอก เพียงห้าปีผ่านไป ได้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน จนมี อิทธิพลยิ่งใหญ่คับฟ้า รวยล้นไม่รู้กี่แสนล้าน แค่ชายหุนอย่างเดียว ๗๓,๐๐๐ ล้าน ภาษี ลักบาทไม่ยอมจ่าย อ้างถูกกฎหมาย แต่ ไม่เป็นธรรม เลยหมดสิ้นศรัทธาราม กลายเป็นตำนานไว้เล่าขานลูกหลานไทยชั่ววันรันดร์

คงไม่ต้องถามต่อว่า ถ้าทักษิณไม่นั่งแท่น นายกรัฐมนตรี ชินวัตรจะรวยและง่ายตาย ขนาดนี้หรือ และนี่คือการเสียสละของนักการเมืองประเทศไทย ไครเขาสอนนอกจาก ศาสนาทุนนิยมสามัญ...!

คนไทย คงต้องขอบพระคุณเหลือล้น กับ บทเรียนสุดแพงมหาโหดจากตัวอย่างทุนนิยม สุดยอดววยร้าย นำแสดงโดยทักษิณ ชินวัตร

มันน่าประจักษ์ชัดแจ้งแดงแจ๋แล้วนะ ณ วันนี้ ว่าไผเป็นไผ...

นับตั้งแต่ตัวอย่างพ่อแห่งแผ่นดิน ผู้ เสียสละมาตลอด ๖๐ ปี ด้วยน้ำพระทัยและ พระปรีชาญาณ ทรงนำพาประเทศชาติให้รู้จัก

สามัคคีผ่านพ้นอุปสรรคโดยทำนองคลองธรรม มีทศพิศราชธรรมล้ำค่าเป็นต้น ด้วยเดชะ พระบารมีสำแดงธัมมัญญารังสีเป็นที่ปรากฏ นับวันยิ่งแจ่มประจักษ์ทั่วไทยไปไกลทั่วโลกว่า สุดบุญชวยอดศรัทธาเป็นล้นพันของคนไทย จง ภูมิใจเกิดที่ได้เกิดเป็นคนไทยภายใต้ร่มบุญ ร่มไทรปกเกล้าปกกระหม่อม...

กระแสเรารักในหลวงผ่านเดือนผ่านปีมี แต่ยั้งยืนหนักแน่นทั่วทั้งแผ่นดินไทย ต่อให้มี มารผจญหมายบั่นทอนสถาบันให้ด้อยค่า เหลือแค่สัญลักษณ์ดังที่มีชาวปฏิญญาฟินแลนด์ เชื่อเหลือเกินว่าศรัทธาพลังแผ่นดินมีแต่จะ เพิ่มพูนท่วมท้นยิ่งขึ้นเรื่อย

ครั้นหันมาหาคนไทยตัวอย่างด้านผู้นำ รัฐบาลดูบ้าง ฐานะหัวหน้าอาสาเสียสละเพื่อ ชาติ เท็จจริงเป็นไฉน กระแสนิยมเรารักทักษิณ จากเสียงหุน ๑๙ ล้าน เดียวนี้อยู่ในขาลง ดัง เทวไปถึงไหนแล้ว ในขณะที่เสียงไล่ ทักษิณ ออกไป-ทักษิณขายชาติ ฟุงเป็นลิปกว่าล้านจน มากกว่าพวกเอาทักษิณแล้ว ที่ตกเหลือไม่ถึง ๑๖ ล้าน(หักชื่อเสียง ยิ่งเหลือไม่ถึง ๑๐ ล้าน) เป็นแน่

แม้กระทั่งมือกฎหมายช้ายขวาทักษิณ ผู้ชอบอ้างทำตามกฎหมาย (โดยเลือกปฏิบัติหลาย มาตรฐาน) ต่างทยอยออก บวรศักดิ์ อุวรรณโณ หนีไปบวชเลย ล่าสุดเนติบริกร วิษณุ เครืองาม หนีไม่ไหว เลิกพายเรือให้โจรนั่งอีกคน ทั้งทำย คำคมว่า สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม!

นับว่าทักษิณไปไม่ถึงดวงดาว รวมทั้ง พรรคไทยรักไทย ซึ่งกำลังลุ่นกันว่า จะถูกยุบ หรือไม่ โดยหลักฐาน ผู้บริหารจางพรรคเล็ก ลงสมัครเป็นตัวช่วย โทษฐานต้องยุบเต็มๆ แต่พวกสมุนทักษิณออกมาข่มขู่ว่าถ้าตัดลิน ยุบไทยรักไทย บ้านเมืองป่วนแน่... แล้วกัน ไหนว่าทำตามกติกากฎหมาย พอไม่ถูกใจ จะ ทำเหมือนบ้านเมืองไร้ชื่อแปไปฉิบ!

เอาเถอะ เรามาตัดลินทักษิณคนเดียวก็พอ ตกกลางเขาเป็นเทวดาหรือพญามารกันแน่หว่า...

วัดต่างๆ ด้วยมาตรฐานทศพิธราชธรรมทั้ง ๑๐
แค่ ๓ ข้อต้น ทาน ศีล จาคะ สอดตกใช้ไม่ได้
เลย คือไม่ทำตามหน้าที่ศีลธรรมพลเมืองดี
ยังหนีภาษี ชี้เหนียวเป็นบ้า แล้วจะเป็นผู้นำ
ชาติเสียสละได้อย่างไรหนอ...

มีผู้วิจารณ์ว่าทักษิณ มีทศพิธราชธรรมดี
อยู่ข้อหนึ่งในสิบข้อ คือทักษิณมีขันติ คงจะ
มองว่าเขาช่าง (สิ้นเหลือสิ้น) ทนเหลือหลาย ทน
ได้ทนดีให้คนนับล้านๆ ขับไล่ไล่ส่งดำประจาน
ทั่วบ้านเมือง ชนิดไม่เคยมีเผด็จการคนไหน
โดนหนักหนาปานนี้เลย เทียบเมืองอื่นเขาที่ไหน
จะเท่าทักษิณของเราบ้าง คงหาไม่จ่ายดอกนะ...

แต่ทว่า ทนคือต้านดันทุรังล้นดี ไม่มีหวั่น
ไหวในสำนึกนั้น มันไม่ใช่ขันติอะไรเลย ขันติ
ต้องอดทนต่ออุกุศลพร้อมจะละบาปกรรม
บำเพ็ญแต่บุญศีลทานแท้ๆ ต่างหาก

**ทักษิณ จึงไม่มีทศพิธราชธรรมเลยสักข้อ
เดี๋ยวจะบอกรู้**

ระยะทางพิสูจน์กำลังม้า ระยะเวลาพิสูจน์
น้ำใจคน

ถึงวันนี้ จึงไม่ประหลาดที่ทักษิณไม่สามารถ
ทำตามที่คุณโอไว้เมื่อห้าปีก่อนนั้นได้เลย

คงน่าเห็นใจทักษิณผู้บูชาศาสนาทุนนิยม
โดยซุทธบริโภคนิยมเป็นตัวขับเคลื่อนเศรษฐกิจ
ทำกำไรกำไรรวยไม่เสร็จ เมื่อแสวงหาโลก
ธรรมจนสำเร็จผล ลาก ยศสรรเสริญ โลภียสุข
แน่นอนที่สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม คือ
โลกธรรมมี ๘ มีน้ำขึ้นย่อมมีน้ำลง เสื่อมลาภ
อภัยยศ หมदनินทา พาทุกข์ร้อน มัน
หนักกันไม่พ้นวิภูสงสารวังวนปฏุชนคนโลกียสี่คู่
สังจะอันนี้

วิถีชีวิตทุนนิยมชายชาติไร้พรหมแดน ดังที่
ทักษิณ ปลุกเร้าให้คนไทยฉลาดหาเงิน ทำ
กำไรทุกอย่างที่ขวางหน้า แปรสินทรัพย์เป็นทุน
เพื่อหมุนก้อนนี้ ให้มีช่องเพิ่มมูลค่า โดยโกง
ราคาหากำไรเกินควรเท่าไร ยิ่งเก่ง มันไปใน

ทิศทางอย่างนั้น

ไม่จำเป็นต้องให้ทักษิณ มาเร่งเร้าพาชี้โลก
จัดจ้านทวีคุณ ใครๆ ต่างกระเสือกกระสน หา
เงินจนเครียดเป็นบ้าตายชกอยู่แล้ว

๔๕ ปี นับตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๔ ผู้ใหญ่ลี
ตีกลองประชุม เมืองไทยอยู่ดีไม่ว่าดี เชื่อฝรั่ง
ว่าด้อยพัฒนา จึงหลงพัฒนายกใหญ่ งานคือ
เงิน เงินคืองานบันดาลสุข บุกป่าผลาญดิน
ใช้ปุ๋ยเคมีสารพิษเร่งผลผลิต เพิ่มต้นทุน
หนุนราคาหากำไรแพง แย่งกันหาเงิน เพลิน
แข่งกินใช้ ทั้งไล่ส่งลูกหลานทิ้งไร่นาทิ้งหมู่บ้าน
ไปเรียนเป็นมนุษย์เงินเดือน เป็นทาสรับจ้าง
ทุนนิยม นึกว่าโก้ทันสมัยเป็นบ้า...

**คิดไม่ถึงเลยว่า ทุกวันนี้ เงินจะทำพิษ
ขนาดที่เห็น มันเป็นไฟบรรลัยกัลป์ทำลาย
ธรรมชาติดินน้ำฟ้าป่าเขาทุ่งนาไร่ มันเผาหัว
ใจคนให้ร้อนรนเป็นเปรตทิวไทย กระทบถึง
ดิน น้ำ ลม มีแต่มลพิษ ทั้งข้าวปลาอาหาร
ผักหญ้า เต็มด้วยสารพิษ ชนิดคนทำขาย
ไม่ยอมกินของที่ขายเอาเงิน นี่มันอะไรกัน
เอ๋ย...**

จากหมู่บ้านที่เคยอุดมไร่นาป่าเขา อบอุ่น
ด้วยผู้คนมีน้ำใจเหมือนพี่น้องเครือญาติแบ่ง
ปันของกินของใช้ ช่วยกันสร้างบ้าน ลงแขก
ทำนา เป็นภูมิปัญญาไทย วัฒนธรรมแสนดีงาม

เสร็จแล้ว พัฒนากันมาหลายสิบปีติดต่อก
กลายเป็นสังคมคนยื้อแย่งแย่งชิงเชือดเนื้อ
เถื่อนหนักกันเอง เหมือนเสือกินเลือดเนื้อคน
หรือแดร์ริคูลาดูดเลือด แทนที่จะเป็น**มิตรดี
สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดีอันเป็นทั้งหมด
ทั้งสิ้นของศาสนาวิถีพุทธ** เมื่ออุตสาหกรรมกัน
อยู่เป็นหมู่เหล่า เพื่อเอารัดเอาเปรียบขูดรีด
ทำนาบนหลังคนที่โง่กว่า แบบนี้ก็ไม่รู้จะรวม
ตัวให้เป็นเหยื่อหน้าโง่ทำไมนักหนา ลู้ต่างคน
ต่างอยู่ ต่างหากินทำข้าวผ่ายาบ้าน ตัวใคร
ตัวมัน ไม่ดีกว่าเธอ...!?

ไม่ฝึกเลยว่า นครจะมาเร็วเกินคาดขนาดนี้! เมื่อห้าร้อยลงเมือง จนป่วยวอดวายชีวิต จิตวิญญาณสารพัดสิ่งวิบัติไปทั่วทุกหัวระแหง แต่แมงเม่าก็ยังบินเข้ากองไฟทุนนิยมไม่สร้างชา...

เคราะห์ดีเหลือเกิน สำหรับเราท่านที่ได้ เรียนรู้ชีวิตทางสองแพร่ง เป็นวิถีเศรษฐกิจพอเพียงเลี้ยงตนพึ่งตัวเอง อันกลับตาลปัตรกับ วิถีทุนนิยมหาเงินทำกำไรให้รวยไม่เสรีจ

มันต้องเลือกข้าง จะเอาอย่างไหนดี ถ้า เชื่อทางบุญหนัก ก็ควรรู้ทันความจริงว่า เงินทองเป็นของมายา ข้าวผักหญ้าเป็นของจริง แล้วรู้จักหาอยู่หากิน ทำข้าวผ่ายบ้านพึ่งพาตัวเอง จนกระทั่งให้คนอื่นฯพึ่งพิงได้อีกต่างหาก

เกิดเป็นคนไม่พิกลพิการมีปัญญาทำผลผลิตขึ้นมากินใช้เองเป็น ด้วยหยาดเหงื่อฝมือลำแข้งแห่งตน อันนี้ลึนภาคาภูมิใจ ทั้งไม่ต้องอายพวกเดรัจฉานซ้างม้าวัวควายนกกาสารพัดสัตว์ชั้นต่ำกว่า มันล้วนมีปัญญาหากินตามประสาทั้งนั้น

ตรงกันข้าม คนมีการศึกษามีฉชาติฐิชอบหนึ่งงานหนักสมัครงานเบาเอาเปรียบคนอ่อนด้อย ดูถูกงานหลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดิน เพราะเมียดเงินต่ำ เลยแข่งกันทำเงิน ไปซื้อยี่ห้อแพง ข้าวของคนอื่นมากินใช้ช้อกต่อหนึ่งโดยต้องพึ่งพิงคนที่ตัวเองดูถูก ใครกันแน่ที่... ขาดฉันแล้วเธอจะรู้สึก!

คนฉลาดแกมโกง ข้าวสักเม็ดไม่ได้ทำ น้ำสักหยดไม่ได้หา แต่มีปัญญากินใช้ผลิตผลคนอื่นทำอย่างสำราญหรรษา เขาแน่ใจแค่ไหนว่า ตัวเองมีผลงานสาระอะไรแลกเปลี่ยนอย่างเหลือเฟือเพื่อให้มากกว่าเอา... เพราะขึ้นเอาเปรียบอยู่ทุกวัน มันเป็นหนี้กรรมตามสังขจะ อันน่าละอายใจโทษฐานเป็นกาฝากสังคมจมบาปเวร !

ดังนั้น แผนพัฒนาเศรษฐกิจต้องไม่มองข้ามเศรษฐกิจพอเพียง อันเลี้ยงชีพพึ่งตนเอง

ด้วยกลีกรรมธรรมชาติ เพราะเป็นวิถีของคนสร้างชาติอยู่รอดกันมานับพันๆ ปี

เป็นที่น่าดีใจว่า เศรษฐกิจพอเพียง โดยพระราชดำริด้วยพระปรีชาญาณของพ่อแห่งแผ่นดินขณะนี้มิเสี่ยงชานรับหนักแน่นมากขึ้นเรื่อยๆ เฉพาะอย่างยิ่ง เลขาธิการสหประชาชาติ นายโคฟี อันนัน จะน้อมนำไปเผยแพร่ต่อ สำหรับสภาพพัฒนาเศรษฐกิจของไทยเรากำลังระดมหัวคิดวิถีเศรษฐกิจพอเพียงเพื่ออยู่ดีมีสุขในแผนฉบับที่ ๑๐ ต่อไป

ในงานฉลองครองราชย์ ๖๐ ปี มีพระราชอาคันตุกะจากภูฏานประเทศแห่งความสุข คือ มกุฎราชกุมารจิกมี นอกจากพระบุคลิกของเจ้าชายจะโดดเด่นสง่างามในชุดฉลองพระองค์ประจำชาติอันน่านิยม โดยทรงยิ้มแย้มแจ่มใสฉายแววพระเนตรจริงใจไมตรี มีพระกิริยาอ่อนน้อมถ่อมตนนบไหว้ทุกคน

ตัวอย่างที่ดีมีนัยสำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ ภูฏานมีจีดีพีต่ำมากในพวกประเทศท้ายสุด เพราะ ฝรั่งวัดความก้าวหน้าของประเทศด้วยตัวเลขเศรษฐกิจการเงิน บ้าๆ บอๆ แบบทุนนิยม ด้วยอวิชชาจึงไม่รู้ว่ ยังมีเงินมาก ชีวิตยังยุ่งเหยิงด้วยกิเลสตัณหา พาปริโภคนิยมเหลวไหล ชีวิตที่มีต้นทุนต่ำ มักน้อยสันโดษเรียบง่าย เสียสละกล้าให้ อันนี้ลึเป็นวิถีพุทธสุดประเสริฐ

พระราชอาธิบดีแห่งภูฏาน ทรงพระปรีชาธิรู้เท่าทันความจริง เลยไม่ทรงห่วงไหวไปกับทัศนคติต่างๆ ของฝรั่ง ขณะเดียวกันทรงดำริให้ใช้จีเอ็นเอช(GNH=Gross National Happiness) อันหมายถึงความสุขของคร้รวมแห่งชาติ

ความสุขของคนจึงอยู่ที่มีปัญญาทำมาหากินพึ่งตนเอง พร้อมมีน้ำใจแบ่งปัน จะอยู่ดีมีสุขไม่ใช่ต้องมีเงินหนา..คนอีสานให้พรว่า ขอให้อยู่ดีมีแสง โดยเฉพาะมีแรงรู้รักสามัคคีกับหมู่มิตรสหายดีให้สำคัญ ๒

พระราชาเสวยมะม่วงสุกที่มีกลิ่นหอมหวาน
รสเลิศกว่ามะม่วงทุกสายพันธุ์ที่เคยได้
เสวยมา มะม่วงต้นนี้อยู่ที่เกาะกลางแม่น้ำใน
ป่าใหญ่ พระราชาจึงตรัสสั่งทหารนำขบวนไป
ที่กลางป่าเพื่อจะได้ทอดพระเนตรต้นมะม่วงนั้น

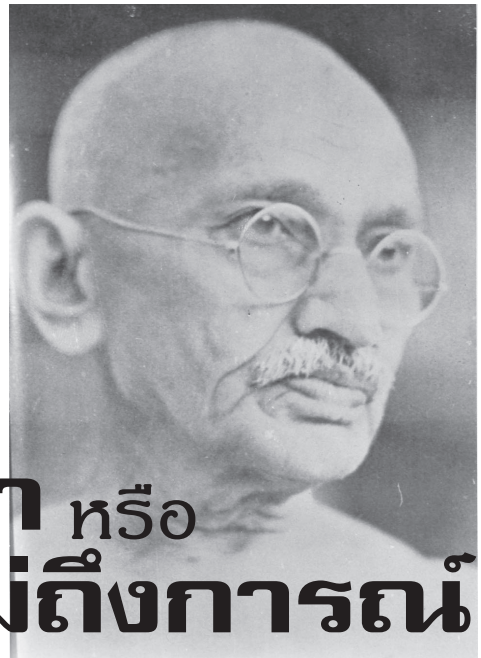
ณ ต้นมะม่วงใหญ่ที่เกาะกลางแม่น้ำนั้น
วานรฝูงใหญ่กำลังปีนป่ายเก็บผลมะม่วงสุกกิน
อยู่ ครั้นพญาวานรเห็นกลุ่มทหารที่มีธนูพร้อม
อาวุธกำลังมุ่งหน้ามา จึงรู้ได้ว่าภัยจากน้ำมือ
มนุษย์กำลังใกล้เข้ามาแล้ว พญาวานรรีบเอา
เครือเถาวัลย์มัดกับต้นมะม่วงส่วนอีกด้านมัด
รอบเอวแล้วกระโดดไปถึงแคริมฝั่ง เพราะ
เครือเถาวัลย์ยาวมาสุดแค่นั้นเอง พญาวานร
จึงเอามือจับต้นไม้ริมฝั่งเอาไว้แน่น เหล่าวานร
น้อยใหญ่รีบพากันไต่เครือเถาวัลย์ข้ามผ่าน
หลังพญาวานรขึ้นฝั่งหนีภัย เหลือวานรหนุ่ม
ตัวสุดท้ายที่เห็นแก่ตัวไร้จริยธรรม คิดว่าหาก
พญาวานรจำฝูงตายไป ลากษณที่จะได้เป็น
จำฝูงอีกยาวไกลก็จะตกมาเป็นของเรา วานร
หนุ่มจึงปีนต้นมะม่วงถึงกิ่งที่สูงสุดแล้วกระโดด
ลงไปตรงกลางแผ่นหลังของพญาวานร ก่อน
สิ้นใจพญาวานรนึกพอใจที่บริวารข้ามขึ้นฝั่ง
อย่างปลอดภัยได้ทุกตัว และให้อภัยวานรหนุ่ม
ผู้รู้เท่าไม่ถึงการณ์ตัวนั้นด้วย

แสร้งเขลา หรือ รู้เท่าไม่ถึงการณ์

นิทานชาดกที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้
ตรัสแสดงธรรมไว้ให้ชาวพุทธเข้าใจถึงจิต
วิญญาณของสองด้าน เช่นผู้ที่เสียสละมุ่งมั่น
นำสังคมส่วนรวมไปสู่ความเจริญก้าวหน้าด้วย
ศีลธรรมสังคมมีความร่มเย็นเป็นสันติสุขตั้ง
เป็นอุดมการณ์ใหญ่ ถึงแม้จะเอาชีวิตเข้าแลก
ก็ยอม นั่นคือจิตวิญญาณของฝ่ายพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้า

ส่วนจิตวิญญาณที่มุ่งมั่นแต่จะหาทรัพย์
สินเงินทองและอำนาจมาบำรุงบำเรอตัวเอง
พร้อมเครื่องญาติ มีความคิดฉลาดรอบรู้แต่ไร้
จริยธรรม ไม่สนใจว่าทรัพย์สินที่ได้มานั้นแย่ง
มาจากหยาดเหงื่อหยาดน้ำตาและกองกระดูก
ของผู้คนอีกมากมาย เป็นจิตวิญญาณที่อยู่
ฝ่ายต่ำ เป็นจิตนรกที่รุ่มร้อน ความเป็นบาป
เป็นทุกข์รุมเร้าอยู่ไม่รู้จบ

จากนิทานชาดกมาสู่เรื่อง **มหาตมะ คานธี**
ผู้นำและนักการเมืองที่มีชื่อเสียงชาวอินเดีย

เป็นผู้นำคนสำคัญในการเคลื่อนไหวเรียกร้อง
อิสรภาพของอินเดียจากการเป็นอาณานิคม
ของสหราชอาณาจักร ด้วยวิธีอหิงสา ซึ่ง
ภายหลังได้กลายเป็นต้นแบบของการประท้วง
แบบสันติที่ได้รับการยกย่อง

คานธี ได้ไปเรียนต่อด้านกฎหมายที่ลอน
ดอน และเข้าร่วม Inner temple เขาทำงาน
อย่างต่อเนื่องเพื่อปรับปรุงเรื่องสิทธิของผู้

อพยพ ชาวอินเดียในแอฟริกาใต้ ได้พัฒนา ลัทธิต่อต้านความอยุติธรรมขึ้น ที่นั่นเขามัก ถูกจับขังบ่อยๆ เพราะการประท้วงที่เขาเป็นผู้นำ อย่างไรก็ตาม ก่อนที่เขาจะเดินทางกลับ อินเดียพร้อมครอบครัวในปี ๑๙๑๕ เขาก็ สามารถเปลี่ยนแปลงความเป็นอยู่ของชาว อินเดียในแอฟริกาใต้ หลังกลับมามีอินเดีย เขาก็กลายเป็นผู้นำการต่อสู้เพื่อเรียกร้องเอกราช คินจากอังกฤษ เขาไม่เคยล้มเลิกความเชื่อมั่น ในการประท้วงโดยไม่ใช้ความรุนแรงและความอดทนตามหลักศาสนา ไม่ว่าเมื่อ ประชาชนชาวมุสลิมและชาวฮินดูก่อเหตุ รุนแรงต่อชาวอังกฤษผู้ปกครองอินเดียหรือ เมื่อทั้งสองกลุ่มสู้รบกันเอง เขาจะอดอาหาร ประท้วงจน ความรุนแรงยุติลง การที่ อินเดียได้รับเสรีภาพจากอังกฤษในปี ๑๙๔๗ ไม่ได้เกิดจากชัยชนะทางการทหาร แต่เป็นชัยชนะแห่งความพยายามของมนุษย์

มหาตมะ คานธี ถูกลอบสังหารขณะ กำลังเดินผ่านฝูงชนที่แออัดในสวนแห่งหนึ่ง ณ กรุงนิวเดลี เพื่อไปสวดมนต์ตอนเย็น

มหาตมะ คานธี เป็นนักการเมืองที่มี อุดมการณ์สูงพร้อมด้วยจริยธรรมประจำใจ เรียกร้องความเป็นธรรมให้แก่คนอินเดียจน ได้เอกราชคินมาแต่ท่านยังคงมีชีวิตอยู่อย่าง เรียบง่าย ขยันซื้อสัตย์ประหยัอดทน เสียสละเป็นนิจ สมเป็นยอดทรัพยากรมนุษย์ ผู้บำเพ็ญประโยชน์ต่อประเทศชาติบ้าน เมืองอย่างมหาศาล แต่ก็ยังมีคนที่รู้เท่า ไม่ถึงการณ์มาทำลายชีวิตของท่านได้

ในยุคปัจจุบันเรื่องศีลธรรมจริยธรรมที่เป็น จิตวิญญาณของพระศาสนา ได้สูญหายไปจาก จิตสำนึกของผู้คนส่วนใหญ่ ความเสียสละมี น้ำใจช่วยเหลือแบ่งปันจนเจือกันจึงหดหายไป ประโยชน์ตนจึงอยู่เหนือสิ่งใดแม้จะเสียหาย ต่อส่วนรวมมากมายปานใดก็ไม่คิดคำนึงถึง เช่นมีชาวบ้านแอบไปลักขโมยเหล็กโครงสร้าง

เสาไฟฟ้าแรงสูง ทำให้โครงเสาไฟฟ้าหักลงมา ขโมยตัดสายไฟฟ้าไปขาย ทำให้คนทั้งหมู่บ้านขาดไฟฟ้าใช้ตลอดคืน

แต่ยุคนี้ที่ชาวบ้านหวาดกลัวว่าโจร ประเภทนี้ คือรัฐมนตรีที่คิดจะเอาทรัพย์สิน และกิจการต่างๆของชาติมูลค่ามหาศาลไป แปรรูปเพื่อจะได้เงินทุนหมุนเวียนเป็น ประโยชน์แก่ผู้มีอำนาจ นายทุนการเมืองและ บริวารแวดล้อมโดยมิได้คำนึงความสูญเสีย ล่มจมของแผ่นดิน

แต่นับว่าเป็นบุญของชาติไทย ที่ ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ส่วนใหญ่ยังจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระ มหากษัตริย์อย่างแท้จริง จึงต่อต้าน ยับยั้ง ขัดขวางทุกวิถีทางและในที่สุดเหล่ากังฉิน กินเมืองก็กำลังจะประสพชะตากรรมร่วมกัน ตามกฎแห่งกรรม

ชาวบ้านหลายคนไม่คาดคิดเลยว่า คณะ รัฐมนตรีที่สังคมมอบความไว้วางใจให้และ ยกย่องให้เป็นผู้นำมีปัญญา แต่กลับมาแสวง เฆลาเบาปัญญารู้เท่าไม่ถึงการณ์ **๓**

คำสอง คำสองคำ
• น้อมคำ อิสรา

แม้ร้อนหนาวเหน้อยยากเจอขวากหนาม
แต่จิตใจงดงามจักเนื่องหนุน
ขอเป็นหินถมทางสร้างสมคุณ
ทดแทนคุณแผ่นดินตราบสิ้นใจ
เมื่อยื่นหยัดไม้งอทรราชย์
กล้าประกาศเสรีที่ยิ่งใหญ่
คนรักชาติไม่จ้านคนจัญไร
ประชชัชจักเป็นของประชาชน

● ตะวันสารคาม

• นักข่าวเบอร์สาม

ข่าว คนเอช

พูดเทโวก่อน
เรื่องยาวยาว
เก็บไว้ 4 น 4 ข

โจรบัณฑิต

ทีวี. ถ่ายทอดข่าวผ่านดาวเทียม กระจายไปทั่วโลก รัฐมนตรีประเทศมหาอำนาจยิ่งใหญ่ ประเทศหนึ่งแสดงความวิตกกังวลอนาคตของโลก

“น่าเป็นห่วงเหลือเกินครับ หลายๆ ประเทศกำลังเพิ่มงบประมาณทางการทหารขึ้นจากเดิม สูงขึ้น

นี่โลกเรากำลังจะเข้าสู่สงครามหรืออย่างไร?” ท่านรัฐมนตรีขมวดคิ้ว แสดงความวิตกกังวล นักข่าวใส่แว่น เลื้อยสีเหลือง แถวที่ ๓ คนที่ ๕ จากซ้าย ยกมือถาม

“ทราบว่างบประมาณทหารของประเทศเราประเทศเดียวก็มีมูลค่ากว่าทุกประเทศรวมกัน จริงไหมครับ?”

“ประเด็นของเราคือการลดงบประมาณทางทหารให้น้อยลงนะครับ เราทำตามกติกา ทุกอย่าง”

ท่านรัฐมนตรีประเทศมหาอำนาจตอบด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

๗

การประกอบธุรกิจนั้น บุคคลธรรมดาสามัญทั่วไปก็สามารถประกอบธุรกิจได้ แต่มีข้อจำกัดเรื่องเงินทุน เรื่องความเชื่อถือ เรื่องการบริหารจัดการ จึงมีการจดทะเบียนการค้าเป็นห้างหุ้นส่วนบ้าง บริษัทบ้าง เพื่อที่จะประกอบธุรกิจ การทำธุรกิจประเภทคนเดียวก็ดี การจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนสามัญ หรือห้างหุ้นส่วนจำกัดก็ดี หรือบริษัทจำกัดก็ดี ล้วนมีข้อต่อยข้อดีข้อเสียต่างกัน ซึ่งการตั้งบริษัทเพื่อดำเนินการทางธุรกิจนั้น ต้องแจ้งทุนจดทะเบียนบริษัทในการขอจัดตั้งบริษัทต่อกรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์ โดยทั่วไปจะมีทุนจดทะเบียนตั้งแต่หนึ่งล้านบาทขึ้นไป ซึ่งจะชำระเต็มตามมูลค่าหรือไม่ถึงก็แล้วแต่ความต้องการใช้เงินของผู้ตั้งบริษัท ซึ่งทุนจดทะเบียนก็คือเงินมาก่อนแรกทีผู้ถือหุ้นได้ตกลงเพื่อจัดทำธุรกิจร่วมกัน เงินส่วนนี้จะมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับขนาดของธุรกิจ รวมทั้งกิจกรรมในการดำเนินการและแนวโน้มรายได้ของบริษัทดังกล่าว

การไม่สามารถที่จะจำกัดหนี้สินได้ และบางครั้งก็ไม่สามารถแสดงความน่าเชื่อถือในการบริหารจัดการให้สถาบันการเงินต่างๆ เห็นว่าจะสามารถนำกิจการไปประสบผลสำเร็จ

ห้างหุ้นส่วนตามกฎหมายไทยมีห้างหุ้นส่วนอยู่ ๒ ประเภท ประเภทหนึ่ง คือ ห้างหุ้นส่วนสามัญ อีกประเภทหนึ่ง คือ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ห้างหุ้นส่วนสามัญนั้น คือ ห้างหุ้นส่วนที่ผู้ถือหุ้นทุกคนต้องรับผิดชอบร่วมกันเพื่อหนี้ทั้งปวงของห้างหุ้นส่วน โดยไม่มีการจำกัดจำนวน การลงทุน

การจัดองค์กรทางธุรกิจ

กิจการที่มีเจ้าของคนเดียวหรือที่ตัวเองเป็นการส่วนตัวในนามบุคคลธรรมดา ก็สามารถมีได้ ซึ่งร้านขายของโดยทั่วไป ในฐานะที่เป็นเจ้าของแต่ผู้เดียว จะต้องรับผิดชอบหนี้สินทั้งหมด ถ้าธุรกิจดังกล่าวขอยืมเงินจากทางธนาคารหรือบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ หรือสถาบันการเงินใดๆ ก็ต้องขอกู้ในนามส่วนตัว ถ้าไม่สามารถจ่ายเงินกู้ได้ ผู้ที่ประกอบธุรกิจนั้นก็จะถูกฟ้องร้องดำเนินคดี ธนาคารก็อาจจะเรียกคืนจากทรัพย์สินที่เป็นของผู้ประกอบการนั้นโดยตรง ไม่ว่าทรัพย์สินนั้นจะเกี่ยวข้องกับกิจการที่กู้เงินมาหรือไม่ ถ้าไม่ชำระผู้ประกอบการก็อาจถูกฟ้องร้องบังคับให้ล้มละลายได้เมื่อมีหนี้สินมากกว่าทรัพย์สินในจำนวนที่เข้าเงื่อนไขที่จะฟ้องให้ล้มละลายได้ ในฐานะที่ผู้ประกอบการเป็นเจ้าของคนเดียว ผู้ประกอบ-

นั้นอาจจะไม่ได้ลงทุนด้วยเงินก็สามารถทำได้ เช่น ลงแรง และต้องมาคิดคำนวณแรงงานที่ลงไปว่าจะถือเป็นปริมาณสัดส่วนเท่าใดกับบุคคลที่ลงทุนเป็นตัวเงิน การเปลี่ยนแปลงข้อสัญญาการเป็นหุ้นส่วนนั้น ต้องได้รับความเห็นชอบหรือยินยอมจากผู้เป็นหุ้นส่วนทุกคน และหุ้นส่วนยอมสามารถเข้าจัดการกิจการของหุ้นส่วนได้ทุกคน เว้นแต่ตกลงกันไว้ให้ผู้ใดคนหนึ่งเข้าบริหารจัดการแต่เพียงผู้เดียว ถ้ามีหลายคนต้องถือเสียงข้างมากในการบริหารจัดการ ห้ามไม่ให้ผู้เป็นหุ้นส่วนประกอบกิจการอย่างหนึ่งอย่างใดซึ่งมีสภาพเฉพาะตัวกัน และเป็นการแข่งขันกับกิจการของห้างหุ้นส่วนนั้น ไม่ว่าทำเพื่อประโยชน์ตนหรือประโยชน์ผู้อื่น โดยมิได้รับความยินยอมจากผู้เป็นหุ้นส่วนอื่นๆ ทั้งการใดๆ อันผู้เป็นหุ้นส่วนคนใดคนหนึ่งและจัดทำไป

ทางการที่เป็นธรรมคือการค้าขายของห้างหุ้นส่วนนั้น หุ้นส่วนทุกคนย่อมมีความผูกพันในการนั้นๆ ด้วย และจะต้องรับผิดชอบร่วมกันโดยไม่จำกัดจำนวน ในการชำระหนี้อันได้ก่อให้เกิดขึ้น เพราะจัดการไปเช่นนั้น ผู้เป็นหุ้นส่วนซึ่งออกจากหุ้นส่วนไปแล้วต้องร่วมรับผิดชอบในหนี้ที่ห้างหุ้นส่วนได้ก่อให้เกิดขึ้นก่อนที่ตนจะได้ออกจากหุ้นส่วน หุ้นส่วนสามัญดังกล่าวนี้ย่อมเลิกกันด้วยเหตุหลายประการ เช่น มีการกำหนดในการเข้าหุ้นส่วนเพื่อทำกิจการใดกิจการหนึ่งโดยเฉพาะ เมื่อเสร็จสิ้นกิจการนั้น ห้างหุ้นส่วนนั้นก็เลยเลิกหรือได้ทำสัญญากำหนดระยะเวลาการเป็นหุ้นส่วนไว้แน่นอนเมื่อสิ้นระยะเวลานั้นหุ้นส่วนก็จะยุติ หรือผู้เป็นหุ้นส่วนคนใดคนหนึ่งได้บอกกล่าวแก่ผู้เป็นหุ้นส่วนคนอื่นๆ หรือเมื่อผู้เป็นหุ้นส่วนคนใดคนหนึ่งตาย หรือล้มละลายหรือตกเป็นผู้ไร้ความสามารถ

หุ้นส่วนอีกประเภทหนึ่งนั้น คือ หุ้นส่วนประเภทจำกัดความรับผิดชอบ หุ้นส่วนประเภทนี้เรียกว่าห้างหุ้นส่วนจำกัด ห้างหุ้นส่วนจำกัดนั้นมีหุ้นส่วนอยู่สองประเภท ประเภทที่หนึ่ง คือ ผู้เป็นหุ้นส่วนคนเดียวหรือหลายคน จำกัดความรับผิดชอบไม่เกินจำนวนเงินที่ตนรับลงหุ้นในห้างหุ้นส่วนนั้นจำพวกหนึ่ง และผู้เป็นหุ้นส่วนคนเดียวหรือหลายคนซึ่งต้องรับผิดชอบร่วมกันในบรรดาหนี้ของห้างหุ้นส่วนไม่มีจำกัดจำนวนอีกจำพวกหนึ่ง

อันห้างหุ้นส่วนจำกัดนั้นต้องจดทะเบียน ถ้ายังไม่จดทะเบียนท่านให้ถือว่าเป็นเพียงห้างหุ้นส่วนสามัญเท่านั้น และเมื่อเป็นดังนั้น หุ้นส่วนทุกคนต้องรับผิดชอบโดยไม่จำกัดจำนวน และมีข้อห้ามไม่ให้เอาชื่อของผู้เป็นหุ้นส่วนจำพวกจำกัดความรับผิดชอบมาเรียกขานระคนเป็นชื่อห้าง ถ้าให้ใช้ชื่อตัวเองเป็นชื่อห้าง หรือแสดงให้คนอื่นหลงเชื่อว่าตนเป็นหุ้นส่วนจำพวกไม่จำกัดความรับผิดชอบ หุ้นส่วนประเภทจำกัดความรับผิดชอบนั้นก็ต้องรับผิดชอบในหนี้ของห้างหุ้นส่วนโดยไม่จำกัดความรับผิดชอบด้วย หุ้นส่วนจำกัดความรับผิดชอบนั้นต้องลงหุ้นเป็นเงินหรือทรัพย์สินเท่านั้น

จะลงแรงงานมิได้ ผู้เป็นหุ้นส่วนประเภทจำกัดความรับผิดชอบจะสอดเข้าไปเกี่ยวข้องจัดการงานของห้างหุ้นส่วนไม่ได้ ถ้าสอดเข้าไปตัวเองต้องรับผิดชอบโดยไม่จำกัดจำนวนด้วย เพราะผู้เป็นหุ้นส่วนจำพวกจำกัดความรับผิดชอบประกอบการค้าอย่างใดๆ เพื่อประโยชน์ของตนหรือเพื่อประโยชน์บุคคลภายนอกนั้นสามารถทำได้ ซึ่งต่างกับห้างหุ้นส่วนประเภทไม่จำกัดความรับผิดชอบ ทั้งถ้าเมื่อใดห้างยังไม่เลิกบุคคลภายนอกไม่มีสิทธิที่จะฟ้องผู้เป็นหุ้นส่วนจำพวกจำกัดความรับผิดชอบ แม้ห้างนั้นเลิกแล้ว เจ้าหนี้ของห้างก็มีสิทธิฟ้องผู้เป็นหุ้นส่วนจำพวกจำกัดความรับผิดชอบได้เพียงเท่าที่หุ้นที่ยังไม่ชำระ หรือจำนวนหุ้นที่ถอนไปจากทรัพย์สินของห้างหุ้นส่วน หรือจำนวนเงินปันผลและดอกเบี้ยซึ่งผู้เป็นหุ้นส่วนได้รับไปแล้วโดยทุจริต

การประกอบธุรกิจนั้น ผู้ประกอบการอาจจะต้องลงทุนและพึ่งพาความชำนาญร่วมกันกับเพื่อน ถ้าเช่นนั้นกิจการของคนเดียวอาจจะไม่เหมาะสมนัก ควรเริ่มในลักษณะของห้างหุ้นส่วน ผู้ประกอบการจะต้องทำการตกลงกับหุ้นส่วนถึงการตัดสินใจทางการบริหารและอัตราส่วนของกำไรที่แต่ละคนจะได้รับ ทั้งหุ้นส่วนจะต้องจ่ายภาษีส่วนบุคคลจากเงินปันผลของกำไรด้วย

บริษัทจำกัด บริษัทจำกัดนั้น เริ่มต้นด้วยบุคคลตั้งแต่ ๗ คนขึ้นไป ร่วมกันก่อการและตั้งเป็นบริษัทจำกัด โดยเข้าชื่อกันทำหนังสือบริคณห์สนธิซึ่งบุคคลดังกล่าวนั้นต้องลงชื่อชื่อหุ้นด้วย ผู้ที่เป็นกรรมการของบริษัทจำกัดและผู้ถือหุ้นนั้นรับผิดชอบโดยจำกัดจำนวนเท่าที่ตัวเองลงหุ้น ส่วนกรรมการของบริษัทนั้น ผู้ใดจะรับผิดชอบโดยไม่จำกัดก็ได้ แต่ต้องจดทะเบียนแสดงความรับผิดชอบเช่นนั้นลงในหนังสือบริคณห์สนธิด้วย และการไม่จำกัดความรับผิดชอบนั้นคงอยู่เพียงสองปีหลังจากกรรมการคนดังกล่าวนั้นออกจากตำแหน่ง จำนวนหุ้นทั้งหมดนั้นต้องมีผู้ซื้อเสร็จสิ้นก่อนจดทะเบียนบริษัท หุ้นนั้นเมื่อซื้อแล้วแบ่งแยกไม่ได้ เมื่อมีบุคคลสองคนถือหุ้นเดียวกัน ต้องตั้งคนใดคน

หนึ่งให้มีอำนาจในการใช้สิทธิเมื่อมีการประชุม
หุ้นทุกหุ้นต้องใช้เงินจนเต็ม จะนำหนี้สินใดๆ มา
หักกับค่าหุ้นไม่ได้

การทำธุรกิจที่เติบโตขึ้น ส่วนใหญ่แล้ว
จะทำในนามของบริษัท ไม่ใช่กิจการของ
เจ้าของคนเดียวหรือห้างหุ้นส่วน เพราะในทาง
กฎหมาย บริษัทถือว่าเป็นบุคคลแยกต่างหาก
จากผู้ถือหุ้นหรือเจ้าของ โดยอยู่บนพื้นฐาน
ของการจัดตั้งบริษัท ซึ่งแสดงถึงวัตถุประสงค์
ของการจัดตั้งบริษัท จำนวนหุ้น จำนวนผู้
บริหารที่ถูกแต่งตั้ง เป็นต้น การจัดตั้งนี้ต้องทำ
ตามกฎหมาย ส่วนบริษัทนั้นจะมีวัตถุประสงค์
ใดบ้างก็ให้จดแจ้งในการขอจัดตั้งบริษัท

บริษัทเป็นเจ้าของโดยผู้ถือหุ้น และผู้ถือหุ้น
ก็สามารถจะออกเสียงในประเด็นที่สำคัญๆ ไม่
เหมือนกับกิจการของบุคคลเดี่ยว หรือของห้าง
หุ้นส่วน บริษัทสามารถที่จะจำกัดหนี้สินได้ ซึ่ง
หมายถึงว่าผู้ถือหุ้นไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบ
เป็นการส่วนตัว เช่น บริษัทล้มละลายก็
ไม่เกี่ยวข้องกับผู้ถือหุ้นที่จ่ายหุ้นเสร็จเรียบร้อยแล้ว
แล้ว ผลเสียที่ตกแก่ผู้ถือหุ้นก็คือ อาจจะมีสูญ
เสียเงินที่ลงทุนไปในการซื้อหุ้นเท่านั้น ขณะที่
ผู้ถือหุ้นของบริษัทเป็นเจ้าของบริษัท แต่ผู้ถือ
หุ้นเหล่านี้ไม่สามารถเข้าไปบริหารได้ ต้อง
เลือกคณะกรรมการบริหารของบริษัทซึ่งจะถูก
แต่งตั้งให้เป็นผู้บริหารบริษัท คณะกรรมการ
จะเป็นผู้ดำเนินการแทนผู้ถือหุ้น และจะต้อง
มั่นใจว่าผู้บริหารสามารถปฏิบัติได้อย่างดี
การแบ่งแยกระหว่างเจ้าของและฝ่ายบริหาร
เป็นความแตกต่างอย่างหนึ่งของบริษัทกับห้าง
หุ้นส่วน ไม่ว่าห้างหุ้นส่วนจำกัดหรือห้างหุ้น
ส่วนสามัญ เช่นเจ้าของคนเดียวหรือห้างหุ้น
ส่วนที่เจ้าของคือผู้บริหารเอง การที่ผู้บริหาร
ทำให้บริษัทมีความยืดหยุ่นและมั่นคงมากกว่า
ห้างหุ้นส่วน ถ้าหากว่าผู้บริหารของบริษัทลา
ออกหรือหายไป ก็สามารถหาคนอื่นมาแทน
ที่ได้ ธุรกิจก็คงดำเนินต่อไปในทางเดียวกัน ทุก
วันนี้ผู้ถือหุ้นอาจจะขายหุ้นของตนเองให้แก่
นักลงทุนรายใหม่โดยปราศจากผลกระทบต่อธุรกิจ

ในทางตรงกันข้ามธุรกิจเจ้าของคนเดียวไม่
สามารถจะถ่ายโอนกิจการให้แก่บุคคลอื่นได้
ในการจัดองค์กรในฐานะที่เป็นบริษัทธุรกิจ
สามารถจะดึงดูดความสนใจนักลงทุนได้
กว้างขวางกว่า ผู้ถือหุ้นอาจจะถือหุ้นส่วนคน
เดียวที่มีเพียงหุ้นเดียว ออกเสียงได้เพียงเสียง
เดียว และได้รับผลกำไรเพียงเล็กน้อย ผู้ถือหุ้น
อาจจะเป็นกองทุนบำเหน็จหรือบริษัทประกัน
ภัยซึ่งลงทุนในบริษัทเป็นจำนวนล้านๆ หุ้น
สามารถออกเสียงได้หลายเสียงและได้รับผล
กำไรจำนวนมาก

จากผลประโยชน์ดังกล่าวอาจจะสงสัยว่า
ทำไมธุรกิจทั้งหลายจึงไม่จัดองค์กรในรูปของ
บริษัท ไปจัดองค์กรในรูปห้างหุ้นส่วนทำไม
เหตุผลอย่างหนึ่งก็คือ กลไกทางกฎหมายและ
ระบบภาษี บริษัทต้องจ่ายภาษีจากผลกำไร
และผู้ถือหุ้นก็ต้องจ่ายภาษีจากเงินปันผลที่เขา
ได้จากบริษัท ในทางกลับกัน รายได้ที่ได้จาก
ห้างหุ้นส่วนและกิจการของคนคนเดียว ก็ต้อง
จ่ายภาษีเพียงรายได้ส่วนบุคคลเท่านั้น เมื่อ
เริ่มก่อตั้งบริษัท หุ้นส่วนอาจจะอยู่ในวงที่แคบ
บางทีมีเพียงผู้บริหารของบริษัทและผู้ค้าบาง
คนที่มีความเชื่อว่าธุรกิจนี้สามารถจะทำกำไรได้
หุ้นของบริษัทก็ได้ขายสู่สาธารณะ บริษัทก็อยู่
ในแวดวงคนใกล้ชิด เมื่อใดก็ตามที่บริษัทเติบโต
และผู้ถือหุ้นรายใหม่เริ่มเข้ามาเพิ่มเงินลงทุน
หุ้นที่จะถูกขายในวงที่กว้างขึ้น บริษัทก็อาจจะ
กลายเป็นบริษัทมหาชน ซึ่งบริษัทที่มีชื่อเสียง
ส่วนใหญ่ก็จะมีลักษณะเช่นนี้

โครงสร้างของธุรกิจมีผลแตกต่างกันในแง่
กฎหมาย ประโยชน์ของมันคือการจำกัดหนี้สิน
และเป็นการถ่ายที่เจ้าของและผู้บริหารต้อง
แยกออกจากกัน ประโยชน์เหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญ
สำหรับบริษัทใหญ่ แต่ผลเสียก็คือ ต้องเสียภาษี
สองต่อ ผู้จัดการการเงินของบริษัทจะต้องรับ
ผิดชอบในบทบาทของผู้บริหารชั้นสูง และ
กรรมการบริหารของผู้ถือหุ้น ผู้จัดการด้าน
การเงินต้องตัดสินใจทางการเงินเพื่อตอบสนอง
ผลประโยชน์ของผู้ถือหุ้นทุกคน

ปากอย่างทำอย่าง

เรื่องอะไร หมดวามองแล้ว
ชีวิตที่เหลือ
ขอทานคุณแผ่นดิน

เรื่องอะไร
ไม่เอาทีวีตาสจก

จงรักภักดีแท้
หรือเพียงแค่พิธีกรรม
ถึงกาลก็จำทำ
ทั้งที่ใจไร้ภักดี

กำเรียบเล็บसानัก
ผยองหนักโอ้ศักดิ์ศรี
เทียบเทียมพระบารมี
ลืมหำพิดหลงเงาตัว

สะพัดสรรพโครงการ
ประชากรชนเมามัว
ประชานิยมมัว
สร้างภาพลวงประชากร

ผลาญทุนอนาคต
สูญสิ้นหมดทรัพย์ยาก
โถมเกื้อเอื้ออาหาร
ซื้อเวลาล่วงหน้าไกล
โหมไฟทุนนิยม
กระพือลมเหลืองกินใช้
สร้างงานโครงการใหญ่
ฟอกเงินรัฐสะพัดคืน

คินเข้ากระเป่าใคร
ก็มีไซ้ใครไหนอื่น
กระเป่าคนสุ่มพิน
คนโหมไฟให้ใช้เงิน

สวนทางของล้นเกล้า
ด้วยโฉดเขลาคิดผิวเผิน
วัตถุนิยมเจริญ
จริยธรรมต่ำตืดดิน.